

อภิธานการ

จาก

สถาบันภาษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วารสาร ภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวภา ฉายะบุรกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์
รองศาสตราจารย์ ดร. ปิยะชลี วาสนสมสิทธิ์
รองศาสตราจารย์ ดร. สุภาณี ชินวงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนวรรณ สงวนเรือง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพิมพ์ กิจสิริพันธุ์

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กุลพร หิรัญนุระ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชลธิป ชาญชัยฤกษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพ์ฤดี นาควิโรจน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สวาทวีร์ วุฒิกะโร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัครศร ธนานาถ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมตา เวชพฤติ
อาจารย์อิงทิพย์ รัตตะรังสี

ฝ่ายจัดพิมพ์

นางสาวนิรมล เยี่ยมแสงทอง

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

นางสุรชวดี วิริยะยังศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและภาพ

นางสาวพรธิมา แสงงาม
ฝ่ายศิลปกรรม สถาบันภาษา

พิมพ์ที่

บริษัท สุนนพัลลขซึ่ง จำกัด
โทร. 0 2349 7588-89

ด้วยความสำนึกในมิตี้อบรมถวายในพระกรุณาธิคุณของ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวง นราธิวาสราชนครินทร์ กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ ไคร้ขออัญเชิญพระตำรัสบางตอนที่ประทานไว้ในบท สัมภาษณ์เรื่อง "สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีกับ ภาษาต่างประเทศ จากการสัมภาษณ์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา" (วารสารภาษาปริทัศน์ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 ปลายปีการศึกษา 2529) มาตีพิมพ์ในวารสารภาษาปริทัศน์ ฉบับนี้อีกฉบับหนึ่ง กองบรรณาธิการฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักการศึกษา นักวิชาการและอาจารย์ สอนภาษา จะได้ข้อคิดและแนวทางการปฏิบัติงานในวิชา ชีพของตน อนึ่ง กองบรรณาธิการฯ ไคร้ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. คุณกัญญา ธรรมมงคล ที่ได้ให้ แรงบันดาลใจและคำแนะนำในการเขียนบทความนี้ มา ณ โอกาสนี้ด้วย

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ยังคงนำเสนอเนื้อหาที่เปี่ยม ด้วยสาระและคุณค่าทางวิชาการเช่นเดิม ผู้อ่านที่สนใจเรื่องการ นำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน สามารถอ่านได้จาก บทความของ รองศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์ ผู้มีประสบการณ์ ด้านการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนภาษา นอกจากนี้ ผู้อ่านจะได้พบกับเคล็ดลับในการเพิ่มชีวิตชีวาแก่ชั้น เรียนภาษาแบบดั้งเดิม เพื่อสร้างแรงจูงใจ และเสริมสร้างการ เรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองในบทความของ อาจารย์สุทธิรัตน์ ศรีตระกูล และ อาจารย์ธีรนนท์ อรรถการุณพันธ์ ซึ่งทั้งสอง ท่านได้ถ่ายทอดประสบการณ์ในการผสมผสานเทคโนโลยีเข้าไป ในชั้นเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วารสาร ภาษาปริทัศน์

ฉบับที่ 24 ปีพุทธศักราช 2552

บรรณาธิการแถลง

นอกจากนี้ ผู้อ่านจะได้พบกับบทความของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยะนุช พุฒแก้ว จากมหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉะเชิงเทรา และบทความของ อาจารย์ถาวร ทิศาทองคำ จากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งผู้เขียนทั้งสองได้ถ่ายทอดประสบการณ์การวิจัยด้านการประเมินผล และการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ ปิดท้ายด้วยบทความที่ผู้สนใจด้านการทดสอบและประเมินผลไม่ควรพลาดนั่นคือบทความเรื่อง การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางวิชาการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสำหรับโครงการนานาชาติ โดย รองศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ สุขมลสันต์

วารสารภาษาปริทัศน์จะยังคงเป็นเวทีที่เปิดโอกาสให้ผู้สอนภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาต่างๆ ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์เช่นนี้เสมอไป

สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์

วารสารภาษาปริทัศน์ เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวภายในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครู อาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่างๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม กำหนดออกปีละ 1 ฉบับ

การตีพิมพ์บทความใดๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ “ภาษาปริทัศน์” ก่อน บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร “ภาษาปริทัศน์” ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เธอเหมือนดั่งกับแสง ที่มองไม่เห็น

แต่เมื่อส่องมาสะท้อน สิ่งที่ซ่อนเร้น

ก็เด่นชัดขึ้นทันที

เปรียบเธอกับแสง แม้ไม่มีสี

แต่เธอก็สะท้อน ความจริงในโลกนี้

ได้พบเห็นสิ่งดี ๆ ว่างดงามเพียงใด

(จากเพลง ‘แสงหนึ่ง...คือรังงาม’ โดย บอย โกสิยพงษ์)

Invisible...

Yet illuminating all in the dark,

The obscure she lightens.

Colourless...

Yet with her dazzling might,

This dim world she brightens.

ในความทรงจำ...

พระกัลยาณมิตรอาจารย์

กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์

... Having once worked in the educational field myself, as a teacher of French, I can certainly testify to the vast strides that have been made in terms of the overall quality of education in the kingdom. Having also maintained a keen interest in new trends in the field, particularly with regard to teaching methodologies, testing techniques and methods of evaluation, I am also acutely aware -- as is the Thai educational community as a whole -- that, much remains to be done. For instance, much needs to be done to upgrade the quality of education in general, and in particular the teaching of English as a foreign language, since Thailand's future success in the international arena, in political, economic, and cultural terms, depends to a large extent on the ability of Thai graduates to express themselves fluently in the 'lingua franca' of the international businessman, diplomat and academic...

ข้อความข้างต้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระดำรัสในสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ที่ประทานไว้ในพิธีเปิดการสัมมนานานาชาติครั้งที่ 1 ในหัวข้อ Trends in Language Programme Evaluation ซึ่งจัดโดยสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 9 – 11 ธันวาคม พ.ศ. 2529

แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมานาน และแม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระดำรัสจะได้เสด็จสู่สวรรคาลัยเป็นเวลากว่า 1 ปีแล้ว พระดำรัสดังกล่าวสามารถสะท้อนให้คนไทยทั้งมวลได้เห็นว่าพระองค์ทรงมีจิตวิญญาณของความเป็นครู และมีวิสัยทัศน์อันกว้างไกลในด้านการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

พระกัลยาณมิตรอาจารย์มีความหมายว่า พระอาจารย์ผู้เป็นกัลยาณมิตรที่ประเสริฐ เป็นพระสมัญญาที่กระทรวงศึกษาธิการได้ถวายแด่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เพื่อเป็นการสำนึกในพระกรุณาธิคุณที่มีต่อวงการศึกษาของประเทศและของปวงชนชาวไทยอย่างหาที่สุดมิได้ กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์จึงขออัญเชิญพระดำรัสของพระองค์ที่เคยประทานไว้ในวารสารภาษาปริทัศน์ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 ปลายปีการศึกษา 2529 มาไว้ในวารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ เพื่อเผยแพร่พระเกียรติคุณและพระวินิจฉัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งครูผู้สอนภาษาทั้งหลายอาจใช้เป็นแนวทางหรือนำไปประยุกต์ใช้ในอาชีพของตนได้

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงมีพระวินิจฉัยเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่เน้นความถูกต้อง (accuracy) และความคล่อง (fluency) ในการใช้ภาษา และพระวินิจฉัยดังกล่าวเป็นพื้นฐานของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนของพระองค์ที่มุ่งเน้นการนำไปใช้ มิใช่เพียงการรู้กฎไวยากรณ์เท่านั้น

.....ฉันออกจะโบราณที่คิดว่าภาษานี้ต้องรู้ไวยากรณ์ แต่สมัยนี้ขอให้พูดได้คล่องก็ดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องรู้ไวยากรณ์ ส่วนฉันคิดว่าต้องพูดให้ถูก เลยต้องสอนไวยากรณ์บ้าง หาวีธีที่จะนำไวยากรณ์ที่เรียนแล้วมาใช้ ต้องพยายามดัดแปลงบทเรียนให้ไม่น่าเบื่อ โดยเปลี่ยนแปลงกิจกรรมไปเรื่อยๆ เช่น คราวนี้อาจให้เขียนประโยค คราวหน้าอาจจะให้เด็กแสดง แทนที่จะทำเหมือนกันทุกครั้ง

นอกจากความถูกต้องในแง่การใช้ไวยากรณ์แล้ว สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ยังทรงให้ความสำคัญกับการออกเสียง (pronunciation) ที่ถูกต้อง เพื่อให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ จากพระดำรัสข้างล่างนี้ จะเห็นได้ว่าพระองค์ทรงมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ไขให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง เพื่อไม่ให้เป็นการอุปสรรคในการสื่อสาร

ฉันเน้นตัว “r” กับตัว “l” เด็กสมัยนี้แม้แต่ตัว “ร” กับ “ล” ในภาษาไทยยังพูดไม่ชัดเพราะฉะนั้นเรื่องตัว “r” กับ “l” นี้ไม่ชัดไม่ได้ ฉันไม่ยอมปล่อย แต่เรื่องอื่นถ้าพูดเสียงไม่ชัดทีเดียวแต่ทำให้คนฟังเข้าใจได้ ฉันไม่ว่า

พระวินิจฉัยของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ยังคงมีความร่วมสมัยเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะในเรื่องการอ่าน กล่าวคือ เด็กไทยส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือน้อย ทำให้ขาดความรู้และความสามารถในการวิเคราะห์ซึ่งนับเป็นทักษะสำคัญทักษะหนึ่งในการเรียน พระวินิจฉัยของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความเป็นนักการศึกษาที่มีความคิดทันสมัยอยู่เสมอ

ฉันเห็นว่าเราควรจะสนับสนุนให้อ่านหนังสือตั้งแต่อายุ 10 ขวบขึ้นไป เพราะในช่วงอายุ 10-18 นี้ ถ้าสนับสนุนให้อ่านจะได้อะไรมากเหลือเกิน พอหลัง 18 หรือ 20 ไปแล้วจะมีสิ่งที่หักเหความสนใจหลายอย่าง

นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงมีพระวินิจฉัยต่อดัวยว่า การอ่านนั้นเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ถ้าผู้เรียนอ่านหนังสือมาก ภาษาก็จะดีขึ้น พระองค์ทรงตอบคำถามที่กองบรรณาธิการฯ กราบบังคมทูลถามด้วยว่า พระองค์ทรงสอนพระธิดา (ท่านผู้หญิงทัศนาวลัย ศรสงคราม) ในเรื่องการอ่านอย่างไร พระองค์รับสั่งว่า

....แต่นั่นได้สอนเขาอย่างหนึ่ง คือ วิธีการอ่าน เช่น ถ้าประโยคซับซ้อนมีหลายๆ clause ก็ต้องดูว่ามีกี่ clause แล้วมาวิเคราะห์หาประธาน หากิริยาและคำที่ไม่รู้จัก ก็จะทำให้เข้าใจประโยคต่างๆ เข้าใจ เพราะฉะนั้น ฉะนั้นจึงคิดว่าอย่างน้อยที่สุดต้องมีความรู้ไวยากรณ์ การอ่านหนังสือมากๆ จะช่วยเรื่องภาษา ถ้าไม่อ่านหนังสือภาษาก็จะไม่ดีขึ้น

นอกจากพระวินิจัยในเรื่องการเรียนการสอนแล้ว สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ยังทรงมีพระดำรัสที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ที่มีเมตตาธรรม และคุณธรรม เมื่อทรงบรรณาธิการฯ กราบบังคมทูลถามว่าเวลาทรงสอนหนังสือ พระองค์ทรงดูลูกศิษย์บ้างหรือไม่ พระองค์ทรงมีพระดำรัสตอบว่า

ไม่เลย เวลาสอนดูไม่เป็น บางทีเวลาเด็กคุยกันก็ต้องทำให้ตัวเองโกรธขึ้นมาเพราะต้องการดู แต่ปกติแล้วไม่ดู

ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. คุณกัญดา ธรรมมงคล อดีตผู้อำนวยการสถาบันภาษา ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่เข้าเฝ้าขอประทานสัมภาษณ์จากสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ได้เล่าให้ฟังถึงพระอุปนิสัยอีกประการหนึ่งของพระองค์ว่าทรงเป็นผู้ที่ตรงต่อเวลาเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ ในพิธีเปิดสัมมนานานาชาติครั้งที่ 1 ซึ่งพระองค์ทรงเป็นองค์ประธาน รถพระที่นั่งได้มาถึงสถานที่ก่อนเวลา ทรงมีพระดำรัสให้รถพระที่นั่งจอดเพื่อให้ถึงที่หมายตรงเวลาตามหมายกำหนดการ เพื่อให้ผู้จัดสัมมนาและผู้เข้าร่วมประชุมทั้งปวงจะได้ไม่สับสนวุ่นวาย ความเป็นผู้ตรงต่อเวลานับเป็นจรรยาบรรณที่สำคัญประการหนึ่งของครูเช่นกัน

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงมีจิตวิญญาณของความเป็นครูอยู่เสมอ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. คุณกัญดา ธรรมมงคล ได้เล่าให้ฟังตอนหนึ่งว่า เมื่อทรงบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ขอประทานสัมภาษณ์ และเรียบเรียงบทสัมภาษณ์เสร็จแล้ว ได้ส่งให้พระองค์ทรงมีพระวินิจัยในครั้งนั้นพระองค์ทรงพิสูจน์อักษร และตรวจแก้ตัวสะกดต่างๆ ด้วยพระองค์เอง และเมื่อมีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเนื้อหา ก็ทรงแนะนำให้แก้ไขเพื่อความถูกต้องและสมบูรณ์ของงาน

ปัจจัยที่สำคัญยิ่งอีกประการหนึ่ง ซึ่งถือว่าสำคัญที่สุดของการเป็นครู พระองค์ทรงรักการสอนหนังสือ ดังพระดำรัสต่อไปนี้

เรื่องการสอนนี้ฉันชอบมานานแล้ว คนที่เป็นลูกศิษย์ฉันอยู่นาน คือพระเจ้าอยู่หัว บางทีมานั่งเกาะอยู่ข้างหลัง ชะโงกดูว่าทำอะไรและซักถาม จึงทรงรู้เรื่องต่างๆ มากกว่าเด็กอื่นๆ และทรงมีความจำดีมาก ทรงเป็นนักเรียนที่ดีมาก คือสนใจ คนเป็นครูนี้ถ้าลูกศิษย์แสดงว่าสนใจเราก็มีย่อยากสอน

จากพระดำรัสเพียงไม่กี่ประโยค และจากพระวินิจัยที่แสดงออกเพียงไม่กี่ย่อหน้าทำให้พสกนิกรชาวไทย ตระหนักถึงจิตวิญญาณของความเป็นครู ความมุ่งมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ ตลอดจนจนความเป็นผู้มีจรรยาบรรณในอาชีพครู ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ สมควรที่ครูทุกคนควรถือเป็นแบบอย่างและนำไปปฏิบัติ ตลอดจนน้อมนำพระวินิจัยของพระองค์ไปวิเคราะห์ศึกษา และนำมาปรับปรุงการสอนของตนต่อไป

บรรณานุกรม

กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์. "สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี กับภาษาต่างประเทศ จากการศึกษาสัมภาษณ์ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา" วารสารภาษาปริทัศน์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 ภาคปลายปีการศึกษา 2529: หน้า 1-7

Wangsotorn, Achara, Prapphal, Kanchana, Maurice, Araya and Kenny, Brian (eds). "The Opening Speech of HRH Princess Galyani Vadhana" in *Trends in Language Programme Evaluation*, Proceedings published for CULI's First International Conference, 9-11 December, 1986: p vii - viii

การพัฒนาโปรแกรมช่วยการเขียนย่อหน้า แสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล

รองศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์

ความนำ

ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของการสอนเขียนข้อความระดับย่อหน้า (paragraph) คือการตรวจงานเขียน เพราะนอกจากผู้สอนส่วนใหญ่จะมีภาระงานสอน และงานอื่นๆ มากอยู่แล้ว ผู้เรียนแต่ละชั้นหรือแต่ละตอนเรียนมักมีจำนวนมาก ด้วยเช่นกัน จึงทำให้ผู้สอนต้องใช้เวลามากในการตรวจงาน และไม่สามารถมอบหมายงานให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนมากเท่าที่ต้องการ นอกจากนี้ ดังเป็นที่ทราบกันดี งานเขียนจำนวนมากมีทั้งข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ การใช้รูปประโยคและคำที่เหมาะสมกับสัมพันธ์สาร (discourse) เช่น เมื่อเขียนย่อหน้าแสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล (cause-effect) ก็ต้องใช้รูปประโยคและคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล (cause-effect relationship) รวมทั้งการใช้คำบ่งชี้ (marker) ที่ถูกต้องเหมาะสมด้วย และที่สำคัญคือข้อผิดพลาดเหล่านี้มักเกิดซ้ำๆ ซึ่งอาจเกิดจากหลายสาเหตุ แต่ไม่ว่าจะเกิดจากสาเหตุใดก็ตาม ผู้สอนมักต้องตรวจข้อผิดพลาดเดิมๆ ของผู้เรียนอยู่เสมอ ผลก็คือผู้เรียนจะได้รับคิงานเขียนที่เต็มไปด้วยการแก้ไขข้อผิดพลาด ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนหมดกำลังใจที่จะพัฒนาการเขียน สำหรับผู้สอนเองการตรวจข้อผิดพลาดเดิมๆ ของผู้เรียนอยู่เสมอ นั้น ก็ไม่ใช่กิจกรรมที่น่าสนใจและท้าทายความสามารถแต่อย่างใด

รองศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์

เป็นผู้ประสานงานและเป็นผู้สอนรายวิชา Technical English for Medical Science Graduates ซึ่งเน้นการอ่านและการเขียนบทความวิจัย อาจารย์ผ่านสนใจทั้งด้านการอ่าน การเขียน การวิเคราะห์ภาษา และการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้ภาษา (CALL) และเป็นวิทยากรรับเชิญบรรยายการเขียนบทความวิจัยทางการแพทย์จากหลายสถาบัน

ดังนั้น หากมีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่สามารถตรวจสอบด้านไวยากรณ์ การใช้รูปประโยค และคำที่เหมาะสมกับการเสนอเนื้อหาที่แสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล การใช้คำบ่งชี้ ตลอดจนความซ้ำซ้อนของการใช้คำ และรูปประโยคในย่อหน้า และผู้เรียนสามารถคลิกเมาส์ขอความช่วยเหลือได้ตลอดเวลาในขณะที่ฝึกเขียนกับโปรแกรม โปรแกรมดังกล่าวนี้จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจว่า การฝึกเขียนจะประสบผลสำเร็จ และท้ายที่สุด เมื่อผู้เรียนเขียนครบทุกส่วนของย่อหน้า และโปรแกรมตรวจรับว่าถูกต้องแล้ว ผู้เรียนสามารถพิมพ์ผลงานการเขียนย่อหน้าออกทางเครื่องพิมพ์ การได้เห็นผลงานของตนเองอาจช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการเขียนและอยากพัฒนาการเขียนของตนให้ดียิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม หลายท่านอาจสงสัยว่า โปรแกรมคอมพิวเตอร์จะสามารถตรวจงานเขียนได้อย่างไร เพราะคอมพิวเตอร์ไม่สามารถคิดได้เหมือนผู้สอนที่เป็นมนุษย์ ดังนั้น บทความนี้จะนำเสนอแนวคิด วิธีการนำแนวคิดมาสู่การปฏิบัติ ตลอดจนปัญหาในการปฏิบัติ การแก้ไขปัญหา จากประสบการณ์การพัฒนาโปรแกรมช่วยการเขียนย่อหน้า เรื่อง Writing a Cause-Effect Paragraph ที่ผู้เขียนพัฒนาขึ้น ดังมีเนื้อหาโดยสังเขปต่อไปนี้

แนวคิดและความเป็นไปได้

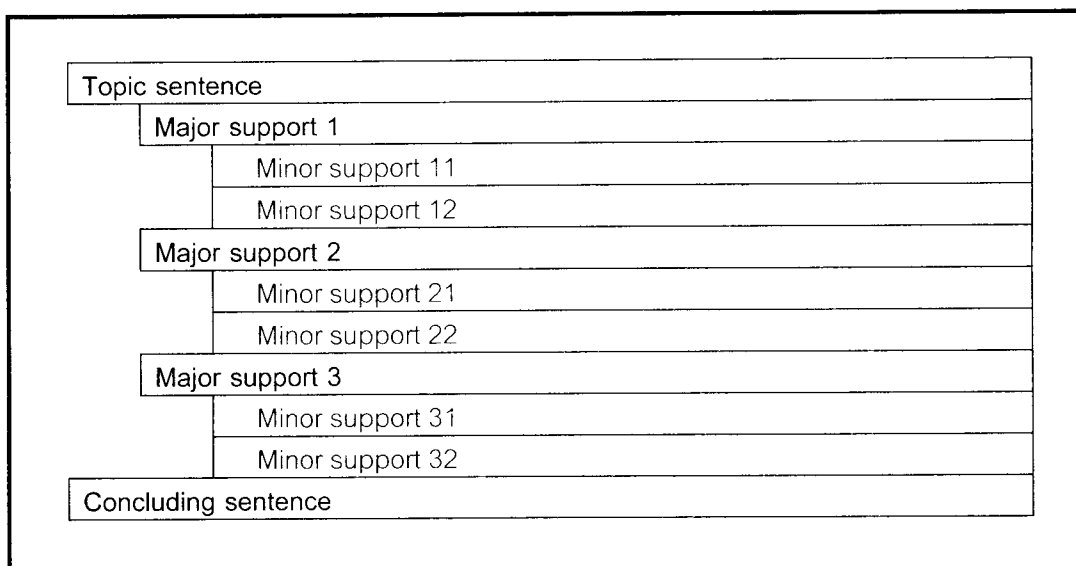
เนื่องจากย่อหน้าประกอบด้วยประโยคหลายประโยค ดังนั้น แม้เราสามารถเขียนโปรแกรมให้ผู้เรียนเขียนย่อหน้าได้ แต่การตรวจ และการให้ข้อมูลป้อนกลับจะเป็นปัญหาสำคัญ เพราะการตรวจย่อนั้นนั้นตรวจได้ยาก เนื่องจากจะมีข้อผิดพลาดทั้งด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ รวมทั้งการใช้รูปประโยค คำบ่งชี้ และความเหมาะสมของการใช้ถ้อยคำ นอกจากนี้ ในกรณีที่มีข้อผิดพลาดจำนวนมาก การให้คำแนะนำสำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาดในแต่ละ

ประเด็นจะทำได้ยาก คำแนะนำส่วนใหญ่อาจเป็นเพียงคำแนะนำในภาพรวม จะไม่สามารถแนะนำการแก้ไขได้ตรงประเด็นและเป็นรูปธรรม ดังที่พบเห็นในโปรแกรมการเขียนทั่วไป เช่น อาจแนะนำว่า ประโยคยาวเกินไป ใช้ประโยค passive voice บ่อยเกินไป ใช้คำยากหรือง่ายเกินไป เป็นต้น

แนวคิดเบื้องต้นจึงเป็นแนวคิดที่มุ่งแก้ไขปัญหาการตรวจและการแนะนำว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้โปรแกรมที่พัฒนาขึ้นสามารถตรวจและให้คำแนะนำแต่ละส่วนของย่อหน้าได้อย่างชัดเจน และตรงประเด็น นอกจากนี้ เนื่องจากโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นเป็นโปรแกรมที่ให้ผู้เรียนฝึกเขียนย่อหน้าแบบเหตุและผล (cause-effect) ด้วยตนเอง โปรแกรมจึงต้องสามารถช่วยให้ผู้เรียนเขียนย่อหน้าได้สำเร็จ มีความน่าสนใจ และมีลักษณะที่ดีในหลายประการ

เมื่อพิจารณาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับโปรแกรมที่จะพัฒนา จะเห็นได้ว่าผู้เรียนจะเขียนย่อหน้าจากข้อมูลที่กำหนดสำหรับทุกส่วนของย่อหน้า ดังนั้น การพัฒนาโปรแกรมนี้นี้จึงง่ายขึ้น เพราะเราสามารถแบ่งการเขียนออกเป็นส่วนๆ และตรวจเป็นส่วนๆ ด้วยเช่นกัน แนวคิดนี้เป็นไปตามแนวคิดหลักที่ว่า เมื่อมีงานใหญ่ (main task) ควรแบ่งงานใหญ่นั้นออกเป็นงานย่อย (sub-task) ที่สามารถบริหารจัดการได้ ซึ่งงานใหญ่ในที่นี้คือการเขียนย่อหน้าทั้งย่อหน้า ดังนั้น ในขั้นต้นจึงควรแบ่งย่อหน้าออกเป็นส่วนๆ (parts/moves) เพื่อให้ผู้สอนจะสามารถตรวจ และให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดแก่ผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและตรงประเด็น งานย่อยในที่นี้คือการเขียนส่วนต่างๆ ของย่อหน้า ซึ่งได้แก่การเขียน topic sentence การเขียน major support และ concluding sentence สำหรับการเขียน major support นั้น โดยทั่วไปจะมีหลาย major supports ซึ่งอาจแบ่งออกเป็น major support 1, 2 และ 3 และในแต่ละ major support อาจมี minor supports สนับสนุนดังตัวอย่างในรูปต่อไปนี้

รูปที่ 1: ส่วนประกอบของย่อหน้า

แนวคิดที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ โปรแกรมที่จะพัฒนาขึ้นควรมีคุณลักษณะทั่วไปของโปรแกรมสำหรับการเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะคุณลักษณะต่อไปนี้

1. โปรแกรมมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน
2. หน้าจอและส่วนประกอบของหน้าจอควรเหมาะสมกับการใช้โปรแกรม
3. โปรแกรมควรให้ความรู้ทั่วไป และความรู้เฉพาะสำหรับแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนต้องเขียน
4. โปรแกรมสามารถรับประโยคคำตอบที่ถูกต้อง และเป็นไปได้ (possible sentences) ได้จำนวนมาก
5. โปรแกรมสามารถอธิบายและแนะนำวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ได้ถูกต้องและตรงประเด็น และผู้เรียนสามารถนำข้อแนะนำนั้นไปแก้ไขข้อผิดพลาดได้จริง
6. โปรแกรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเขียนประโยคสำหรับแต่ละส่วนของย่อหน้าโดยใช้ศัพท์และรูปประโยคได้หลากหลาย

7. ผู้เรียนสามารถเขียนส่วนใดของย่อหน้าก่อนก็ได้โดยไม่ต้องเขียนเรียงแต่ละส่วนตามลำดับ
8. ผู้เรียนสามารถควบคุมโปรแกรมได้ในระดับที่เหมาะสม
9. โปรแกรมสามารถตรวจความซ้ำซ้อนของการใช้รูปประโยค และคำ
10. โปรแกรมสามารถประเมินผลการฝึกเขียนย่อหน้าในภาพรวม
11. ความยากง่ายของแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน
12. โปรแกรมช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเขียน

จากที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าเราสามารถพัฒนาโปรแกรมช่วยการเขียนย่อหน้าได้ โดยการให้ผู้เรียนพิมพ์ประโยคสำหรับแต่ละส่วนของย่อหน้าลงไปในการอบรับข้อความ (textbox) และเมื่อพิมพ์เสร็จแล้วให้ผู้เรียนคลิกปุ่มคำสั่งให้โปรแกรมตรวจ และเสนอแนะการแก้ไข การทำเช่นนี้โปรแกรมจะสามารถตรวจรายละเอียดต่างๆ ของประโยคได้ตามที่ผู้สอน

และ/หรือ ผู้เขียนโปรแกรมต้องการ ผู้สอน และ/หรือ ผู้เขียนโปรแกรมสามารถกำหนดเงื่อนไขได้ว่า ประโยคใดถูกและประโยคใดผิด ผิดด้วยสาเหตุใด ควรแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นอย่างไร นอกจากนี้ โปรแกรมควรสามารถแจ้งความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเด็น เพราะคอมพิวเตอร์สามารถจำและบันทึกข้อมูลต่างๆ ได้ เมื่อสามารถระบุข้อผิดพลาดได้ชัดเจนเช่นนี้ เราจึงสามารถคิดคะแนนการฝึกเขียนของผู้เรียนได้ และสามารถใช้คะแนนนั้นสำหรับการประเมินผลการฝึกปฏิบัติในภาพรวม

ด้วยแนวคิดที่กล่าวมาแล้ว ทำให้เห็นภาพของโปรแกรมนี้น่าจะเป็นโปรแกรมสอนและฝึกเขียนย่อหน้า โดยผู้เรียนต้องเขียนส่วนต่างๆ (parts/moves) ของย่อหน้า และบ่อนสิ่งที่เขียนเข้าไปในโปรแกรม ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญต่างๆ หลายส่วน คือส่วนสำหรับเขียนและตรวจ topic sentence ส่วน major support 1 และส่วน minor support(s) สำหรับ major support 1 จากนั้นเป็นส่วนสำหรับ major และ minor support(s) อื่นๆ และส่วนสุดท้ายเป็นส่วนสำหรับ concluding sentence

เมื่อมีแนวคิดที่ชัดเจน และมีแนวทางที่จะสามารถพัฒนาโปรแกรมนี้นี้ได้ ขั้นตอนต่อไปจึงเป็นขั้นตอนการดำเนินการ

การออกแบบหน้าจอ

โดยทั่วไปหน้าจอจะประกอบด้วยหลายส่วน แต่ละส่วนมีหน้าที่แตกต่างกัน และในการออกแบบและสร้างหน้าจอ เราต้องใช้เครื่องมือที่มีในกล่องเครื่องมือ (toolbox) ของโปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ (computer language) ที่ใช้สำหรับเขียนโปรแกรม เช่นโปรแกรมภาษา Visual Basic และโปรแกรมภาษา Visual C++

1. ส่วนประกอบสำคัญของหน้าจอ

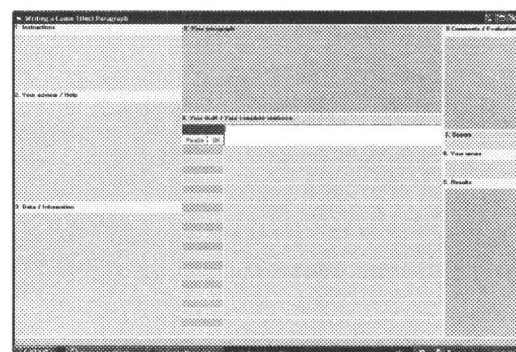
หลักทั่วไปในการออกแบบหน้าจอโปรแกรมช่วยการเรียนรู้ภาษา (computer-assisted language learning) คือต้องออกแบบให้เหมาะกับการใช้งานโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนใช้โปรแกรมได้สะดวก ซึ่งส่วนใหญ่แล้วหน้าจอจะมีส่วนแสดง

ข้อความหรือข้อมูล ส่วนรับข้อมูล ส่วนแจ้งผลการตรวจ และให้คำแนะนำ ดังตัวอย่างในรูปที่ 2 และรูปที่ 5 ซึ่งเป็นหน้าจอของโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph ที่ผู้เขียนพัฒนาขึ้น

ส่วนประกอบสำคัญของหน้าจอโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph มีดังนี้

- Part 1: Instructions เป็นส่วนแสดงคำสั่งการเขียนย่อหน้า
- Part 2: Advisor/Help เป็นส่วนประกอบที่เป็น "ตัวช่วย" สำหรับให้ข้อมูลความรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนย่อหน้าได้สำเร็จ
- Part 3: Information/Data เป็นส่วนแสดงข้อมูลสำหรับใช้เขียนย่อหน้า
- Part 4: Your draft/Your complete sentence เป็น ส่วนรับคำตอบ
- Part 5: Results/Feedback เป็นส่วนแสดงข้อมูลป้อนกลับ และคำแนะนำ
- Part 6: Your errors เป็นส่วนที่แสดงความถี่ของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์
- Part 7: Scores เป็นส่วนแจ้งคะแนน
- Part 8: Comments/Evaluation เป็นส่วนประเมิน ผลการฝึกเขียนในภาพรวม
- Part 9: Your paragraph เป็นส่วนแสดงย่อหน้าที่สมบูรณ์แล้ว

รูปที่ 2: ภาพร่างของหน้าจอ

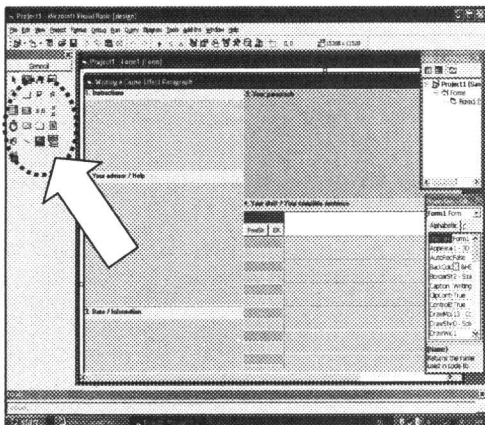

นอกจากส่วนประกอบหลักดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีส่วนประกอบย่อยที่ให้คำแนะนำเฉพาะเพื่อใช้เขียนส่วนต่างๆ ของย่อหน้าที่เป็นแบบฝึกหัด ส่วนที่ให้ผู้เรียนคลิกเมาส์เพื่อให้โปรแกรมตรวจคำตอบ (เช่น ปุ่มคำสั่ง OK) ส่วนสำหรับขยายขนาดของข้อความในย่อหน้าให้มีขนาดใหญ่ขึ้น และส่วนสำหรับสั่งพิมพ์ย่อหน้าที่เขียนเรียบร้อยแล้ว

2. เครื่องมือสำหรับสร้างหน้าจอ

หลังจากได้พิจารณาส่วนประกอบต่างๆ ของหน้าจอแล้ว ขั้นตอนต่อไปเป็นการเลือกเครื่องมือที่จะใช้สร้างหน้าจอ เครื่องมื่อดังกล่าวนี้นี้เรียกว่าวัตถุ (Control object/Object) ซึ่งแท้จริงก็คือโปรแกรมขนาดเล็กที่โปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ (เช่น Visual Basic) เตรียมไว้ให้ใช้ วัตถุที่ใช้อยู่เสมอได้แก่ กรอบข้อความ (Label) กรอบรับข้อความ (Textbox) กรอบรูปภาพ (Picture) และที่สำหรับลากเส้น (Line) และปุ่มคำสั่ง (Command button) เครื่องมือเหล่านี้อยู่ในกล่องเครื่องมือ (toolbox) ซึ่งอยู่ด้านซ้ายของโปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ที่นำมาใช้เขียนโปรแกรม (ดังตัวอย่างในรูปที่ 3)

รูปที่ 3: กล่องเครื่องมือ

3. ขั้นตอนการสร้างหน้าจอ

ขั้นตอนสำคัญในการสร้างหรือตกแต่งหน้าจามีดังนี้

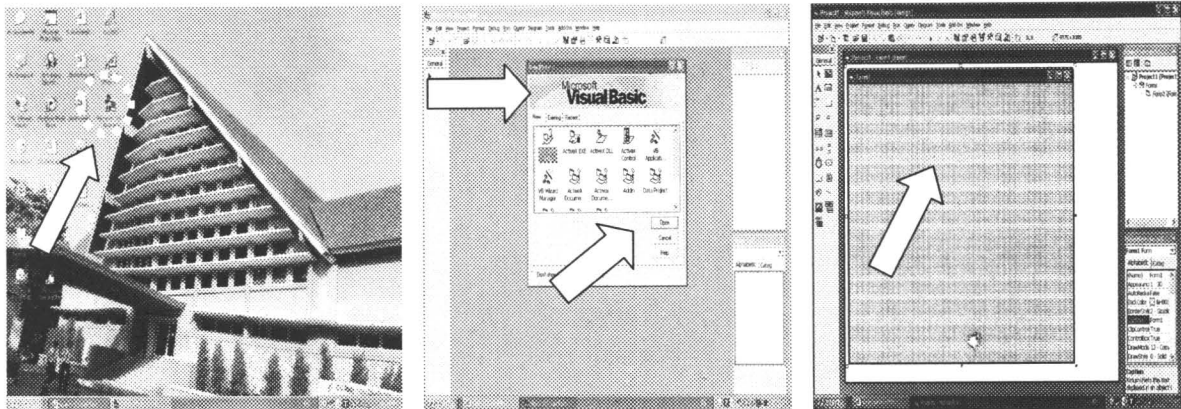
1. เปิดเข้าสู่โปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ที่ท่านใช้สำหรับพัฒนาโปรแกรม โดยการคลิกเมาส์ที่ icon ของโปรแกรมซึ่งอยู่ที่ Desktop (รูปแรกของรูปที่ 4)

2. เลือกสร้างโปรแกรมใหม่ (New) (รูปที่สองของรูปที่ 4)

3. เมื่อคลิกปุ่มคำสั่งเปิดโปรแกรมแล้วจะมี Form ซึ่งเป็นที่ว่างสำหรับผู้เขียนโปรแกรมนำสิ่งต่างๆ ที่เรียกว่าวัตถุ (Object) มาวางลงบน Form และจัดวางวัตถุต่างๆ ที่นำมาใช้บนหน้าจอให้เหมาะสมกับการใช้งาน และสอดคล้องกับหลักการจัดองค์ประกอบ (composition) ทางศิลปะ (รูปที่สามของรูปที่ 4)

การวางวัตถุต่างๆ ลงบน Form คล้ายกับวิธีการที่ใช้กับโปรแกรม PowerPoint เช่น เมื่อต้องการพิมพ์ข้อความออกหน้าจอจะต้องใช้วัตถุ Label ถ้าจะนำรูปภาพมาวางบนหน้าจอก็ต้องใช้กรอบ Picture และถ้าต้องการลากเส้นก็ต้องใช้วัตถุ Line แต่ความแตกต่างที่สำคัญคือ สำหรับโปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ (เช่น Visual Basic) นั้น เราสามารถกำหนดรายละเอียดต่างๆ ของวัตถุได้ในกรอบ Properties ไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดทางกายภาพ เช่น ขนาด สี หรือตำแหน่งที่ต้องการให้ปรากฏบนหน้าจอ ไปจนถึงรายละเอียดที่สำคัญอื่นๆ เช่น จะให้ปรากฏเมื่อใด จะให้ใช้งานได้หรือจะเพียงปรากฏให้เห็นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ในกรณีของกรอบรับข้อมูล ผู้เขียนโปรแกรมสามารถกำหนดได้ว่าจะให้กรอบนี้ปรากฏบนหน้าจอแต่รับข้อมูลไม่ได้ หรือจะให้รับข้อมูลได้

รูปที่ 4: การเข้าสู่โปรแกรมภาษา Visual Basic

4. เมื่อนำวัตถุใดมาใช้ ควรตั้งชื่อวัตถุนั้นใหม่ให้ตรงกับหน้าที่ของวัตถุนั้น ทั้งนี้เพราะเมื่อเราวาดวัตถุ หรือ Object ลงบน Form โปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ที่เราใช้เขียนโปรแกรมจะตั้งชื่อวัตถุนั้นทันที เช่น เมื่อวาดกรอบรับข้อความ (Textbox) ลงบน Form กรอบรับข้อความแรกจะถูกตั้งชื่อว่า Text1 และเมื่อนำกรอบรับข้อความมาวาดลงบน Form อีก โปรแกรมแม่จะตั้งชื่อให้กรอบรับข้อความใหม่เป็น Text2 Text3 และ Text4 ตามลำดับ ซึ่งไม่สะดวกต่อการเขียนคำสั่งเรียกใช้กรอบรับข้อความเหล่านี้ เพราะเลข 1 2 3 และ 4 ไม่บอกว่าเป็นปุ่มคำสั่งใด ดังนั้น ท่านอาจตั้งชื่อกรอบรับข้อความเหล่านี้ใหม่ เช่น txtTopicSent ซึ่งมีสองส่วน คือ txt ใช้แทน Textbox และ TopicSent บอกให้ทราบว่าเป็นกรอบรับประโยค topic sentence

ตัวอย่างในตอนต้นของชื่อ Object นั้น จะเป็นตัวอย่างใดก็ได้ หรือจะไม่มีก็ได้ แต่ถ้าไม่มีอาจไม่สะดวกต่อการเรียกใช้ เพราะจะไม่ทราบว่า เป็น Object ไດ ตัวอย่างที่ใช้โดยทั่วไปมีดังนี้

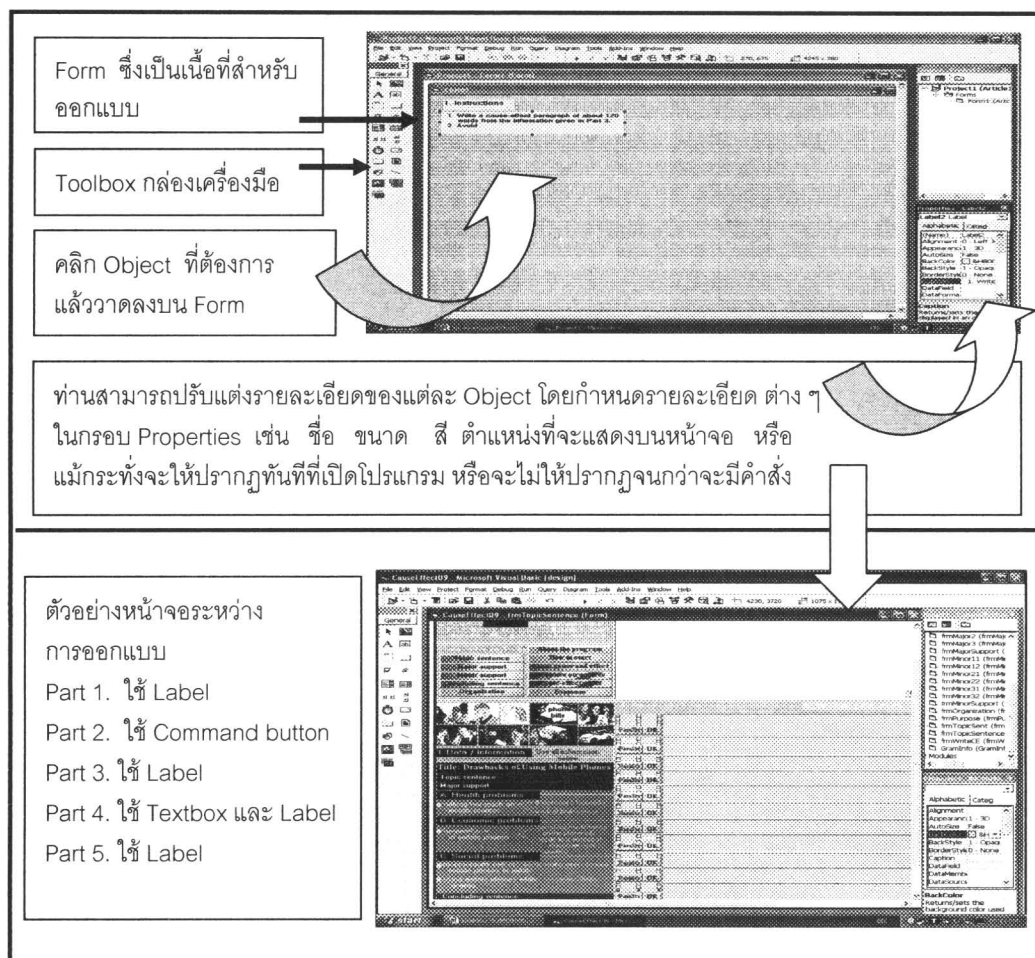
- lbl แทน Label เช่น lblFirstMajor (เนื้อหาสำหรับเขียน Major support 1)
- txt แทน Textbox เช่น txtMajorSupp1 (กรอบรับคำตอบ Major support 1)
- cmd แทน Command button เช่น cmdMajor1OK (สำหรับสั่งตรวจคำตอบ)
- lin แทน Line เช่น linLinkNewForm (สำหรับเรียกใช้หน้าจอใหม่)
- img แทน Image เช่น imgLogo (สำหรับแสดงภาพโลโก้)

วัตถุ	ชื่อเดิม	ตัวอย่างชื่อที่ตั้งขึ้นใหม่	หน้าที่ / งาน
Label	Label10	lblFirstMajor	แสดงข้อมูลที่จะใช้เขียน Major support 1
Textbox	Text9	txtMajorSupp1	กรอบรับประโยคที่ผู้เรียนเขียน
Command button	Command7	cmdSentStructures	แสดงรูปประโยคสำหรับการเขียนแสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล
Command button	Command8	cmdMajor1OK	สำหรับสั่งให้โปรแกรมตรวจประโยคที่เขียนเสร็จแล้ว
Line	Line5	linLink	สำหรับเรียกใช้หน้าจอใหม่

4. ตัวอย่างการสร้างหน้าจอใน Visual Basic

การสร้างหน้าจอของโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph ทำได้โดยการนำวัตถุหรือ Object หลายชนิดมาวางลงบน Form ดังรายละเอียดในรูปที่ 5, 6 และ 7

รูปที่ 5: ตัวอย่างการนำวัตถุ (Object) มาใช้ในการออกแบบหน้าจอ

รูปที่ 6: วัตถุ (Object) ที่ใช้สร้างหน้าจอโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph

Line	Label	Label	Command button	Label
Command button				Label
Picture				Label
Label				Label
Label	Command button (ปุ่มOK / Para.Structure)	Textbox (กรอกรับคำตอบ)	Command button	Label

รูปที่ 7: ส่วนประกอบและหน้าที่ของส่วนประกอบของหน้าจอจริง

คำสั่ง	กรอบแสดงย่อหน้า	ปุ่มขยายย่อหน้า	ปุ่มสั่งพิมพ์ย่อหน้า	ผลการประเมิน
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนส่วนต่างๆของย่อหน้า				ความถี่ของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์
เนื้อหาที่ต้องใช้สำหรับเขียนย่อหน้า				กรอบแสดงข้อมูลป้อนกลับและคำแนะนำสำหรับแก้ไขข้อผิดพลาด
คำแนะนำเฉพาะสำหรับแต่ละส่วนของย่อหน้านี้		กรอกรับประโยคสำหรับส่วนต่างๆของย่อหน้า		

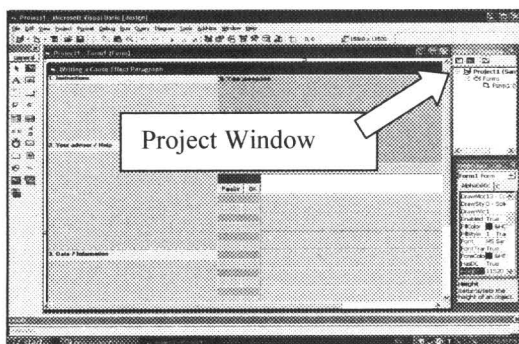
การเขียนคำสั่ง

แม้จะได้หน้าจอที่ต้องการดังรูปที่ 7 แต่หน้าจอนี้เป็นเพียงข้อความและรูปภาพเท่านั้น จึงยังไม่สามารถตอบสนองเหตุการณ์ (event) ที่ผู้เรียนกระทำต่อวัตถุต่างๆได้ เป็นต้นว่าไม่สามารถตอบสนองต่อการที่ผู้เรียนคลิกเมาส์ที่วัตถุนั้น เช่น เมื่อผู้เรียนคลิกเมาส์ที่ปุ่มคำสั่ง Exit ก็จะไม่สามารถออกจากโปรแกรมได้ หรือเมื่อผู้เรียนพิมพ์ประโยคและคลิกเมาส์ที่ปุ่ม OK ก็จะไม่มีการตรวจประโยคนั้น เนื่องจากหน้าจอที่ได้มายังไม่ใช่โปรแกรม และยังไม่มีการเขียนคำสั่งใดๆ ขึ้นต่อไปจึงเป็นการเขียนคำสั่งให้กับวัตถุต่างๆ เพื่อให้วัตถุที่ต้องการสามารถตอบสนองของผู้เรียนได้

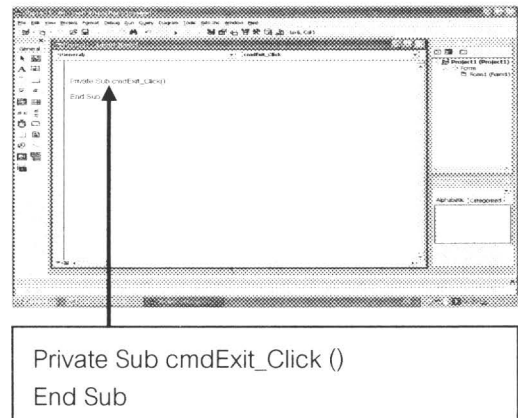
1. การเข้าสู่เนื้อที่เขียนคำสั่ง (Code editor)

การเขียนคำสั่ง (codes) ต้องเขียนในเนื้อที่ส่วนที่เรียกว่า Code editor ซึ่งเป็นที่ว่างสำหรับเขียนคำสั่งโดยเฉพาะ (รูปที่ 9) การเข้าสู่ Code editor ทำได้โดยคลิกเมาส์ที่กรอบ View Code ที่ Project Window (รูปที่ 8) หรือ คลิกเมาส์ที่วัตถุ (Object) ที่วาดไว้บน Form ซ้อนกัน 2 ครั้ง (double click) จากนั้นจะเข้าสู่ Code editor และจะมีข้อความว่า Private Sub แล้วจบด้วย End Sub เรียกว่าโปรแกรมย่อย (Procedure) ซึ่งใช้เขียนคำสั่ง

รูปที่ 8: Project 1 – Form1 (Form)

รูปที่ 9: Project 1 – Form1 (Code)

2. การแบ่งส่วนคำสั่งใน Code editor

เนื่องจาก Code editor เป็นเนื้อที่ว่างคล้ายกับเมื่อท่านเปิดเข้าสู่โปรแกรม Microsoft Word ดังนั้นจึงควรแบ่งเนื้อที่ดังกล่าวนี้ออกเป็นส่วนๆ ซึ่งจะสะดวกต่อการเขียนคำสั่ง และการค้นหา โดยทั่วไป ส่วนแรกของ Code editor จะใช้เพื่อประกาศตัวแปรสำหรับเก็บข้อมูล หรือ ข้อความ เช่น ใช้เก็บข้อผิดพลาด คะแนน หรือคำตอบที่ผู้เรียนป้อนเข้ามาในโปรแกรม การประกาศตัวแปรจะใช้คำสั่ง Dim ตามด้วยชื่อตัวแปรและชนิดของตัวแปร เช่น Dim Preposition as Integer Dim TopicSentence as String หรือ Dim TopicSentence\$

จากตัวอย่างข้างต้น Dim เป็นคำสั่งให้คอมพิวเตอร์จองเนื้อที่หน่วยความจำไว้สำหรับแต่ละตัวแปร Integer คือตัวแปรจำนวนหรือตัวเลข String หรือ \$ (อ่านว่า string) คือข้อความหรืออักขระ ดังนั้น TopicSentence\$ จึงหมายถึงตัวแปรที่ใช้เก็บคำตอบที่ผู้เรียน ป้อนเข้ามาในโปรแกรม และต่อไปเมื่อจะกล่าวถึง หรือ จะนำคำตอบสำหรับ topic sentence มาตรวจ ก็จะเรียกคำตอบนั้นว่า TopicSentence\$ (อ่านว่า topic sentence string) เช่น

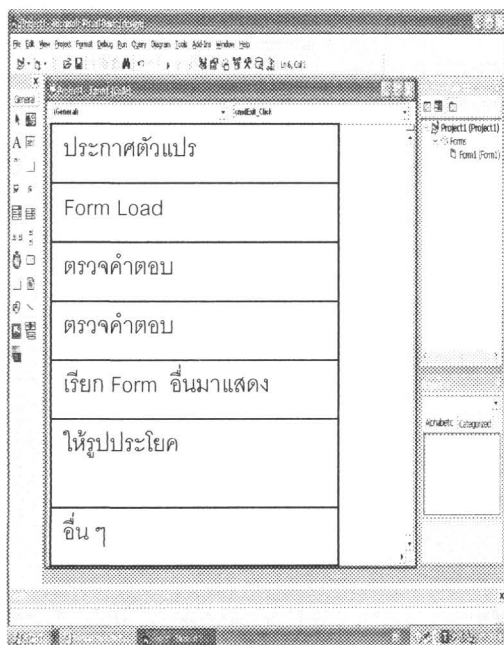
If TopicSentence\$ = "There are many drawbacks of using mobile phones." Then
MsgBox " Very good. "

อ่านว่า "ถ้าคำตอบประโยค topic sentence ของผู้เรียนคือ (หรือ เท่ากับ) *There are many drawbacks of using mobile phones.* ให้โปรแกรมแสดงข้อความ *Very good. กลางหน้าจอ*"

สำหรับ ตัวแปร Preposition เป็นตัวแปรที่จะใช้เก็บจำนวนครั้งของข้อผิดพลาดด้านการใช้ Preposition ของผู้เรียน

เนื้อหาใน Code editor ส่วนที่ต่อจากการประกาศตัวแปร จะเป็นโปรแกรมย่อย (Procedure) สำหรับเขียนคำสั่งเฉพาะเรื่องหรือประเด็นตามความต้องการของผู้เขียนโปรแกรม (รูปที่ 10) เช่น Procedure สำหรับตรวจคำตอบ สำหรับเรียก Form อื่นมาแสดง สำหรับให้รูปประโยคที่แสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล สำหรับเสนอคำกริยาที่ควรใช้เขียนประโยคแสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล สำหรับสั่งให้จบโปรแกรม และ Procedure อื่นๆ ตามความจำเป็น

รูปที่ 10: กลุ่มคำสั่งใน Code editor

3. หลักเบื้องต้นในการเขียนคำสั่ง

สิ่งสำคัญที่ควรทราบก่อนการเขียนคำสั่ง สำหรับแต่ละโปรแกรมย่อยคือ คอมพิวเตอร์จะ

ทำงานตามคำสั่ง โดยจะทำงานตามคำสั่งจากบรรทัดบนลงไปยังบรรทัดล่าง และในแต่ละบรรทัด จะเริ่มทำงานจากคำสั่งด้านซ้ายไปด้านขวา ดังนั้น การวางคำสั่งให้ถูกตำแหน่งจะมีผลต่อการทำงานของโปรแกรม เช่น ถ้าคำสั่งในบรรทัดล่างเป็นเพียงส่วนย่อย (subset) หรือส่วนหนึ่งของคำสั่งในบรรทัดบน โปรแกรมจะทำงานไปไม่ถึงคำสั่งบรรทัดล่าง จะติดอยู่ที่บรรทัดบนเสมอ (เว้นแต่จะมีคำสั่งพิเศษว่า ถ้าเคยเข้าสู่เงื่อนไขดังกล่าวนี้อีกแล้ว ให้โปรแกรมไปทำงานที่คำสั่งใดต่อไป) ขอให้ศึกษาตัวอย่างต่อไปนี้ และพิจารณาว่าเพราะเหตุใดโปรแกรมจึงจะทำงานไปไม่ถึงเงื่อนไขที่ 2

```
If InStr(MajorSupp1$, "phone") <> 0 then
(เงื่อนไขที่ 1)
```

```
Beep
```

```
MsgBox " Check if the word 'phone'
is singular or plural. "
```

```
Exit Sub
```

```
ElseIf InStr(MajorSupp1$, "using mobile
phones") = 0 then (เงื่อนไขที่ 2)
```

```
Beep
```

```
MsgBox " Your sentence must
include 'using mobile phones'. "
```

```
Exit Sub
```

หากเขียนคำสั่งดังตัวอย่างนี้ โปรแกรมจะทำงานไปไม่ถึงเงื่อนไขที่ 2 เพราะถ้าคำตอบของผู้เรียนมีคำว่า "phone" ก็จะตรงกับเงื่อนไขแรก หรือถ้าคำตอบคือ "phones" ก็ยังตรงกับเงื่อนไขแรกอีกเช่นกัน เนื่องจากในคำว่า "phones" มีคำว่า "phone" อยู่ด้วย ดังนั้น ท่านควรระมัดระวังลำดับของคำสั่ง ไม่เช่นนั้นโปรแกรมของท่านจะไม่สามารถทำงานได้ดังที่ท่านต้องการ การแก้ไขปัญหานี้ในตัวอย่างนี้ อาจทำได้โดยการเคาะแป้น spacebar ให้มีช่องว่าง (blank space) หนึ่งช่องหลังอักษร "e" เป็น "phone " ซึ่งจะทำให้เงื่อนไขแรกเป็นเงื่อนไขที่ 1 เมื่อไม่มีอักษร "s" หรืออักษรใดๆ หลังอักษร "e" ของคำว่า

“phone” ดังนั้น หากคำตอบของผู้เรียนมีคำว่า “phone” ก็จะตรงกับเงื่อนไขแรก และโปรแกรมก็จะทำงานตามคำสั่งต่างๆ ภายใต้เงื่อนไขแรก ซึ่งเตือนให้ผู้เรียนตรวจสอบว่าต้องใช้คำว่า “phone” ในรูปเอกพจน์ หรือพหูพจน์ แต่ถ้าผู้เรียนใช้คำว่า “phones” ในคำตอบอยู่แล้ว โปรแกรมจะผ่านเงื่อนไขแรก เพราะไม่ตรงกับเงื่อนไขนี้ และโปรแกรมจะไปทำงานตามคำสั่งในเงื่อนไขที่ 2 ซึ่งมีคำว่า “phones”

นอกจากนี้ การเขียนคำสั่งจะต้องเขียนตามข้อกำหนด หรือไวยากรณ์ (syntax) ของภาษาคอมพิวเตอร์ที่นำมาใช้ เช่น ผู้เขียนพัฒนาโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph จากภาษา Visual Basic ก็ต้องใช้ระเบียบกฎเกณฑ์ของภาษา Visual Basic มิเช่นนั้นโปรแกรมภาษาคอมพิวเตอร์ที่นำมาใช้จะเตือนว่าเขียนคำสั่งผิดเสมอ และท่านจะไม่สามารถทำงานสืบหน้าต่อไปได้ อย่างไรก็ตามเนื่องจากคำสั่งที่ใช้มีจำนวนมาก จึงไม่สามารถจะกล่าวถึงคำสั่งต่างๆ ได้ทั้งหมดในที่นี้ แต่จะให้แนวคิดในการเขียนคำสั่ง โดยเฉพาะควรสั่งให้โปรแกรมทำอะไรบ้าง และให้ตัวอย่างคำสั่งภาษา Visual Basic พอเป็นสังเขป

4. คำสั่งควบคุมหน้าจอ

โดยทั่วไป ไม่จำเป็นต้องเขียนคำสั่งสำหรับทุกวัตถุที่นำมาสร้างหน้าจอ แต่จะเขียนคำสั่งให้กับวัตถุ

ที่จำเป็นสำหรับการเขียนย่อหน้าเท่านั้น เช่น แม่หน้าจอของโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph มีหลายส่วน แต่มีเพียง 4 ส่วนที่ต้องเขียนคำสั่งกำกับได้แก่

1. ส่วนที่ให้ข้อมูลความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าแสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผล
2. ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง หรือเนื้อหาที่จะใช้เขียนย่อหน้าแสดงความสัมพันธ์แบบเหตุและผลเกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่
3. ส่วนที่ให้ผู้เรียนพิมพ์คำตอบ
4. ส่วนที่ให้ข้อมูลเฉพาะสำหรับแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนกำลังจะเขียน

ดังนั้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่จะนำมาเขียน กับกรอบรับข้อความที่ผู้เรียนพิมพ์ประโยคได้อย่างชัดเจน จึงต้องเขียนคำสั่งว่าเมื่อผู้เรียนคลิกเมาส์บนกรอบรับข้อความส่วนใดของย่อหน้า ให้โปรแกรมเปลี่ยนสีกรอบข้อความเหนือปุ่ม OK เป็นอักษรเหลืองและสีพื้นเป็นสีแดงและให้เปลี่ยนสีอักษรของข้อมูลส่วนที่ต้องนำมาเขียนแตกต่างกันไป เช่น คลิกเมาส์ที่กรอบรับข้อความ Topic sentence ให้อักษรของทุก Major support เป็นสีขาวบนพื้นแดง สำหรับกรอบเนื้อหาอื่นไม่เปลี่ยนแปลง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำสั่ง	คำอธิบาย
<pre> Private Sub txtTopicSent_Click() lblTopicSent.BackColor = vbRed lblTopicSent.ForeColor = vbYellow lblTopic.BackColor = vbRed lblTopic.ForeColor = vbWhite lblFirstMajor.BackColor = vbRed lblFirstMajor.ForeColor = vbWhite lblSecondMajor.BackColor = vbRed lblSecondMajor.ForeColor = vbWhite lblThirdMajor.BackColor = vbRed lblThirdMajor.ForeColor = vbWhite End Sub </pre>	- เมื่อมีการคลิกที่กรอบข้อความ txtTopicSent ให้อักษรในกรอบข้อความเหนือปุ่ม OK มีสีเหลืองบนพื้นสีแดง - ให้ข้อความ "Topic sentence" (Part 2) มีสีขาวบนพื้นแดง - ให้ข้อความสำหรับทุก Major support (Part 2) มีสีขาวบนพื้นแดง

ตัวอย่างโปรแกรมย่อยสำหรับนำกรอบข้อความ lblAnswers ที่มีข้อความ "Suggested Answers" มาแสดงทับข้อความ "Part 5: Results" ของหน้าจอโปรแกรม Writing a Cause-Effect Paragraph และแสดงตัวอย่างคำตอบ

<pre> Private Sub txtMajorSupp1_DbClick() lblAnswers.Visible = True lblResults = _ " 1. To begin with, using mobile phones causes /can cause health problems." & vbCrLf & _ " " & vbCrLf & _ " 2. First of all, it contributes /can contribute to health problems." & vbCrLf & _ " " & vbCrLf & _ " 3. First, it leads / can lead to health problems." & vbCrLf & _ " " & vbCrLf & _ " 4. Firstly, it results / can result in health problems." & vbCrLf & _ " " & vbCrLf & _ " 5. The first drawback is health problems." & vbCrLf & _ " 6. The first drawback of using mobile phones is health problems." & vbCrLf & _ End Sub </pre>	สั่งให้กรอบข้อความชื่อ lblAnswers ซึ่งทับอยู่บนข้อความ "Part 5: Results" และไม่ได้ปรากฏให้เห็น เพราะถูกบังคับด้วยคำสั่ง Visible = False ให้ปรากฏด้วยคำสั่ง (Visible = True) ซึ่งจะทำให้ข้อความ "Part 5: Results" หายไป ← คำสั่งให้แสดงตัวอย่างคำตอบของ Major support 1
--	--

ตัวอย่างโปรแกรมย่อยสำหรับสิ่งไม่ใหักรอรับข้อความรับคำตอบจากผู้เรียนอีก เพราะผู้เรียนรวมคำตอบ Minor support12 ไว้กับ Minor support11 แล้ว

Private Sub Minor11_12Answer ()	← โปรแกรมย่อยสำหรับสิ่งไม่รับคำตอบ
If MinorSupp11\$ = "For example, the user is likely to get headache and a risk of brain cancer when talking too much on mobile phones." then	← คำสั่งนี้อ่านว่า "ถ้าคำตอบสำหรับ Minor support11 คือ For example, ... phones."
txtMajorSupp2.SetFocus	← ให้ cursor ไปที่กรอบ Major support 2
txtMinorSupp12.Enabled = False	← ใหักรอบ Minor support12 ไม่ทำงาน
txtMinorSupp12.FontBold = False	← ใหัอักษรในกรอบนี้เป็นตัวธรรมดา
txtMinorSupp12.Text = "You have already included this minor support in the first minor support. Go to the second major support. "	← ใหัแสดงข้อความว่าคำตอบส่วนนี้รวมอยู่กับคำตอบ Minor support11 แล้ว
MsgBox = "Very good"	← ใหัแสดงคำชม
Else	
End if	
End Sub	

5. คำสั่งตรวจคำตอบ

การเขียนคำสั่ง (code) ต้องเขียนอย่างระมัดระวัง ต้องเขียนตามไวยากรณ์ (syntax) ของภาษาคอมพิวเตอร์ที่ใช้ ซึ่งรวมทั้งการเขียนตัวคำสั่ง และการใช้เครื่องหมายต่างๆ เช่น เครื่องหมายจุดภาค และเครื่องหมายคำพูด หากมีข้อผิดพลาด โปรแกรมจะหยุดการทำงาน และจะมีคำเตือน "Syntax error" แต่หากเป็นข้อผิดพลาดด้านตรรกะ โปรแกรมจะทำงาน แต่จะทำงานผิดพลาด ตัวอย่างเช่น หากต้องการตรวจสอบว่าคำตอบของผู้เรียนไม่มีทั้งคำว่า Therefore และไม่มี Thus และเขียนคำสั่งต่อไปนี้

```
If InStr(TopicSent$), "Therefore" = 0 Or _
```

```
InStr(TopicSent$), "Thus" = 0 Then
```

คำสั่งนี้จะผิดตรรกะ เนื่องจากใช้คำเชื่อม "Or" แทนที่จะใช้ "And" เพราะเมื่อเขียนเช่นนี้ ถ้าในคำตอบของผู้เรียนมี Therefore ก็จะเข้าสู่เงื่อนไขนี้ หรือเมื่อมีคำว่า Thus ก็จะเข้าสู่เงื่อนไขนี้ และหากในคำตอบของผู้เรียนมีทั้ง Therefore และ Thus ก็ จะเข้าสู่เงื่อนไขอีกเช่นกัน ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ

เพราะเงื่อนไขที่ต้องการคือเมื่อไม่มีทั้ง Therefore และ Thus ดังนั้น จึงต้องเปลี่ยน "Or" เป็น "And" ซึ่งจะได้ผลตามที่ต้องการ เพราะตามหลักตรรกะนั้น เงื่อนไขนี้จะเป็นจริงได้กรณีเดียวคือ เมื่อไม่มีทั้ง Therefore และ Thus (เพราะเมื่อ P = True, Q = True นั้น $P \wedge Q = \text{True}$) ดังนั้น ผู้เขียนโปรแกรม โดยเฉพาะผู้ที่เพิ่งเริ่มเขียนโปรแกรม ควรระวังเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง (Bradley, 2002)

ในการตรวจคำตอบ ท่านควรเขียนคำสั่ง ตรวจการเขียนส่วนต่างๆ ของย่อหน้าตามหลักการกว้างๆ เกี่ยวกับการตรวจดังนี้

1. ตรวจว่ามีคำตอบหรือไม่ เพราะบางครั้ง ผู้เรียนอาจคลิกปุ่มคำสั่งให้ตรวจโดยที่ไม่ได้พิมพ์ข้อความใดๆ

```
if Len(TopicSent$) = 0 Then
```

คำสั่งนี้หมายความว่า "ถ้าประโยค topic sentence มีความยาวเท่ากับศูนย์ (คือไม่มี คำตอบ)" จากนั้นเป็นคำสั่งให้โปรแกรมแสดง คำแนะนำผู้เรียน

2. ตรวจสอบการพิมพ์อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ และตัวพิมพ์เล็ก

```
If Left$(TopicSent$, 1) >= Chr(97) And  
Left$(TopicSent$,1) <= Chr(122) Then
```

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าอักษรตัวแรกของคำตอบเป็นอักษรตัวใดตัวหนึ่งตั้งแต่อักษร a ไปจนถึงอักษร z (ตัวพิมพ์เล็กทั้งหมด) ” จากนั้นจึงเป็นคำแนะนำให้ผู้เรียนเปลี่ยนอักษรตัวแรกนั้นเป็นอักษรตัวใหญ่ ในที่นี้ Chr(97) คืออักษร a และ Chr(122) คือ อักษร z ซึ่งเป็นตัวพิมพ์เล็ก และ Left\$ เป็นคำสั่งให้ตรวจสอบอักษรจากด้านซ้าย จากคำสั่ง Left\$(TopicSent\$, 1) นั้นเลข 1 ระบุว่าเป็นอักษรตัวแรก

3. ตรวจสอบการพิมพ์คำตอบด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด

```
If TopicSent$ = UCase(TopicSent$) Then
```

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าคำตอบเป็นอักษรตัวใหญ่ (ทั้งหมด)” จากนั้นจะเป็นคำสั่งให้โปรแกรมแสดงคำแนะนำให้ผู้เรียนให้พิมพ์อักษรตัวใหญ่เฉพาะเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

4. ตรวจสอบการสะกดคำ เพราะถ้าสะกดไม่ถูกต้องแล้วตรวจสอบอย่างไรก็จะมีคำตอบถูก เพราะคำตอบที่เรากำหนดไว้นั้นสะกดคำถูกต้อง

```
If InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBACKS") = 0 Then
```

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าในคำตอบของผู้เรียนไม่มีคำว่า DRAWBACKS” ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนพิมพ์คำนั้นในคำตอบ หรือหากมีคำนี้แล้วให้สะกดคำให้ถูกต้อง แต่การใช้คำสั่งนี้จะใช้ได้กรณีที่คำตอบมีคำว่า drawbacks เท่านั้น หากผู้เรียนใช้คำว่า problems หรือ adverse effects โปรแกรมจะบอกให้ผู้เรียนพิมพ์คำว่า drawbacks ทุกครั้ง หากโปรแกรมให้ใช้คำ

อื่นแทนคำว่า drawbacks ได้ ก็อาจใช้คำสั่งต่อไปนี้

```
If InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBACKA") <> 0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBACKS") <> 0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBAKCS") <> 0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBACSK") <>0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBAKSC") <>0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBAKCS") <>0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBACKS") <>0 Then
```

5. ตรวจสอบว่าผู้เรียนใช้คำเอกพจน์หรือพหูพจน์ถูกต้องหรือไม่

```
If InStr(UCase(TopicSent$),  
"DRAWBACK.") <> 0 Or _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$), "DRAWBACK ")  
<> 0 Or _
```

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าในคำตอบของผู้เรียนไม่มีคำว่า DRAWBACK. หรือ DRAWBACK” ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนทราบ ว่าต้องใช้รูปพหูพจน์

6. ตรวจสอบว่าผู้เรียนใช้ข้อมูลที่ให้ครบถ้วนหรือไม่ เพราะถ้าข้อมูลไม่ครบ คำตอบจะผิดเสมอ

```
If InStr(UCase(TopicSent$), "USING  
MOBILE PHONES") = 0 And _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$), "THE USE OF  
MOBILE PHONES") = 0 And _
```

```
InStr(UCase(TopicSent$), "THE USAGE  
OF MOBILE PHONES") = 0 And _
```

InStr(UCase(TopicSent\$), "MOBILE
PHONE USAGE") = 0 Then

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าในคำตอบของ
ผู้เรียนไม่มีข้อความ (ที่อยู่ในเครื่องหมาย
คำพูด)” ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนใช้ข้อ
ความใดข้อความหนึ่งในสี่ข้อความนี้ใน
คำตอบ

7. ตรวจสอบว่าผู้เรียนใช้คำบ่งชี้ (marker) ถูกต้อง
เหมาะสมหรือไม่

If InStr(UCase(MajorSupp1\$), "TO
BEGIN WITH") = 0 And _

InStr(UCase(MajorSupp1\$), "FIRST OF
ALL") = 0 And _

InStr(UCase(MajorSupp1\$), "FIRST") =
0 And _

InStr(UCase(MajorSupp1\$), "FIRSTLY")
= 0 Then

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าในคำตอบของ
ผู้เรียนไม่มีข้อความ (ที่อยู่ในเครื่องหมาย
คำพูด)” ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนใช้คำใด
คำหนึ่งในคำตอบ

8. ตรวจสอบว่าคำตอบของผู้เรียนผิดที่ใดบ้าง

If InStr(MajorSupp1\$, "First, using
mobile phones cause many
drawbacks.") <> 0 Then

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าในคำตอบของผู้
เรียนมีข้อความ (ที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด)”
ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนตรวจสอบ subject-
verb agreement

9. ตรวจสอบว่าคำตอบของผู้เรียนถูกต้องหรือไม่

If InStr(MajorSupp1\$, "First, using mobile
phones are many drawbacks.") <> 0
Then

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าในคำตอบของผู้
เรียนมีข้อความ (ที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด)”

ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนตรวจสอบการใช้
คำกริยา (verb)

10. ตรวจสอบความซ้ำซ้อนของการใช้คำ และ/หรือ
รูปประโยค

If UCase(ConcludingSent\$) =
"THEREFORE," + UCase(TopicSent\$)
Then

คำสั่งนี้หมายความว่า “ถ้าคำตอบประโยค
Concluding sentence เท่ากับคำว่า Therefore
บวก กับประโยค Topic sentence ที่เขียน
ไปแล้ว” ให้โปรแกรมแจ้งให้ผู้เรียนแก้รูป
ประโยค หรือ คำในประโยค Concluding
sentence ให้แตกต่างไปจากรูปประโยค
หรือ คำในประโยค ที่ใช้ในประโยค Topic
sentence

จากที่กล่าวมาเกี่ยวกับการตรวจคำตอบ และ
ตัวอย่างคำสั่ง จะเห็นได้ว่าผู้สอน และ/หรือ ผู้เขียน
โปรแกรม เป็นผู้ตรวจคำตอบ คอมพิวเตอร์เพียงทำ
ตามคำสั่งเท่านั้น ผู้สอนจึงเป็นผู้กำหนดว่าจะรับหรือ
ไม่รับคำตอบใด ซึ่งรวมทั้งการกำหนดรายละเอียด
ต่างๆ ของการตรวจ ผู้สอนสามารถกำหนดรายละเอียด
ต่างๆ ได้ว่าประโยคอย่างไรจึงจะรับว่าถูก
ต้อง และประโยคอย่างไรไม่ถูกต้อง หากไม่ถูกต้อง
ควรอธิบายให้ผู้เรียนเห็นข้อผิดพลาด จนสามารถ
แก้ไขข้อผิดพลาดนั้นได้ กล่าวโดยสรุปก็คือผู้สอน
เป็นผู้ตรวจงานเขียนที่แท้จริง โปรแกรมคอมพิวเตอร์
เป็นเพียงเครื่องมือที่ทำงานตามที่เรากำหนดเท่านั้น
แต่ปัญหาสำคัญคือ จะเขียนคำสั่งอย่างไร จึง
จะสามารถตรวจงานเขียนได้ดังที่เราต้องการ

เมื่อตรวจคำตอบแล้ว โปรแกรมต้องให้ข้อมูล
ป้อนกลับที่เป็นประโยชน์กับผู้เรียน ข้อมูลที่สำคัญ
ได้แก่ผลการตรวจ ข้อผิดพลาด และข้อเสนอแนะ
สำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาด Harmer (2007) ได้
เสนอแนะไว้ว่าข้อเสนอแนะที่ให้ควรเป็นข้อเสนอแนะที่
ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาด

การประเมินโปรแกรม

เมื่อเขียนโปรแกรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้ตรวจสอบการทำงานทุกขั้นตอนของโปรแกรมหรวมทั้ง ได้ตรวจสอบความถูกต้องของคำแนะนำ และการสะกด คำแล้ว ขั้นตอนต่อไปเป็นการทดลองใช้โปรแกรมกับ กลุ่มเป้าหมาย เพื่อที่จะนำปัญหาต่างๆ ที่พบขณะ ทดลองมาแก้ไขปรับปรุงโปรแกรมก่อนนำไปใช้จริง ก่อนการทดลอง ท่านควรสร้างแบบสอบถามสำหรับ การประเมินที่ครอบคลุมรายละเอียดที่ต้องการเก็บ ข้อมูล และควรให้ผู้เชี่ยวชาญ หรือ ผู้ที่มีประสบการณ์ เกี่ยวกับการสร้างและการใช้แบบสอบถาม ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถาม ก่อนนำไปใช้ สำหรับแบบสอบถามเพื่อประเมิน โปรแกรมเรื่อง Writing a Cause-Effect Paragraph ได้ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน ซึ่งได้ ให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงหลายประการ ท่านอาจใช้แบบสอบถามในภาคผนวกที่ 1 เพื่อ ประกอบการพิจารณาสร้างแบบสอบถามที่เหมาะสม กับการประเมินโปรแกรมของท่าน

สำหรับประเมินโปรแกรมเรื่อง Writing a Cause-Effect Paragraph นั้น ผู้เขียนใช้กลุ่มทดลองสองกลุ่ม คือกลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน และนิสิตระดับ บัณฑิตศึกษาอีกหนึ่งกลุ่มจำนวน 20 คน ผลการประเมิน โดยรวมพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าโปรแกรม นี้มีประโยชน์ต่อการฝึกเขียนย่อหน้าแสดงความสัมพันธ์ แบบเหตุและผล ดังรายละเอียดในภาคผนวกที่ 2

แม้การพัฒนาโปรแกรมโดยใช้ภาษาคอมพิว เตอร์โดยตรงนั้นจะยาก แต่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ในระยะ เริ่มต้นอาจมีอุปสรรคบ้าง แต่หากท่านมีความ ตั้งใจที่จะเป็นผู้สร้างโปรแกรม ท่านจะสามารถทำได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม เพื่อช่วยให้ท่านประสบผล สำเร็จใน การพัฒนาโปรแกรมได้สะดวกขึ้น ท่านควรมีที่ บริกษาด้านการเขียนโปรแกรม และควรวางแผนการ เขียนโปรแกรมอย่างเป็นระบบ และดำเนินตามแผน การไปทีละขั้นตอน แต่ที่สำคัญยิ่งก็คือ ก่อนเขียน โปรแกรม ท่านควรเก็บข้อมูลเกี่ยวกับข้อผิดพลาด ต่างๆ ในการใช้ภาษาของผู้เรียน และนำข้อมูลนั้นมา ใช้ให้เกิดประโยชน์

.....

เอกสารอ้างอิง

- Bradley, Julia Case and Millspaugh, Anita C. 2002. Programming in Visual Basic 6.0, Boston, Massachusetts: McGraw-Hill/ Irwin.
- Harmer, Jeremy (Ed.). 2007. How to Teach English with Technology, Pearson/Longman: Essex, England.
-

ภาคผนวกที่ 1

แบบประเมินโปรแกรมช่วยการเขียนย่อหน้าแสดงเหตุและผล

Writing a Cause-Effect Paragraph Evaluation Form

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ให้ครบทุกข้อ

หัวข้อการประเมิน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมชัดเจนเพียงใด					
2. หน้าจอ (screen) เหมาะสมเพียงใด					
3. โปรแกรมนี้ให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าแสดงเหตุและผลเพียงใด					
4. คำแนะนำเฉพาะสำหรับการเขียนแต่ละส่วนของย่อหน้าของแบบฝึกหัดชัดเจนเพียงใด					
5. โปรแกรมนี้รับประโยคคำตอบที่ถูกต้อง (acceptable sentences) ได้มากน้อยเพียงใด					
6. โปรแกรมอธิบายและแนะนำวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากน้อยเพียงใด					
7. ภาษาที่ให้คำแนะนำการแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ เหมาะสมเพียงใด					
8. ลักษณะการนำเสนอข้อแนะนำการแก้ไขข้อผิดพลาด ช่วยให้ท่านสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ได้มากน้อยเพียงใด					
9. โปรแกรมให้คำแนะนำการใช้คำบ่งชี้หรือคำเชื่อมโยง (marker/transition) มากน้อยเพียงใด					
10. โปรแกรมสามารถแจ้งข้อผิดพลาดในประเด็นต่าง ๆ ได้ชัดเจนเพียงใด					
11. โปรแกรมเปิดโอกาสให้ท่านเขียนประโยคสำหรับแต่ละส่วนของย่อหน้าโดยใช้ศัพท์ และ รูปประโยค (sentence structures) สำหรับการเขียนเกี่ยวกับเหตุและผล ได้หลากหลายเพียงใด					
12. การที่โปรแกรมเปิดโอกาสให้ท่านสามารถเขียนส่วนใดของย่อหน้าก่อนก็ได้โดยไม่ต้องเขียนแต่ละส่วนไปตามลำดับนั้น มีประโยชน์มากน้อยเพียงใด					
13. ความยากง่ายของแบบฝึกหัดเหมาะสมกับความสามารถของท่านเพียงใด					
14. ท่านสามารถควบคุม (control) โปรแกรมได้มากน้อยเพียงใด เช่น สามารถเลือกที่จะเขียน เลือกที่จะศึกษาวิธีเขียน หรือ จะออกจากโปรแกรมเมื่อใดก็ได้					
15. โปรแกรมนี้มีประโยชน์สำหรับการฝึกเขียนย่อหน้าแสดงเหตุและผลมากน้อยเพียงใด					

ข้อเสนอแนะ

ภาคผนวกที่ 2

ผลการประเมินโปรแกรมช่วยการเขียนย่อหน้าแสดงเหตุและผล

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ให้ครบทุกข้อ

หัวข้อการประเมิน	ค่าเฉลี่ย
1. วัตถุประสงค์ของโปรแกรมชัดเจนเพียงใด	4.40
2. หน้าจอ (screen) เหมาะสมเพียงใด	3.84
3. โปรแกรมนี้ให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าแสดงเหตุและผลเพียงใด	3.84
4. คำแนะนำเฉพาะสำหรับการเขียนแต่ละส่วนของย่อหน้าของแบบฝึกหัดชัดเจนเพียงใด	3.74
5. โปรแกรมนี้รับประโยคคำตอบที่ถูกต้อง (acceptable sentences) ได้มากน้อยเพียงใด	3.28
6. โปรแกรมนี้อธิบายและแนะนำวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากน้อยเพียงใด	3.66
7. ภาษาที่ให้คำแนะนำการแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ เหมาะสมเพียงใด	3.70
8. ลักษณะการนำเสนอข้อแนะนำการแก้ไขข้อผิดพลาดช่วยให้ท่านสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ได้มากน้อยเพียงใด	3.42
9. โปรแกรมให้คำแนะนำการใช้คำบ่งชี้หรือคำเชื่อมโยง (marker/transition) มากน้อยเพียงใด	3.60
10. โปรแกรมสามารถแจ้งข้อผิดพลาดในประเด็นต่าง ๆ ได้ชัดเจนเพียงใด	3.60
11. โปรแกรมเปิดโอกาสให้ท่านเขียนประโยคสำหรับแต่ละส่วนของย่อหน้าโดยใช้ศัพท์และ รูปแบบประโยค (sentence structures) สำหรับการเขียนเกี่ยวกับเหตุและผล ได้หลากหลายเพียงใด	3.10
12. การที่โปรแกรมเปิดโอกาสให้ท่านสามารถเขียนส่วนใดของย่อหน้าก่อนก็ได้โดยไม่ต้องเขียนแต่ละส่วนไปตามลำดับนั้น มีประโยชน์มากน้อยเพียงใด	3.80
13. ความยากง่ายของแบบฝึกหัดเหมาะสมกับความสามารถของท่านเพียงใด	3.68
14. ท่านสามารถควบคุม (control) โปรแกรมได้มากน้อยเพียงใด เช่น สามารถเลือกที่จะเขียน เลือกที่จะศึกษาวิธีเขียน หรือ จะออกจากโปรแกรมเมื่อใดก็ได้	3.66
15. โปรแกรมนี้มีประโยชน์สำหรับการฝึกเขียนย่อหน้าแสดงเหตุและผลมากน้อยเพียงใด	4.06

เทคโนโลยีช่วยเปลี่ยนชั้นเรียน ภาษาอังกฤษได้อย่างไร

อาจารย์สุทธิรัตน์ ศรีตระกูล

“Give a man a fish and you feed him for a day. Teach him how to fish and you feed him for a lifetime.”

Lao Tzu

“A well must produce its own water.”

Farsi

บทความนี้ผู้เขียนมุ่งหวังให้ผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความกังวลในการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการสอน ตลอดจนผู้สอนที่อาจมีความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีอยู่แล้ว ได้เห็นแนวคิดและทดลองนำเทคโนโลยีและเว็บไซต์สำเร็จรูปมาใช้ เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความสนุกสนาน น่าสนใจ และเกิดประโยชน์แก่ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมากขึ้น

ผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวนมากยังคงยึดติดกับความคิดที่ว่า “จะสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้อย่างไร” แทนที่จะคำนึงว่า “จะสอนอย่างไรให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง” การมีความคิดที่ว่าผู้สอนเป็นแหล่งความรู้เพียงแหล่งเดียวเท่านั้น ทำให้การเรียนการสอนไม่ต่างจากการป้อนความรู้ (spoon feeding) เปรียบได้กับการหาปลาหรือนำผลผลิต (product) มาให้ผู้เรียน แต่ไม่ได้สอนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้วิธีการ (process) ที่จะได้ปลาหรือหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

อาจารย์สุทธิรัตน์ ศรีตระกูล

- ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน
- M.A. (Teaching of English as a Second Language) University of Illinois at Urbana-Champaign
- ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเรียนรู้แบบผู้เรียนพึ่งพาตนเอง (autonomous learning) มิใช่เรื่องใหม่และมีการนำเสนอแนวคิดนี้ในการสัมมนาทางวิชาการสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษอยู่เนืองๆ Nunan (1997: 193) ให้คำจำกัดความของการเรียนรู้แบบนี้ไว้ว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้อย่างอิสระ ไม่ผูกติดกับการเรียนในชั้นเรียน ไม่ยึดติดกับผู้สอนและตำราเรียน มีผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวนมากที่ตระหนักถึงการเรียนรู้แบบผู้เรียนพึ่งพาตนเอง และปรารถนาให้การเรียนรู้แบบนี้เกิดขึ้นจริง แต่ประสบปัญหาต่างๆ เช่น Li Duan (2005: 46) ผู้สอนภาษาอังกฤษชาวจีนกล่าวว่า ผู้เรียนไม่ค่อยตอบสนองและดูไร้ทิศทางในการคิดและวิเคราะห์ เมื่อผู้สอนเปิดโอกาสให้เลือกอ่านหรือทำงานในหัวข้อใดก็ได้ที่ผู้เรียนสนใจ Li Duan พบว่านักเรียนไม่ให้ความร่วมมือเนื่องจากเคยชินกับการเรียนแบบป้อนความรู้ให้ ผู้เรียนหวังพึ่งผู้สอนแบบที่เคยได้รับมาตลอด และไม่ตระหนักว่าตนเองคือผู้พัฒนาระบบการเรียนรู้ของตน อย่างไรก็ตามวิธีการเรียนรู้ลักษณะดังกล่าวคงเป็นไปได้เพียงการเรียนรู้ในอุดมคติสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เช่นกัน ฉะนั้น การนำเทคโนโลยีมาใช้เป็นสื่อในการสอนน่าจะเป็นก้าวแรกที่ผู้สอนจะเริ่มปล่อยมือจากผู้เรียนทีละน้อย ผู้เรียนจะเริ่มรู้สึกตื่นตาตื่นใจ และเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาข้อมูล เริ่มรู้จักเลือกและสังเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่ตนเองสนใจ

ในการนำเทคโนโลยีมาใช้เป็นสื่อการสอน ผู้สอนและผู้เรียนต้องปรับตัวเพื่อสวมบทบาทใหม่ Tudor (1993) ได้ยกตัวอย่างบทบาทใหม่ของผู้สอนและผู้เรียนไว้ว่า ผู้สอนควรสวมบทบาทของผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) ผู้ให้คำปรึกษา (consultant) ผู้ให้คำชี้แนะ (guider) ผู้สนับสนุน (supporter) ผู้ร่วมเรียนรู้ (co-learner) และผู้ตรวจสอบกระบวนการเรียนรู้ (inspector in learning process) และผู้เรียนก็ควรได้รับการฝึกฝนให้เป็นผู้วางแผน (planner) ผู้จัดระบบ (organizer) ผู้จัดการ (manager) และผู้ประเมินการเรียนรู้ของตนเอง (evaluator of their own learning) กล่าวโดยย่อได้ว่า การเรียนรู้แบบผู้เรียนพึ่งพาตนเองควรมีองค์ประกอบหลัก 3

ประการ ประการแรกคือ ผู้เรียนต้องมีอิสระในการเรียน ประการที่สองคือ ผู้เรียนควรเป็นผู้รับผิดชอบวิธีการเรียนรู้ของตน และประการสุดท้ายคือ ผู้เรียนควรมีความสามารถในการจัดการและควบคุมกระบวนการการเรียนรู้ของตนเอง (郭丽丽 来源 2008)

หากเปรียบเทียบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับการตกปลาแบบดั้งเดิมที่ใช้คันเบ็ด ผู้สอนในปัจจุบันมีเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกที่รวดเร็วและทันสมัยกว่ามาก ได้แก่เครื่องคอมพิวเตอร์ และมีแหล่งทรัพยากรที่กว้างใหญ่ไพศาลที่จะหาปลาอย่างที่เราเรียกได้ว่าไม่มีขีดจำกัด นั่นคือระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หากแต่ยังมีข้อจำกัดบางประการที่ทำให้ผู้สอนในสถานศึกษาที่มีโครงสร้างหลักสูตรในห้องเรียนอย่างเพียบพร้อมปฏิเสธหรือมองข้ามการนำเทคโนโลยีมาใช้ เช่น มีความกลัวในการใช้เทคโนโลยี (technophobia) มีความกลัวที่จะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (computerphobia) ไม่เคยชินในการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (student-centered method) หรือการเรียนรู้แบบผู้เรียนพึ่งพาตนเอง หรือผู้สอนยังต้องการให้การเรียนการสอนอยู่ในความควบคุมของตน (full control)

ในยุคที่ผู้เรียนใช้เครื่องคอมพิวเตอร์จนกลายเป็นกิจวัตร และมีความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีนี้อยู่แล้ว ผู้สอนไม่ได้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการใช้คอมพิวเตอร์ แต่ผู้สอนใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการช่วยสอน หากผู้สอนเคยมีประสบการณ์ในการใช้คอมพิวเตอร์รับ-ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) ก็สามารถนำเทคโนโลยีนี้เป็นสื่อช่วยในการเรียนการสอนได้ ดังนั้น การใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อการสอนจึงไม่ใช่เรื่องยากเกินความสามารถ สำหรับผู้สอนที่มีประสบการณ์และความรู้ในการใช้คอมพิวเตอร์ไม่มากจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับข้อเท็จจริงทางเทคนิค และชื่อเรียกโปรแกรมพื้นฐานต่างๆ เพื่อที่จะใช้สื่อสารกับเจ้าหน้าที่ไอทีที่ศูนย์ปฏิบัติการเมื่อต้องการแจ้งปัญหาที่เกิดขึ้น หรือขอติดตั้งโปรแกรมพื้นฐานที่ขาดไป

โปรแกรมพื้นฐานที่ควรติดตั้งในเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้สอนและของผู้เรียน ได้แก่

1. Microsoft Office เช่น Word และ PowerPoint
2. Internet Browser เช่น Internet Explorer, Mozilla Firefox, Opera หรือ Safari
3. โปรแกรมที่ผู้สอนสามารถควบคุมและตอบโต้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เรียนทุกเครื่องได้ เช่น NetSupport School, LanSchool หรือ NetOp School
4. โปรแกรมที่สามารถเล่นภาพยนตร์ที่เป็น DVD ได้
5. Window Media Player
6. Flash Player

7. Online Dictionary (English-English Dictionary) ซึ่งอาจมาในรูปแบบของ CD

8. การ์ดเสียง (sound card)

เทคโนโลยีช่วยเปลี่ยนชั้นเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างไร

ต่อไปนี้จะเสนอวิธีผสมผสานเทคโนโลยีเข้าไปในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนปกติ บทเรียนที่จะนำมาเป็นตัวอย่างคือ Unit 4: Make an Impact หน้า 40 (Lesson A: Vocabulary Focus Part A, B, และ C) จากหนังสือ World Pass ระดับ Upper-Intermediate โดย Susan Stempleski, James R. Morgan, Nancy Douglas และ Kristin L. Johannsen ของสำนักพิมพ์ Thomson

UNIT 4

Make an Impact

Lesson A Change your world

1 VOCABULARY FOCUS

Generational differences

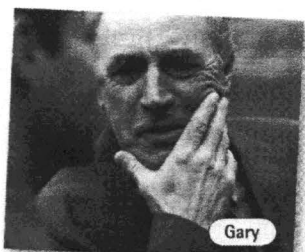

What three words would you use to describe your friends and others of your generation? An older generation?

A Pair work. These words and phrases are used in the reading below. Circle the ones that you know. Look at the roots of the unfamiliar words. With a partner, can you guess the meaning of the unknown items?

visionary escapist activist motivated circumstances
be aware of generation issues tradition apathetic

B Read each opinion and complete the statement that follows.

Gary

Where are all the young visionaries—the people who care about what's happening in the world? It seems that most of the younger generation are too busy watching TV, playing video games, and taking care of the issues facing the world. Instead of "slackers," we're making a difference. Back in the sixties and seventies we were activists. We marched and protested to change our world. Who is going to carry on this tradition of activism?

He thinks _____

Briana

The people of my generation are not slackers! Many of us are motivated and care about what's happening in the world—we're not as apathetic as you make us sound. We're very aware of the problems in the world and we have a role to play in creating a positive future. We're different from yours, so don't expect us to do the same.

She thinks _____

C Circle the correct answers.

1. A **visionary** has positive ideas about the past / future.
2. People in the same **generation** are roughly the same age / personality type.
3. An **escapist** thinks a lot about real / imaginary life.
4. An **issue** is an important problem or subject / conversation that people are discussing.
5. An **activist** works for / avoids social or political change.
6. To **carry on a tradition** means to stop / continue doing something from the past.
7. A **motivated** person is determined / unsure about something.
8. An **apathetic** person is uninterested in / curious about everything.
9. To **be aware of** something is to know / guess that something exists or is happening.
10. The **circumstances** of your life are the overall factors / people that influence your life.

40 Unit 4 • Make an Impact

C.

- Have students work individually to complete the lesson.
- Check answers.

Have students read the box. Then ask, do you know someone who's a slacker? What does he or she do?

Real English

A **slacker** is a lazy person who avoids work. It has been used to describe Generation X, the people born between 1965 and 1980.

A.

- Have students work with a partner to discuss the vocabulary, marking the words they know and trying to work out the meaning of the unknown items.
- Compare students' guesses about unknown words, and help them refine the definitions.

B.

- Have students work individually to read the two opinions and summarize the speakers' beliefs.
- Compare answers as a class.

ขั้นตอนในกรอบสี่เหลี่ยมคือขั้นตอนในการสอนบทเรียนนี้ดังที่ปรากฏอยู่ในคู่มือครู

ผู้สอนได้นำเทคโนโลยีมาใช้ในการประกอบการสอน บทเรียนบทนี้ โดยผนวกเว็บไซต์ต่างๆ ที่มีเนื้อหา เชื่อมโยงกับบทเรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาระบบการเรียนรู้ของตน ขั้นตอนการเรียนการสอนมีรายละเอียดดังนี้

กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและสำรวจตนเอง (ยังไม่ใช้บทเรียนในหนังสือ)

ผู้สอนนำผู้เรียนเข้าสู่บทเรียน Make an Impact โดยแจกเอกสารในลักษณะแบบสอบถาม ที่มีคำถามแบบมีตัวเลือกซึ่งเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน จำนวน 10 ข้อ และคำถามปลายเปิดอีกส่วนหนึ่งจำนวน 10 ข้อ (แยกเป็น 2 ส่วนๆ ละ 5 ข้อ)

ตัวอย่างแบบสอบถาม

Ask yourself

Have you ever	Always	Sometimes	Seldom	Never
1. offered your seat on the bus to anyone?	☐	☐	☐	☐
2. visited an orphanage?	☐	☐	☐	☐
3. helped your parents cut down on using a mobile phone?	☐	☐	☐	☐

..... (จำนวน 10 ข้อ)

List 5 annoying habits of yours that your parents always complain about.

1.

2.

..... (จำนวน 5 ข้อ)

What are your excuses regarding those complaints above?

1.

2.

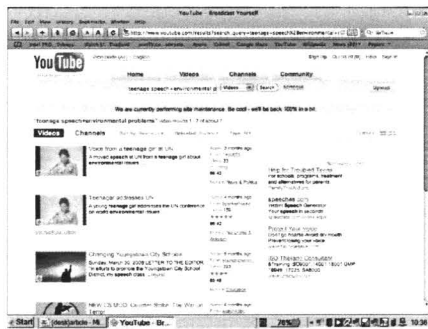
..... (จำนวน 5 ข้อ)

สร้างปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่าง ผู้สอนกับผู้เรียน และในกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน

ขั้นตอนนี้เป็น การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แม้ว่าจะได้คำตอบที่หลากหลาย แต่เนื่องจากผู้เรียนอยู่ในวัยเดียวกันและใช้ชีวิตประจำวันคล้ายกัน คำตอบที่ได้จำนวนหนึ่งก็จะคล้ายกันด้วย เช่นคำตอบในส่วนของอุปนิสัยของผู้เรียนที่ไม่พึงปรารถนาสำหรับบิดามารดา และข้ออ้างของผู้เรียน ขั้นตอนนี้จะช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้

ก่อนฉายวิดีโอคลิปนี้ผู้สอนจะไม่อธิบายหรือเกริ่นนำว่าผู้เรียนจะได้เห็นอะไร วิดีโอคลิปที่เลือกมา ฉายนั้นเป็นสุนทรพจน์ที่ได้ถูกหญิงชาวแคนเดียนวัยเพียง 14 ปี กล่าวต่อที่ประชุมสหประชาชาติเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม หลังจากชมวิดีโอคลิปนี้แล้วผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปจะย้อนดูพฤติกรรมตนเองเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้เห็นได้ฟังโดยอัตโนมัติ ขั้นตอนนี้เป็นการกระตุ้นสามัญสำนึกของผู้เรียนก่อนจะนำเข้าสูบทเรียนในหนังสือ

(1)

(2)

(3)

(4)

เรียน และนำไปสู่กิจกรรมในขั้นตอนต่อไป

กระตุ้นสามัญสำนึกของผู้เรียน

ในขั้นตอนนี้ผู้สอนนำวิดีโอคลิปจากเว็บไซต์ <http://www.youtube.com> มาประกอบการสอน ในขั้นเตรียมการ ผู้สอนต้องใช้เวลาพอสมควรเพื่อคัดสรรวิดีโอที่เหมาะสมกับบทเรียน สำหรับขั้นตอนนี้วิดีโอคลิปที่ผู้เขียนเลือกใช้คือ Teenage Speech on Environmental Problems

นำเข้าสูบทเรียน (ผู้เรียนเปิดหนังสือเรียน)

จากการสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนด้วยการใช้แบบสอบถามและวิดีโอคลิป ผู้เรียนกำลังถูกกระตุ้นให้เริ่มคิด และเกิดความรู้สึกมีส่วนร่วม ผู้สอนจะยังไม่สอนคำศัพท์ใน Part A ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกดังปรากฏในหนังสือ แต่จะสานต่อบรรยายภาคการเรียนรู้นั้นโดยผู้เรียนจะได้อ่านข้อคิดเห็นของตัวเองในแต่ละตัวใน Part B ว่าผู้ใหญ่หรือคนสูงวัยกว่ามองเด็กวัยรุ่นอย่างไร จากนั้นผู้เรียนทำแบบฝึกหัดใน

Part B และ C ส่วนคำศัพท์ใน Part A นั้นจะนำมาใช้ในขั้นตอนถัดไป เนื่องจากผู้เรียนได้ผ่านตากับคำศัพท์เหล่านั้นที่ปรากฏอยู่ในบริบทใน Part B มาบ้างแล้ว การนำคำศัพท์มาอธิบายก่อนจะเป็นการกลับไปสู่วงจรการเรียนรู้แบบเดิมที่ผู้สอนคือศูนย์กลาง (teacher-centered) ไม่ใช่ผู้เรียนคือศูนย์กลาง (student-centered)

รู้จักและทบทวนความหมายของคำศัพท์ที่ควรทราบ

ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ว่า เมื่อใดที่จำเป็นต้องเปิดพจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ควบคู่ไปกับวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท และทราบว่าคำใดที่มีความสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาเรื่องที่อ่าน

หากคำศัพท์จำนวนหนึ่งในบทเรียนเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องทราบและจดจำ ผู้เรียน

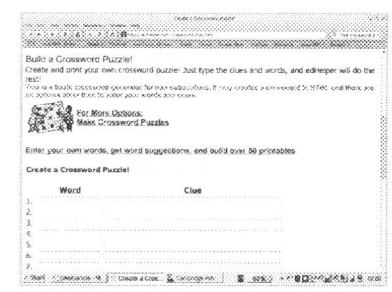
ควรมีโอกาสได้ทำความคุ้นเคยกับคำเหล่านั้น โดยผู้สอนอาจนำเว็บไซต์สำเร็จรูปมาใช้ในห้องเรียน ประกอบกับการแนะนำให้ใช้พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ

ผู้เรียนสามารถลองสร้างปริศนาอักษรไขว้ (crossword puzzle) โดยการระบุคำศัพท์ และให้คำใบ้หรืออธิบายความหมายเป็นภาษาอังกฤษ วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และเพลิดเพลินกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องทราบและจดจำได้ เว็บไซต์หนึ่งที่ขอแนะนำคือ http://edhelper.com/crossword_free.htm ซึ่งผู้เรียนไม่ต้องสมัครเป็นสมาชิกในการเข้าใช้

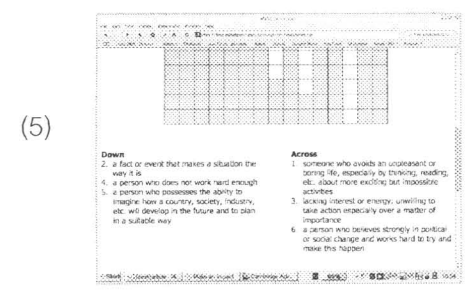
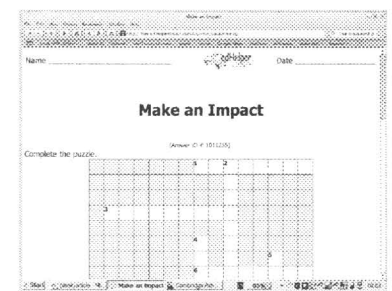
ผู้เรียนจะทำงานเป็นกลุ่มๆ ละประมาณ 3-4 คน และนำคำศัพท์ที่ควรรู้จาก Part A ถึง C มาสร้างปริศนาอักษรไขว้โดยอาศัยเว็บไซต์สำเร็จรูปนี้

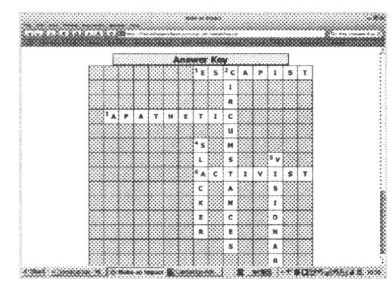
(1)

(2)

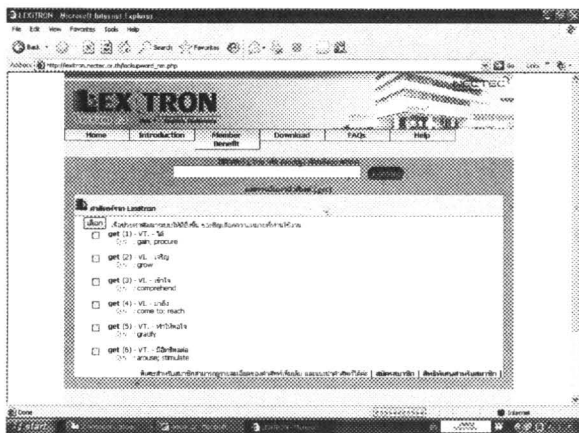

(3)

ผู้เรียนจะต้องสร้างคำใบ้หรืออธิบายคำศัพท์เหล่านั้นเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเองก่อน ขั้นตอนนี้ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนใช้ความพยายามของตนโดยไม่ให้คำแนะนำใดๆ ทั้งสิ้น บทบาทของผู้สอนขณะนี้คือผู้ให้คำปรึกษา ผู้ให้คำชี้แนะ ผู้สนับสนุน ผู้ร่วมเรียนรู้ และผู้ตรวจสอบกระบวนการเรียนรู้

สิ่งที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มเล็กๆ แต่ละกลุ่มคือผู้เรียนเริ่มปรึกษาหารือกันเอง ผู้เรียนบางคนที่ไม่เข้าใจความหมายของคำ จะเริ่มเปิดหาความหมายภาษาไทยจากเว็บไซต์ที่เป็นพจนานุกรมไทย-อังกฤษตัวอย่างเช่น เว็บไซต์ของสถาบันส่งเสริมวิทยาศาสตร์

Lexitron Online Dictionary

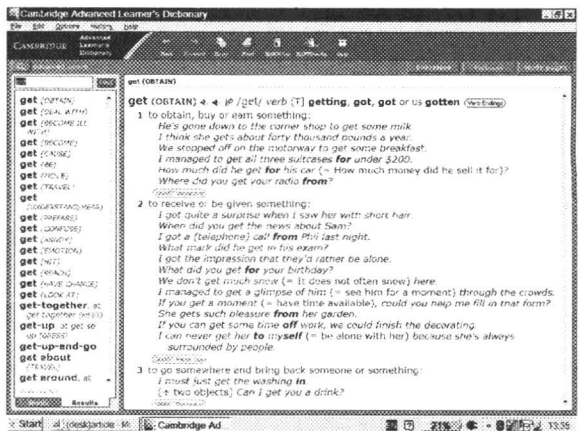
ตัวอย่างความหมายคำว่า get

และเทคโนโลยีแห่งชาติ (ส.ว.ท.ช.) Lexitron Online Dictionary หรือเว็บไซต์อื่นๆ ที่มีในระบบอินเทอร์เน็ตช่วงเวลานี้คือโอกาสที่ผู้สอนจะเข้าไปแนะนำการใช้พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ โดยผู้สอนอาจให้ผู้เรียนลองหาความหมายของคำง่ายๆ สักคำ เช่น คำว่า get จากพจนานุกรมทั้งสองแบบ ผู้เรียนจะเห็นความแตกต่างจากผลการค้นหาได้อย่างชัดเจนด้วยตนเอง

ในการใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ให้ได้ประโยชน์สูงสุดนั้นต้องมีการติดตั้งการ์ดเสียง (sound card) ไว้ในเครื่องด้วย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถฟังเสียงอ่านที่ถูกต้องของเจ้าของภาษาได้

โดยคลิกที่รูปลำโพง หากผู้สอนมีเวลาก็สามารถแนะนำการใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ในรายละเอียดได้ เช่น การหาคำที่มีความหมายเดียวกัน (synonyms) และคำที่มีความหมายตรงข้าม (antonyms) จาก Smart Thesaurus ที่มีอยู่ในโปรแกรมนั้นแล้ว นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถเรียนรู้การสร้างคำศัพท์ใหม่ (word building) และการใช้งานอื่นๆ ได้

อนึ่ง ในการให้คำจำกัดความหรือคำใบ้เพื่อสร้างปริศนาอักษรไขว้นี้ ไม่ควรอนุญาตให้ผู้เรียนใช้คำสั่ง copy-paste จากพจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์โดย

Cambridge Advanced Learner's Dictionary

ตัวอย่างความหมายคำว่า get

ตรง ผู้เรียนต้องพยายามให้คำจำกัดความด้วยตนเองก่อนโดยใช้คำอธิบายง่ายๆ หรือใช้คำอื่นที่มีความหมายเดียวกัน หรือคำที่มีความหมายตรงข้ามเพื่อใบ้คำ

หากในห้องเรียนมีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอ ผู้เรียนสามารถทำเป็นการบ้านแล้วพิมพ์ตารางอักษรไขว้และคำใบ้ที่สมบูรณ์ลงกระดาษเพื่อนำมาให้เพื่อนกลุ่มอื่นแก้ปริศนาในชั่วโมงเรียนถัดไป ส่วนห้องเรียนที่มีคอมพิวเตอร์พร้อมในห้อง ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะพิมพ์ตารางอักษรไขว้และคำใบ้ที่กลุ่มตนสร้างไว้บนหน้าจอ เพื่อให้สมาชิกกลุ่มอื่นมาแก้ปริศนา ส่วนกลุ่มของตนก็ต้อง

ไปแก้ปริศนาที่กลุ่มอื่นสร้างทิ้งไว้ให้บนหน้าจอของเขาเช่นกัน

จะเห็นได้ว่าเมื่อผสมผสานเทคโนโลยีเข้ามาในชั้นเรียนปกติ บทบาทของทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะเปลี่ยนไป ผู้สอนมิได้ควบคุมการเรียนการสอนตลอดเวลาเหมือนเช่นเคย และผู้เรียนก็จะเริ่ม

เรียนรู้ที่จะรับผิดชอบในกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง ตลอดจนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่ม การเรียนภาษาอังกฤษก็จะมีสีสัน และบรรยากาศในชั้นเรียนก็จะเป็นธรรมชาติยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ

คณะผู้จัดทำบทเรียนรายวิชา Experiential English I & II ปีการศึกษา 2548 และอาจารย์ ดร. สาทิตา วัฒนโศภากุล

.....

บรรณานุกรม

- Li Duan. (2005, July). How to Foster Learner Autonomy in English Teaching and Learning. *Sino-US English Teaching*, Volume 2, No. 7 (Serial No. 19), 45-47.
- Nunan, David (1997). 'Designing and adapting materials to encourage learner autonomy' in Benson, Phil & Voller, Peter, eds. *Autonomy and Independence in Language Learning*, London: Longman, 192 – 203.
- Tudor, Ian. (1993). Teacher Roles in the Learner-centered Classroom. *ELT Journal*, 47(1), 22-31.
- 郭丽丽 来源, Fostering Students' Autonomous English (-丽丽作者 : : 征文比丽丽 更新日期 : 2008-06-27 丽丽 次数 : 477
- <http://www.youtube.com>
- http://edhelper.com/crossword_free.htm
- <http://online.sfsu.edu/~foreman/itec800/finalprojects/eitankaplan/pages/technology.htm>,
Constructivism Meets Technology
- <http://www.csudh.edu/psych/OTI.htm>, Byting Back: Is Technophobia Keeping You Off the Internet?,
The Internet Magazine, July/August 1995

การสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในอดีตตามแนวคิดเชิงรู้คิด

อาจารย์ธีรนนท์ อรรถการุณพันธ์

ความนำ

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า กริยาช่วยในภาษาอังกฤษ (modals) มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในเรื่องของรูปแบบ กล่าวคือ กริยาช่วยในภาษาอังกฤษจะไม่มีกริยาผันรูปและเติม “-s” หรือ “-ed” และใช้กับกริยาหลักที่อยู่ในรูป infinitive without to (Bowen & McCreary, 1977) กริยาช่วยในภาษาอังกฤษเป็นกริยากลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษในการแสดงทัศนคติหรืออารมณ์ของผู้พูด แต่กระนั้นก็ตาม จากการศึกษาแบบสืบค้น (exploratory investigation) โดยการเปรียบเทียบจากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (electronic corpora) ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน Leech (2003: 223) พบว่ากริยาช่วยในภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มที่มีการใช้ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งอาจจะเป็นเพราะกริยาช่วยในภาษาอังกฤษส่วนมากมีหลายความหมาย (บางตัวอาจจะมีถึงสี่ หรือ ห้าความหมายได้) ขึ้นอยู่กับการใช้ในบริบทต่างๆ และยังมีความหมายหลักที่เหมือนกันด้วย ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ซับซ้อนนั้น (Bowen & McCreary, 1977; Kennedy, 2002) นอกจากนี้กริยาช่วยในภาษาอังกฤษยังมีการใช้ที่แตกต่างจากกริยาช่วยในภาษาไทย แม้ว่าความหมายและการใช้กริยาช่วยในภาษาอังกฤษอาจจะมี ความหมายที่คล้ายคลึงกันกับกริยาช่วยในภาษาไทยบ้างในบางกรณี เช่น “may” และ “might” กับ “อาจจะ” ที่แสดงความเป็นไปได้เป็นต้น เอกลักษณะเฉพาะตัวอีกประการหนึ่งของกริยาช่วยในภาษาอังกฤษก็คือ กริยาช่วยบางตัว (เช่น can could may might และ must) สามารถใช้ร่วมกับรูปสมบูรณ์ (perfect aspect)

อาจารย์ธีรนนท์ อรรถการุณพันธ์

- ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัจจุบันเป็นอาจารย์พิเศษ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพื่อแสดงความหมายในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งเรียกว่า “กริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต” (modals of speculation about the past) ได้แก่ “can have + past participle” “could have + past participle” “may have + past participle” “might have + past participle” และ “must have + past participle” กริยาช่วยรูปนี้อาจจะทำให้เกิดความสับสนแก่ผู้เรียนทั้งในเรื่องของความหมายและการใช้ ตามที่ Bowen และ McCreary (1977: 283) ได้กล่าวไว้ ผู้เรียนอาจคิดว่ากริยาช่วยเหล่านี้มีความหมายและวิธีการใช้เช่นเดียวกับกริยาช่วยตามปกติเพียงแต่แสดงรูปสมบุรณ์เท่านั้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ดังคำกล่าวของ Palmer (1979) ที่ว่า “บางทีคงไม่มีไวยากรณ์เรื่องใดที่ทั้งสำคัญและยากไปกว่ากริยาช่วยในภาษาอังกฤษ” (อ้างถึงใน Kennedy, 2002: 73)

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (CULI) วางหลักสูตรและสอนวิชา Experiential English I (Exp Eng I) เป็นวิชาพื้นฐานบังคับสำหรับนิสิตปีที่ 1 (ภาคเรียนที่ 1) ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ในชีวิตจริง โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากห้องเรียนไปใช้ได้จริง และเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด กริยาช่วยในภาษาอังกฤษก็เป็นรูปไวยากรณ์รูปหนึ่งที่กำหนดไว้ในรายวิชา Exp Eng I ในบทเรียนที่ 4 และ 5 ของหนังสือ World Pass Upper Intermediate (Stempleski, Morgan, Douglas & Johannsen, 2006) ซึ่งเป็นหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนรายวิชานี้

จริงๆ แล้ว กริยาช่วยในภาษาอังกฤษในรายวิชา Exp Eng I นั้น แบ่งออกเป็นสองเรื่องหลักๆ เรื่องแรกเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับกริยาช่วยในภาษาอังกฤษโดยทั่วไป ซึ่งรวมถึงกริยาช่วย (true modals เช่น can could should may might must ฯลฯ) และกริยาอิงกริยาช่วย (semi-modals เช่น “be able to” “be supposed to” “be allowed/ permitted to” “have to” ฯลฯ) ที่ใช้ในรูปปัจจุบันกาล อดีตกาล และ

อนาคตกาล ในรูปบอกเล่า คำถามและปฏิเสธ ซึ่งกริยาช่วยเหล่านี้ใช้แสดงความเป็นไปได้ ความน่าจะเป็น การอนุญาต และความจำเป็น เป็นต้น และเรื่องที่สองเกี่ยวกับกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต (modals of speculation about the past เช่น “can have” “could have” “may have” “might have” และ “must have”) ในรูปบอกเล่า คำถาม และปฏิเสธ

อย่างไรก็ตาม งานเขียนชิ้นนี้จะให้ความสำคัญกับกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เนื่องจากการใช้กริยาช่วยกลุ่มนี้เป็นปัญหาหนึ่งของผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงรูปแบบและความหมายที่แตกต่างจากกริยาช่วยโดยทั่วไป สิ่งนี้อาจทำให้ผู้เรียนสับสนและไม่เข้าใจ จึงไม่สามารถนำไปใช้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น การสอนกริยาช่วยมักจะเน้นที่การบรรยายและให้ผู้เรียนได้ฝึกทำแบบฝึกหัดในระดับประโยคภายใต้บริบทที่ค่อนข้างจำกัด (Durán, Alonso, & Sánchez, 2007) ผู้เรียนจึงไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่ต่างออกไปได้ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น การสอนการใช้กริยาช่วยในภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น ดังนั้นงานเขียนชิ้นนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอวิธีการสอนที่ช่วยให้การสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตมีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้เรียนใช้กริยาเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กล่าวคือผู้เรียนจะสามารถใช้กริยาช่วยดังกล่าวได้อย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติมากขึ้น หรืออย่างน้อยที่สุดผู้เรียนจะรู้สึกมั่นใจมากขึ้น

การสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตตามแนวคิดเชิงรู้คิด (Cognitive Approach)

จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่าส่วนใหญ่แล้วการสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต หรือกริยาช่วยโดยทั่วไป จะเน้นที่รูปแบบและ

ความหมายเป็นหลัก (forms and semantic functions) (Durán, Alonso, & Sánchez, 2007; Bowen & McCreary, 1977; Kennedy, 2002) ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วแม้ว่าผู้เรียนจะเข้าใจรูปแบบและความหมายต่างๆ ของกริยาช่วยดังกล่าว ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เนื่องด้วยระดับความไม่แน่นอนและความยืดหยุ่น (indeterminacy and flexibility) ของกริยาช่วยกลุ่มนี้ ตลอดจนระดับอัตวิสัย (degree of subjectivity) ที่ความไม่แน่นอนและความยืดหยุ่นเหล่านี้มีอิทธิพลต่อกระบวนการแปลของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่แน่ใจว่าจะใช้กริยาช่วยตัวใด เมื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ นอกจากนี้ เอกสารที่ใช้สอนส่วนใหญ่จะเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนในเรื่องของความหมายและการใช้ในระดับประโยคหรือในบริบทที่ค่อนข้างจำกัด ซึ่งก่อให้เกิดความไม่ชัดเจนในกระบวนการเรียนรู้ (Durán, Alonso, & Sánchez, 2007)

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้กริยาช่วยอย่างเป็นระบบและชัดเจน Georgieva (1993) ได้ศึกษาผู้เรียนชาวบัลแกเรีย และได้เสนอวิธีและขั้นตอนในการเรียนรู้กริยาช่วยในภาษาอังกฤษตามแนวคิดเชิงรู้คิด (cognitive approach) ซึ่งเริ่มจากการเรียนรู้ความหมาย (โดยเชื่อมโยงกับความหมายในภาษาที่หนึ่ง) รูปแบบไวยากรณ์ และ การใช้ในสถานการณ์ทางสังคม (socio-pragmatics of use) ตามลำดับ จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า สิ่งที่สำคัญต่อการเรียนรู้ นอกเหนือจากรูปแบบไวยากรณ์และความหมายก็คือการใช้ในสถานการณ์ต่างๆ แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนโดย Durán, Alonso, & Sánchez (2007) ซึ่งจากการศึกษาตัวอย่างของตำราเรียนและหนังสือไวยากรณ์ กลุ่มผู้วิจัยเชื่อว่าการสอนกริยาช่วยควรเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้ในสถานการณ์จริง และจะต้องนำเสนอแก่ผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้การสอนกริยาช่วยให้สัมฤทธิ์ผลจึงควรเน้นทั้งความหมาย (semantic functions) รูปแบบ (forms) และการใช้ (pragmatic functions) ควบคู่กันไป โดยจะต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ในสถานการณ์จริงหรือเสมือนจริง จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ และอัตโนมัติมากขึ้น

กระนั้นก็ตาม การสอนกริยาช่วยตามกระบวนการและขั้นตอนดังกล่าวยังไม่อาจช่วยเชื่อมโยงต่อการสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้อย่างเต็มที่ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น กริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอาจก่อให้เกิดความสับสนในเรื่องของความหมายเนื่องจากกริยาช่วยแต่ละตัวเมื่อใช้รวมกับรูปสมบูรณ์ (perfect aspect) แล้ว บางตัวก็จะให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันไป อาทิ "may have been" กับ "could have been" หรือ "may have been" กับ "must have been" ทั้งนี้ความหมายที่แตกต่างกันเหล่านี้ขึ้นอยู่กับระดับความแน่นอน (degrees of certainty) ที่คำกริยาดังกล่าวสื่อความหมาย ตัวอย่างเช่น "may have been" กับ "must have been" ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต แต่ "may have been" จะใช้เมื่อผู้พูดมั่นใจในเรื่องที่คาดเดาเพียงบางส่วนมากกว่า "must have been" จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า ความหมายของกริยาช่วยดังกล่าวมีความซับซ้อนมากกว่ารูปแบบไวยากรณ์ ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนและเพื่อให้การสอนสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด Bowen & McCreary (1977) ได้เสนอว่าการสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตจึงควรเริ่มจาก

- (1) การนำเสนอรูปแบบไวยากรณ์
- (2) การสอนความหมายที่สอดคล้องกับรูปแบบไวยากรณ์ และ
- (3) การฝึกให้ผู้เรียนนำไปใช้ในสถานการณ์จริงหรือเสมือนจริง

วิธีการสอนตามแนวคิดเชิงรู้คิดนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายที่ซับซ้อนของกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้

อย่างไรก็ตาม การสอนดังกล่าวอาจจะไม่จูงใจผู้เรียนให้อยากเรียนรู้ ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อการบวนการรับรู้และจดจำของผู้เรียนในระหว่างการเรียนรู้ และทำให้ผู้เรียนไม่อาจนำสิ่งที่เรียนไปใช้ใน

สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนรู้ลึกซึ้ง สนใจ และอยากเรียนรู้ การใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมก็มีส่วนช่วยเป็นอย่างมาก เมื่อพิจารณาแล้วสื่อการสอนประเภทวัสดุ กราฟิกมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ประกอบการสอนและทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ จากข้อมูลที่ปรากฏในเว็บไซต์ <http://ednet.kku.ac.th/~sumcha/212300/graphics/graphic.html> วัสดุ กราฟิกซึ่งได้แก่ “ทัศนวัสดุที่ใช้สื่อความหมายหรือ แนวความคิดต่างๆ โดยอาศัยการผสมผสานของ ลายเส้น ภาพ และตัวอักษร หรือคำ” ช่วยให้ผู้เรียน เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ง่ายขึ้น จูงใจผู้เรียนให้ อยากเรียนรู้ ประหยัดเวลา และ ช่วยให้ผู้เรียนจดจำ ได้นานขึ้น นอกจากนี้ วัสดุกราฟิกยังมีหลายประเภท ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกใช้ตามความเหมาะสม เช่น แผนภูมิ การ์ตูน รูปภาพ และสัญลักษณ์ เป็นต้น (รายละเอียดต่างๆ ของประเภทของวัสดุกราฟิก ผู้สอนสามารถอ่านได้จากเว็บไซต์ในบรรณานุกรม) ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงควรใช้สื่อวัสดุกราฟิกประกอบ กับวิธีการสอนตามแนวคิดเชิงรู้คิดที่เน้นทั้ง “รูปแบบ” “ความหมาย” และ “การใช้” เพื่อช่วยกระตุ้น ให้ผู้เรียนเกิดความรู้คิด และเพื่อให้การเรียนการสอน ปรึกษาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในอดีตมีประสิทธิภาพมากที่สุด ทั้งนี้การนำเสนอสื่อ วัสดุกราฟิกในรูปแบบต่างๆ จะทำโดยการฉายภาพ หนึ่งโดยใช้โปรแกรม Microsoft PowerPoint ซึ่งผู้สอน สามารถปรับแต่งและเพิ่มเทคนิคพิเศษต่างๆ (effects) เพื่อให้สื่อการสอนมีสีสัน กระชับ เข้าใจง่าย และใช้ได้จริงมากขึ้น

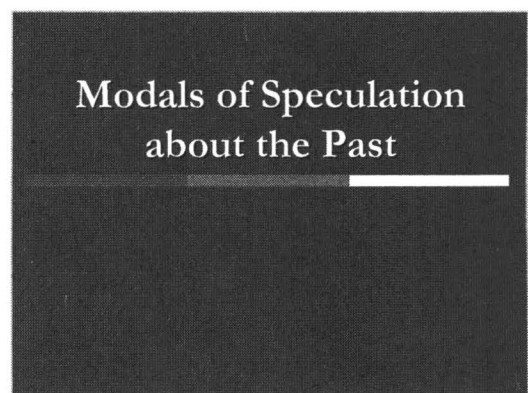
ขั้นตอนและวิธีการสอนปรึกษาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในอดีตตามแนวคิดเชิงรู้คิด

การสอนปรึกษาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการ คาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตตามแนวคิดเชิงรู้ คิดประกอบด้วยขั้นตอนหลักๆ 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ (1) นำเสนอรูปแบบไวยากรณ์ (2) อธิบายความ หมาย และ (3) ฝึกให้ผู้เรียนนำไปใช้ในสถานการณ์

จริงหรือเสมือนจริง ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีวิธีการสอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1: นำเสนอรูปแบบไวยากรณ์ (ประมาณ 10 นาที)

ก่อนที่จะเริ่มนำเสนอรูปแบบไวยากรณ์ ผู้สอนควรชี้แจงโดยฉายภาพหนึ่ง ให้ผู้เรียนทราบก่อน ว่าหัวข้อที่กำลังจะสอนนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร ซึ่งใน ที่นี้คือกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในคาดเดา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต (modals of speculation about the past)¹ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้เริ่มกระบวนการ เรียนรู้และจดจำในเรื่องที่กำลังจะเรียนได้อย่างตรง ประเด็น

หลังจากนั้น ผู้สอนอธิบายว่ารูปแบบของกริยา ช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เป็นอย่างไร และมีที่มาอย่างไร รูปแบบของกริยา ช่วยดังกล่าวได้แก่ กริยาช่วย (modals) บวกกับ กริยาที่อยู่ในรูป perfect infinitive ซึ่งก็คือ รูปกริยา “have” ที่ไม่มีการผันรูป บวกกับ past participle (ในที่นี้จะขอเรียกว่ากริยาช่อง 3) เมื่อกริยาทั้งสอง ส่วนรวมเข้าด้วยกันแล้วจะมีรูปแบบซึ่งเป็นรูปบอกเล่า ดังนี้

¹ กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต (modals of speculation about the past) อ้างอิงจากหนังสือ World Pass Upper- Intermediate (Teacher's Edition) (2006)

Form (Affirmative)			
Modal Verbs		Perfect Infinitives [have + past participle (V3)]	
might		have	+ V3
may		have	+ V3
could		have	+ V3
must		have	+ V3
Affirmative Forms		might have + V3 may have + V3 could have + V3 must have + V3	

- (1) might have + กริยาช่อง 3
- (2) may have + กริยาช่อง 3
- (3) could have + กริยาช่อง 3 และ
- (4) must have + กริยาช่อง 3

และเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจและจำรูปแบบบอกเล่าของกริยาช่วยดังกล่าวได้หรือไม่ ผู้สอนอาจจะถามคำถามและให้ผู้เรียนตอบเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม หรือพร้อมกันทั้งชั้นเรียนก็ได้ เช่น อาจถามว่า “may” มีรูปแบบบอกเล่าของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้อย่างไร เป็นต้น

เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนรับรู้และจำรูปแบบบอกเล่าของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้แล้ว ผู้สอนก็ควรจะสอนรูปปฏิเสธเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบอื่นของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต การเปลี่ยนรูปแบบบอกเล่าของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตให้เป็นรูปปฏิเสธก็สามารถทำได้โดยเติม “not” ข้างหลังกริยาช่วยตัวแรก ซึ่งจะได้รูปแบบดังต่อไปนี้

Form (Negative)			
Modals of Speculation about the Past		Negative Forms	
might	have + V3	might not have + V3	
may	have + V3	may not have + V3	
could	have + V3	could not have + V3	
must	have + V3	must not have + V3	

- (1) might not have + กริยาช่อง 3
- (2) may not have + กริยาช่อง 3
- (3) could not have + กริยาช่อง 3 และ
- (4) must not have + กริยาช่อง 3

หรืออาจจะใช้รูปย่อ “n't” ก็ได้ อาทิ “mightn't have” กับ “couldn't have” เป็นต้น นอกจากนี้ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจและจำรูปแบบปฏิเสธของกริยาช่วยดังกล่าวได้หรือไม่ ผู้สอนอาจจะถามคำถามโดยให้ผู้เรียนตอบเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม หรือพร้อมกันทั้งชั้นเรียนก็ได้ เช่น ผู้สอนอาจจะถามผู้เรียนว่ารูปแบบบอกเล่าของกริยาช่วยที่ใช้ในคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต “might have + กริยาช่อง 3” จะเปลี่ยนเป็นรูปปฏิเสธได้อย่างไร และเมื่อเปลี่ยนแล้วจะมีรูปแบบอย่างไร เป็นต้น

ในลำดับถัดมา ผู้สอนควรสอนวิธีสร้างรูปคำถามของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต วิธีการเปลี่ยนรูปแบบบอกเล่าให้เป็นรูปคำถามสามารถทำได้โดยสลับตำแหน่งของกริยาช่วยตัวแรกกับประธาน (Subject) และใช้เครื่องหมายคำถาม (?) แทนเครื่องหมายมหัพภาค (.) ทำประโยคทุกครั้งในการเขียน ดังรูปแบบ ต่อไปนี้

Form (Interrogative)					
Modals of Speculation about the Past					
S	+	might	have	+	V3 + (O) .
S	+	may	have	+	V3 + (O) .
S	+	could	have	+	V3 + (O) .
S	+	must	have	+	V3 + (O) .
Might	S	have	V3	(O)	?
May	S	have	V3	(O)	?
Could	S	have	V3	(O)	?
Must	S	have	V3	(O)	?

- (1) Might+ S (ประธาน)+ have + กริยาช่อง 3 + (O = กรรม)?
- (2) May+ S (ประธาน) +have + กริยาช่อง 3 + (O = กรรม)?

- (3) Could+ S (ประธาน)+ have + กริยาช่อง 3 + (O = กรรม)? และ
- (4) Must+ S(ประธาน)+ have + กริยา ช่อง 3 + (O = กรรม)?

“(O)” มีความหมายว่าประโยคจะมีกรรมหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับกริยาว่าเป็นกรรมกริยาหรือกรรมกริยา แต่ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องสอนรูปประโยคบอกเล่าก่อนเพื่อผู้เรียนจะได้ทราบที่มาและเข้าใจได้ง่ายขึ้น โครงสร้างประโยคบอกเล่าได้แก่ “S (ประธาน) + modals of speculation about the past + กริยาช่อง 3 + (O = กรรม).” และเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพชัดเจนมากขึ้น ผู้สอนอาจจะยกตัวอย่างประโยคบอกเล่า (เช่น He may have eaten all the cookies.) แล้วให้ผู้เรียนลองเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม (“May he have eaten all the cookies?”) หลังจากนั้นเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจและจำรูปคำถามของกริยาช่วยดังกล่าวได้หรือไม่ ผู้สอนอาจจะยกตัวอย่างประโยคบอกเล่าอื่นๆ แล้วให้ผู้เรียนเปลี่ยนเป็นประโยคคำถามเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม หรือพร้อมกันทั้งชั้นเรียนก็ได้

ขั้นตอนที่ 2: อธิบายความหมาย
(ประมาณ 15 นาที)

ขั้นตอนที่ 2 คือการสอนความหมายของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต² ของรูปแบบไวยากรณ์ที่ได้กล่าวไว้ในขั้นตอนที่ 1 โดยเริ่มจาก “might (not) have + กริยาช่อง 3 / may (not) have + กริยาช่อง 3 / could have + กริยาช่อง 3” เป็นกลุ่มแรก ซึ่งกริยาทั้ง 3 นี้ใช้เพื่อคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตโดยอาศัยข้อมูลเพียงบางส่วน หรือในกรณีที่ผู้พูดไม่แน่ใจในข้อมูลทั้งหมด ผู้สอนควรจะต้องยกตัวอย่างรูปประโยคเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ต่อไปได้ เช่น “Sue wasn't at the party last night. She might have been too tired

to come.”³ จากประโยคนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ “Sue ไม่ได้มางานเลี้ยงเมื่อคืนนี้” ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในอดีต แต่ผู้พูดอาจทราบที่ Sue ทำงานหนัก จึงกล่าวว่า “เธออาจจะเหนื่อยเกินไปที่จะมางานเลี้ยง”

Meanings

- **might (not) have + V3** to make a guess about a situation in the past, based on partial information
- **may (not) have + V3**
- **could have + V3**

■ e.g., Sue wasn't at the party last night. She might have been too tired to come.
It's 8.30 so she may have left by now.
I don't know why they're so late. I suppose they could have got (gotten) lost.

ส่วนกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตที่ผู้สอนควรอธิบายเป็นลำดับที่สองได้แก่ รูปปฏิเสธ “could not have + กริยาช่อง 3” กริยารูปปฏิเสธนี้จะใช้เพื่อคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตเมื่อผู้พูดคิดว่าเหตุการณ์นั้นไม่มีทางเป็นไปได้อย่างแน่นอน ผู้สอนอาจยกตัวอย่างประกอบ เช่น “Eddie couldn't have done that robbery; he was with me the whole weekend.” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ มีการปล้นเกิดขึ้นในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา และ Eddie เป็นผู้ต้องสงสัย แต่ผู้พูดซึ่งเป็นพยานแน่ใจว่า Eddie ไม่ได้เป็นคนทำ จึงพูดขึ้นว่า “Eddie ไม่ได้ปล้นแน่ๆ เพราะเขาอยู่กับฉันตลอดวันหยุดสุดสัปดาห์” ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมั่นใจว่า Eddie บริสุทธิ์

² ความหมายของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอ้างอิงจากหนังสือ World Pass Upper-Intermediate (Teacher's Edition) (2006)

³ ตัวอย่างประโยคนำมาจากหนังสือ Grammar Practice for Upper Intermediate Students (New Edition) โดย Walker & Elsworth ซึ่งผู้สอนท่านอื่นๆ อาจเพิ่มเติมตัวอย่างประโยคให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นและจดจำการใช้ที่หลากหลายได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเวลาในการสอนว่ามีมากน้อยเพียงใด

Meanings

could not have + V3

when you think something is extremely unlikely or impossible

e.g., Eddie *couldn't have done* that robbery; he was with me the whole weekend.

ในลำดับถัดมา ผู้สอนควรอธิบายรูปกริยาช่วย “must have + กริยาช่อง 3” กับ “must not have + กริยาช่อง 3” ว่าใช้เพื่อคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตเมื่อผู้พูดมั่นใจในการคาดเดาของตน โดยยกตัวอย่างประโยคเช่น “It’s very wet outside so it *must have rained* in the night.” ในกรณีนี้ผู้พูดพบว่า พื้นเปียกมาก จึงกล่าวอย่างมั่นใจว่า “ข้างนอกมันเปียกมาก เพราะฉะนั้นฝนจะต้องตกเมื่อคืนนี้แน่” หลังจากอธิบายความหมายและตัวอย่างเสร็จแล้ว เพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ซักถามเป็นรายบุคคล หรืออาจจะถามคำถามผู้เรียนในเรื่องที่สอนไปแล้วก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเวลาในการสอนว่ามีมากน้อยเพียงใด

Meanings

must (not) have + V3

when you are sure of your guess

e.g., It’s very wet outside so it *must have rained* in the night.

ในลำดับสุดท้าย ผู้สอนอาจทบทวนอีกครั้งว่าการใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตแต่ละตัวมีระดับความมั่นใจ (degrees of certainty)⁴ แตกต่างกัน ผู้สอนอาจจะแสดงระดับ

⁴ ระดับความมั่นใจ (degrees of certainty) อ้างอิงจากหนังสือ Chartbook: สรุปหลักไวยากรณ์อังกฤษ 2 (พิมพ์ครั้งที่ 13) โดย Azar, B.S.

ความมั่นใจของการใช้กริยาช่วยดังกล่าวในรูปแบบของร้อยละโดยประมาณ เพื่อให้ง่ายแก่การเข้าใจ จดจำ และนำไปใช้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Degrees of certainty

might (not) have / may (not) have / could have + V3	less than 50%
must (not) have + V3	95%
could not have + V3	99%

CERTAINTY

เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฝึกแต่งประโยคโดยใช้กริยาช่วยดังกล่าวด้วยตนเอง⁵ โดยผู้สอนอาจจะให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก็ได้

ขั้นตอนที่ 3: ฝึกให้ผู้เรียนนำไปใช้ใน

สถานการณ์จริงหรือเสมือนจริง (ประมาณ 35 นาที)

ในขั้นนี้จะเป็นการฝึกผู้เรียนให้นำรูปแบบและความหมายของกริยาช่วยที่ได้เรียนไปมาใช้ในสถานการณ์จริงหรือเสมือนจริง ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน และเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนสนุกและน่าจดจำ ผู้สอนจำเป็นต้องหาเทคนิคและกิจกรรมที่ช่วยให้การสอนกริยาช่วยบรรลุตามเป้าหมาย ทั้งยังต้องสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้กริยาช่วยดังกล่าวได้อย่างอัตโนมัติอีกด้วย

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าสื่อวัสดุกราฟิกซึ่งรวมถึงรูปภาพ เป็นเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสอนได้อย่างดี การใช้ภาพประกอบการสอนนั้นมีข้อดีหลายประการ กล่าวคือ รูปภาพเป็นสื่อที่ผู้สอนสามารถนำไปวางในตำแหน่งที่เหมาะสมและนำไปประยุกต์ใช้ได้หลายรูปแบบ นอกจากนี้รูปภาพยังมีความน่าสนใจสูง ช่วยให้ผู้เรียนจดจำการเรียนรู้ข้อมูลใหม่ๆ และยังสร้างสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษากับผู้เรียนคนอื่นก่อนที่จะพูด

⁵ เวลาในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของผู้สอนแต่ละท่าน

หรือเขียนเกี่ยวกับตนเองได้ (Adelson-Goldstein, 2008) ด้วยเหตุนี้ การใช้ภาพจึงสามารถช่วยกระตุ้นกระบวนการรับรู้ของผู้เรียนและถือได้ว่าเป็นสื่อที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะการใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ขั้นตอนในการนำรูปภาพมาใช้ประกอบการสอนมีดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 3.1: การเตรียมการ

ผู้สอนจะต้องเตรียมภาพที่แสดงถึงสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งภาพเหล่านี้จะเรียกว่า “ภาพสถานการณ์”⁶ โดยจำนวนของภาพขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและวิจารณญาณของผู้สอนแต่ละท่าน ผู้สอนสามารถหาภาพสถานการณ์ได้จากเว็บไซต์ www.google.co.th/m/images?site=images หรือเว็บไซต์อื่นๆ โดยพิมพ์สถานการณ์ที่ต้องการลงไป เมื่อได้ภาพสถานการณ์มาแล้วให้แบ่งภาพแต่ละภาพออกเป็นส่วนเล็กๆ ทั้งหมด 4 ส่วน⁷ โดยจะต้องไม่แสดงภาพสถานการณ์ที่สมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

⁶ ภาพสถานการณ์ หมายถึง ภาพที่แสดงถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เช่น ภาพของผู้หญิงหกหลั้ม ภาพผู้ชายทำนมหนักบนโต๊ะ และอื่นๆ ซึ่งภาพสถานการณ์ที่นำมาใช้ในเกมนี้นั้นเป็นเพียงข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้สอนท่านอื่นๆ อาจเปลี่ยนแปลงและแก้ไขสถานการณ์ให้เหมาะสมกับชั้นเรียนของตนได้

⁷ การแบ่งภาพสถานการณ์แต่ละภาพนั้นขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของผู้สอนแต่ละท่าน ทั้ง 4 ส่วนจะต้องมีความแตกต่างกัน และผู้สอนค่อยๆ เผยให้เห็นส่วนต่างๆ ของภาพสถานการณ์ แต่ต้องไม่แสดงให้เห็นถึงภาพสถานการณ์ที่สมบูรณ์ทั้งหมด

⁸ ตัวอย่างภาพหนึ่งสามารถดูได้ในขั้นตอนที่ 3.2.1 และ 3.2.2

⁹ รูปแบบของเกมนี้อาจปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม ตัวอย่างดังกล่าวเป็นเพียงการเสนอแนะเท่านั้น

ภาพสถานการณ์ในตัวอย่างข้างต้นจะมีทั้งหมด 5 ภาพ ประกอบด้วยภาพเล็กๆ ทั้งหมด 4 ภาพ (1-4) และภาพสถานการณ์ที่สมบูรณ์อีก 1 ภาพ (5) และเมื่อได้ภาพทั้งหมดมาแล้วให้นำไปวางไว้บนภาพนิ่งแต่ละภาพ เมื่อเสร็จแล้วจะมีทั้งหมด 5 ภาพ⁸ โดยในภาพนิ่งสุดท้ายผู้สอนจะต้องใส่คำบรรยายไว้ได้ภาพด้วยว่า เกิดอะไรขึ้นจริงในภาพสถานการณ์นั้นๆ เช่น “The man spilt the milk on the table.”

ขั้นตอนที่ 3.2: เกมทายภาพสถานการณ์

“What could have happened?”

เกมทายภาพสถานการณ์มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้จริง เกมนี้สามารถใช้ได้ทั้งในการฝึกทักษะพูดและเขียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของผู้สอนแต่ละท่านว่าจะเน้นทักษะด้านใด กล่าวคือถ้าผู้สอนต้องการเน้นทักษะเขียนก็สามารถให้ผู้เรียนทายภาพสถานการณ์โดยเขียนคำตอบลงในกระดาษ แต่ถ้าผู้สอนต้องการเน้นทักษะพูดก็สามารถให้ผู้เรียนทายภาพโดยตอบปากเปล่าได้ อีกทั้งรูปแบบของเกม⁹ ยังสามารถเล่นเป็นรายบุคคล เป็นคู่ เป็นกลุ่ม หรือเล่นพร้อมกันทั้งชั้นเรียนก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้เรียน และเวลา

*What could
have happened?*

ในเรื่องวิธีการและกฎกติกาการเล่น (directions & rules)¹⁰ ผู้สอนต้องอธิบายให้ผู้เรียนทราบก่อนว่าในแต่ละสถานการณ์จะมีภาพหนึ่งที่บอกถึงสถานการณ์ทั้งหมด 5 ภาพด้วยกัน โดยภาพหนึ่งที่ 1-4 ซึ่งเป็นภาพคำใบ้ จะมีขนาดและรายละเอียดของภาพต่างกันจากน้อยไปหามาก ส่วนภาพหนึ่งที่ 5 จะแสดงภาพสถานการณ์ที่สมบูรณ์พร้อมทั้งคำบรรยายภาพ ทั้งนี้ในภาพหนึ่งแต่ละภาพจะให้คำใบ้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่ชัดเจนมากขึ้นตามลำดับ ผู้เรียนจะต้องทายว่าอาจจะเกิดอะไรขึ้นในรูปภาพแต่ละรูป และเมื่อผู้เรียนทายเรียบร้อยแล้ว ผู้สอนก็จะเฉลยคำตอบของภาพสถานการณ์ที่สมบูรณ์ และผู้เรียนที่ทายได้ถูกต้องว่าเกิดอะไรขึ้นในแต่ละภาพจะได้ 1 คะแนน และคะแนนที่ได้จะนำไปรวมกับคะแนนของคนอื่นๆ ในกลุ่มของผู้เรียนเอง ทั้งนี้กลุ่มที่ชนะจะได้รับรางวัล แต่ถ้าไม่มีใครสามารถทายได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผู้สอนก็จะเฉลยคำตอบของภาพสถานการณ์ที่สมบูรณ์เช่นกัน

Directions

In each situation, there are 5 slides all together. Slides 1 - 4 (clue pictures) will present one small part of one whole picture of situation. The last slide is the whole picture with caption.

Each slide will give you clearer and clearer hint.

You have to speculate what could have happened in the picture on each slide. Once the situation is guessed, the solution is revealed.

A person who can guess what happened in the picture will get one point. The point will be accumulated with others in your group. The group with highest score will be rewarded.

In case no one can guess what happened in each picture, the solution is revealed.

เมื่อผู้เรียนเข้าใจวิธีการเล่นแล้ว ในลำดับถัดมาผู้เรียนจะต้องทราบกฎกติกาการเล่นว่า ในการทายแต่ละครั้งผู้เรียนจะต้องนำกริยาช่วยที่ได้เรียนไปมาใช้ทายว่าในสถานการณ์นั้นๆ อาจจะเกิดอะไรขึ้น (What may have happened?) จะต้องเกิดอะไรขึ้น

(What must have happened?) หรือไม่มีทางเกิดอะไรขึ้น (What could not have happened?) และอื่นๆ

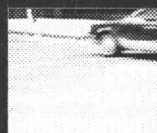
Rules

Each time, remember to use *modals of speculation about the past* to guess what may have happened, what must have happened, what could not have happened, etc.

3.2.1 รอบทดลอง

ในรอบทดลอง ผู้สอนควรจะจำลองสถานการณ์ให้เหมือนกับการปฏิบัติจริง กล่าวคือผู้สอนไม่จำเป็นต้องบอกว่าเป็นการทดลองเล่นเกม จึงไม่นับคะแนน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาพสถานการณ์เวลาที่ต้องปฏิบัติจริงๆ และเกิดความกระตือรือร้นและตั้งใจมากขึ้นเวลาทายภาพ ยิ่งไปกว่านั้นอาจจะทำให้ผู้สอนทราบถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ในระหว่างการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้สอนหาทางแก้ไขและป้องกันได้เวลาปฏิบัติจริง ในขั้นนี้ ผู้สอนเริ่มด้วยการนำเสนอคำใบ้ที่ 1 ของภาพสถานการณ์ชุดที่ 1 ซึ่งแสดงรูปรถและถนน แล้วถามผู้เรียนว่า "What could have happened?"

PICTURE 1, CLUE 1

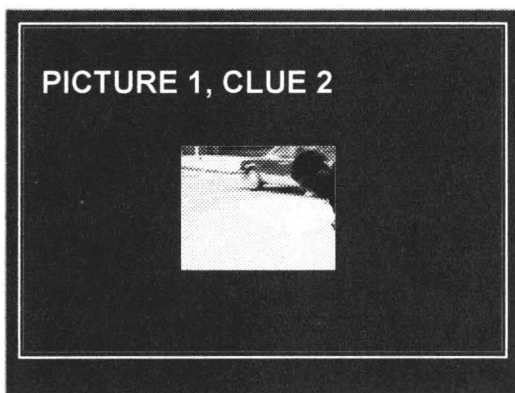

¹⁰ เมื่อผู้สอนทำการปรับเปลี่ยนรูปแบบของเกมแล้ว ผู้สอนควรจะกำหนดวิธีการ และกฎกติกาการเล่นใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับรูปแบบของเกมที่ได้กำหนดไว้

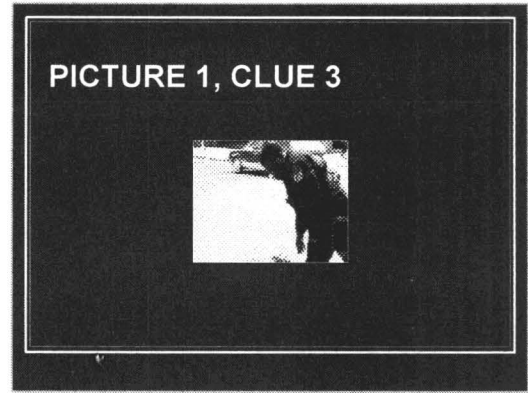
¹¹ ตัวอย่างประโยคนำมาจากคำตอบของผู้เรียนในชั้นเรียน Exp Eng I ที่ผู้เขียนสอน

คำตอบของผู้เรียนอาจมีหลากหลาย เช่น ผู้เรียนอาจจะตอบว่า "อาจจะเกิดอุบัติเหตุชน"¹¹ (There might have been a car crash.) เป็นต้น ในคำใบ้

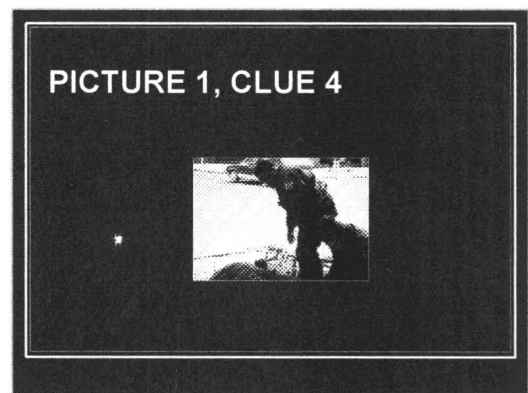
แรก ผู้เรียนอาจจะท่ายค่อนข้างลำบากเนื่องจาก
 รูปภาพยังไม่ใช่วideo สถานการณ์ที่สมบูรณ์ทั้งหมด
 ดังนั้น ก่อนที่จะให้ผู้เรียนท่ายภาพ ผู้สอนอาจจะให้
 เวลาผู้เรียนคิดประมาณ 10 วินาที ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
 ความสามารถของผู้เรียน ส่วนเวลาท่ายภาพผู้สอน
 อาจให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มยกมือ
 เพื่อที่จะได้รับสิทธิในการท่ายภาพคำใบ้ที่ 1 ผู้ที่ยก
 มือก่อนจะมีสิทธิในการท่ายภาพ ถ้าผู้ที่ได้รับสิทธิไม่
 สามารถท่ายภาพได้ก็ให้ตัวแทนที่เหลือยกมือเพื่อรับ
 สิทธิในการท่ายอีกครั้ง ผู้ที่ยกมือก่อนจะได้รับสิทธิ
 นั้น ถ้าผู้ที่ยกมือไม่สามารถท่ายภาพได้ก็ให้ทำเช่นนั้น
 ไปเรื่อยๆ จนครบทุกกลุ่ม ทั้งนี้ผู้ที่มีสิทธิท่ายจะต้อง
 ใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน
 อดีตเท่านั้น ถ้าผู้ที่ยกมือแล้วท่ายได้ถูกต้องก็จะได้ 1
 คะแนน แต่ถ้าผู้เรียนไม่สามารถท่ายได้ ผู้สอนจะ
 นำเสนอภาพคำใบ้ที่ 2 แล้วถามผู้เรียนอีกครั้งว่า "What
 could have happened?"

ผู้เรียนอาจจะตอบว่า "ผู้ชายในภาพอาจจะลืมกุญแจ
 ไว้ในรถ (The man may have forgotten the key in
 his car.)" ผู้สอนอาจจะใช้วิธีการเดิมในการเลือก
 กลุ่มที่มีสิทธิในการท่ายภาพคำใบ้ที่ 2 แต่ครั้งนี้ผู้ที่
 ยกมือจะต้องเป็นคนละคนกับคนที่ยกมือในรอบที่
 ผ่านมา และเช่นเดียวกันถ้าผู้ที่ยกมือสามารถท่าย
 ภาพสถานการณ์ได้ถูกต้องก็จะได้ 1 คะแนน แต่ถ้า
 ผู้เรียนไม่สามารถท่ายได้ ผู้สอนจะนำเสนอภาพ
 คำใบ้ที่ 3 และถามผู้เรียนว่า "What could have
 happened?"

ผู้เรียนอาจจะตอบว่า "ผู้ชายในภาพกับเพื่อนของเขา
 อาจจะกำลังขโมยรถอยู่ (The man and his friend
 could have been stealing the car.)" ถ้าผู้เรียนท่าย
 ได้ถูกต้องก็จะได้ 1 คะแนน แต่ถ้าผู้เรียนไม่สามารถท่าย
 ได้ ผู้สอนจะนำเสนอภาพคำใบ้ที่ 4 และถามผู้เรียนว่า
 "What could have happened?"

ผู้เรียนอาจจะตอบว่า "ผู้ชายเหล่านี้คงจะต้องกำลังช่วย
 คนที่นอนอยู่ (The men must have been helping
 another person who lay down on the ground.)" ถ้า
 ผู้เรียนท่ายได้ถูกต้องก็จะได้ 1 คะแนน แต่ถ้าผู้เรียนไม่
 สามารถท่ายได้ ภาพสถานการณ์นี้จะถือเป็นโมฆะ
 กล่าวคือไม่มีกลุ่มใดได้คะแนน ในกรณีนี้ผู้สอนจะ
 เฉลยภาพหนึ่งที่ 5 ที่มีคำตอบของภาพสถานการณ์ชุดที่ 1
 พร้อมทั้งคำบรรยายประกอบภาพ เมื่อผู้สอนเฉลยคำ
 ตอบแล้ว จึงบอกผู้เรียนว่าขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนทดลอง
 ดังนั้นคะแนนที่ได้ในภาพสถานการณ์นี้จะไม่นำไปรวม
 กับคะแนนในภาพสถานการณ์ชุดอื่นๆ

PICTURE 1, SOLUTION

The woman fell over the ground.

PICTURE 2, CLUE 2

PICTURE 2, CLUE 3

PICTURE 2, CLUE 4

PICTURE 2, CLUE 1

PICTURE 2, SOLUTION

The woman stabbed the potato.

3.2.2 รอบปฏิบัติจริง

ผู้สอนอธิบายว่า ต่อไปนี้จะถือเป็นการปฏิบัติจริง ดังนั้นจะเริ่มนับคะแนน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากขึ้น นอกจากนี้ ก่อนที่จะเริ่มทำกิจกรรม ผู้สอนต้องเตือนผู้เรียนให้พยายามใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตทุกครั้งในการทายภาพ

การเล่นเกมหาายภาพในรอบนี้จะเหมือนกับในรอบทดลองทุกประการ ผู้สอนจะต้องใช้ภาพสถานการณ์อื่นๆ นอกเหนือจากภาพที่ได้ใช้ไปแล้วในรอบทดลอง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตในสถานการณ์อื่นๆ ที่หลากหลาย ต่อไปนี้คือตัวอย่างของภาพสถานการณ์ชุดที่ 2

เมื่อผู้เรียนทบทวนภาพสถานการณ์ครบทุกชุดแล้ว (จำนวนของชุดขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของผู้สอน) จึงรวมคะแนน กลุ่มใดมีคะแนนรวมมากที่สุด จะถือว่าชนะ ในลำดับสุดท้ายผู้สอนอาจจะกล่าวสรุปปัญหาในการใช้กริยาช่วยกลุ่มนี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้ข้อมูลที่ถูกต้อง และเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด นอกจากนี้ผู้สอนอาจชี้ให้เห็นข้อเด่นและข้อด้อยของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นการช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผลตอบรับจากผู้เรียนโดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน

แม้ว่าผู้เขียนจะประสบปัญหาบางประการซึ่งไม่ได้เกิดจากวิธีการสอนที่แสดงไว้โดยตรง (รายละเอียดจะกล่าวถึงในลำดับถัดไป) แต่จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (ปีการศึกษา 2550 ตอนเรียนที่ 57) และคณะวิทยาศาสตร์ (ปีการศึกษา 2551 ตอนเรียนที่ 36 และ 49) ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา Exp Eng I พบว่าผู้เรียนมีความสนใจ ตื่นตัว และตอบสนองเป็นอย่างดีต่อวิธีการสอน กริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตตามแนวคิดเชิงรู้คิด ซึ่งในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดแตกต่างกันไปดังนี้

ขั้นตอนที่ 1: นำเสนอรูปแบบไวยากรณ์

จากพฤติกรรมโดยรวมของผู้เรียนจะเห็นได้ว่าความสนใจของผู้เรียนจะมุ่งไปที่ภาพนิ่งที่ผู้สอนกำลังนำเสนอ โดยจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนตั้งใจฟังและจดบันทึกรูปแบบไวยากรณ์ของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตทั้งในรูปบอกเล่า คำถาม และปฏิเสธ นอกจากนี้ผู้เรียนยังซักถามถึงประเด็นที่พวกเขาสงสัยก่อนที่ผู้สอนจะกล่าวถึงอีกด้วย เช่น “perfect infinitive” คืออะไร เมื่อใช้ร่วมกับกริยาช่วยแล้ว จะมีความหมายอย่างไร และใช้เมื่อไร สิ่งนี้ทำให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในสิ่งที่ผู้สอนกำลังสอน นี่ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของกระบวนการรับรู้และเรียนรู้ ยิ่งไปกว่า

นั้น ในระหว่างที่ผู้สอนกำลังอธิบาย ผู้เรียนขอให้ผู้สอนอธิบายใหม่หรือพูดซ้ำอีกครั้งเมื่อฟังไม่เข้าใจหรือตามไม่ทัน อีกทั้งผู้เรียนก็คอยถามเรื่องน้อยลงซึ่งอาจจะเป็นเพราะผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับเรื่องที่สอน

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนอาจมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในสิ่งที่กำลังเรียนรู้มากกว่า แต่การรับรู้ของพวกเขาจะช้ากว่า และมีการซักถามมากกว่าประเด็นนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะต้องนำไปพิจารณาทุกครั้งที่สอน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าลักษณะของผู้เรียนมีส่วนสำคัญในการออกแบบวิธีสอน (teaching styles) เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีเรียนของผู้เรียน (learning styles) กล่าวคือถ้าผู้เรียนเป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ช้า ผู้สอนก็ควรอธิบายเรื่องที่กำลังสอนให้ช้าลงพูดให้เข้าใจง่ายขึ้น โดยอาจจะเลี่ยงการใช้คำศัพท์เฉพาะ (technical terms) และให้เวลาแก่ผู้เรียนเพิ่มขึ้นเพื่อทำความเข้าใจและประมวลข้อมูลที่ได้รับเป็นต้น ด้วยเหตุนี้ การสอนที่สัมฤทธิ์ผลจะต้องเอื้อประโยชน์แก่ทั้งผู้เรียนและผู้สอน

ขั้นตอนที่ 2: อธิบายความหมาย

ความหมายของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอาจมีความซับซ้อนอยู่บ้าง แต่เมื่อใช้ภาพนิ่งเป็นสื่อวัสดุกราฟิกช่วยในการอธิบาย พร้อมกับยกตัวอย่างประโยคประกอบ ก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดีขึ้น สังเกตได้จากเวลาที่ผู้สอนถามผู้เรียนเพื่อเป็นการทบทวน ผู้เรียนสามารถตอบคำถามของผู้สอนได้อย่างถูกต้อง และตรงประเด็น ทั้งนี้การที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายได้ดีขึ้นอาจเป็นเพราะผู้สอนได้แบ่งรูปแบบไวยากรณ์ของกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตออกเป็นกลุ่มตามความหมายที่ต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตตัวใดที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันก็จะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่าเทคนิคและวิธีการสอนแบบนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนไวยากรณ์

เรื่องอื่นๆ ที่มีรูปแบบและความหมายที่ค่อนข้างซับซ้อนได้เช่นกัน

ขั้นตอนที่ 3: ฝึกให้ผู้เรียนนำไปใช้ในสถานการณ์จริงหรือเสมือนจริง

ในรอบทดลองหลังจากที่ผู้สอนได้บอกกับผู้เรียนว่าจะมีกิจกรรมเพื่อฝึกฝนทักษะการใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ผู้เรียนก็รู้สึกสนใจอย่างยิ่งโดยถามผู้สอนว่าเป็นกิจกรรมอะไร และต้องทำอะไรบ้าง เมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ผู้เรียนก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี หลังจากนั้นผู้สอนเริ่มนำเสนอเกมทายภาพสถานการณ์ “What could have happened?” โดยฉายภาพนิ่ง ผู้เรียนจึงมองภาพนิ่งอย่างตั้งใจและแสดงความสนใจที่จะทำกิจกรรมโดยถามผู้สอนว่าเกมนี้มีวิธีการเล่นอย่างไร ผู้สอนจึงอธิบายวิธีการและกฎกติกาการเล่น (directions & rules) เมื่อเกมเริ่ม และผู้เรียนได้เห็นภาพคำใบ้ที่ 1 ของสถานการณ์ที่ 1 (picture 1, clue 1) ผู้เรียนก็เริ่มที่จะคิดและพูดคุยกับสมาชิกในกลุ่มของตนเองว่าอาจจะเกิดอะไรขึ้นในภาพนี้ ในระหว่างการทำกิจกรรมเกมทายภาพสถานการณ์ชุดที่ 1 ผู้เรียนได้แสดงความกระตือรือร้น ความตั้งใจ และความสนใจที่จะปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้สอนบอก กล่าวคือ หลังจากที่คุณสอนให้สัญญาณ ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนแต่ละกลุ่มก็เริ่มแข่งกันยกมือเพื่อให้ได้รับสิทธิในการทายภาพอย่างกระตือรือร้น และสนุกสนาน อีกทั้งตัวแทนแต่ละกลุ่มก็พยายามที่จะทายภาพคำใบ้แต่ละภาพของสถานการณ์ชุดที่ 1 ให้ได้จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนการทายภาพของแต่ละกลุ่มเป็นไปอย่างอัตโนมัติ กล่าวคือผู้เรียนได้ใช้กริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตทายภาพคำใบ้แต่ละภาพอย่างอัตโนมัติ แม้ว่าจะมีการใช้ที่ผิดบ้าง และทายไม่ถูกบ้าง แต่ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการนำรูปแบบไวยากรณ์ที่ซับซ้อนมาใช้จริงๆ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกใช้มากขึ้น ก็จะเห็นข้อผิดพลาดของตนเอง และของเพื่อนๆ ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนจะเรียนรู้และจดจำในสิ่งที่ถูกต้อง เกิดทักษะความชำนาญในการใช้มากขึ้น และสามารถเรียกใช้ (recall) ได้ในสถานการณ์จริง

เมื่อผู้เรียนได้ทายภาพคำใบ้ครบทั้ง 4 ภาพ และผู้สอนได้เฉลยภาพสถานการณ์ชุดที่ 1 แล้ว ผู้สอนก็ได้บอกกับผู้เรียนว่านี่เป็นรอบทดลอง และยังไม่นับคะแนน ผู้เรียนกลุ่มที่ทายภาพได้แสดงความผิดหวังเล็กน้อย แต่ก็กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมเกมทายภาพในรอบปฏิบัติจริงต่อไป จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในรอบปฏิบัติจริง ผู้เรียนมีความตื่นตัวและรอบคอบมากขึ้นกว่าในรอบทดลอง และความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กริยาช่วยดังกล่าวก็มีน้อยลง

อย่างไรก็ตาม ทั้งในรอบทดลองและปฏิบัติจริง ผู้สอนควรจะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) ให้แก่ผู้เรียน กล่าวคือ บทบาทในการทำกิจกรรมส่วนใหญ่จะเป็นของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะต้องคิดและฝึกใช้กริยาช่วยโดยทายภาพสถานการณ์ และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ด้วยตนเอง ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ที่คอยช่วยเหลือดูแลให้กิจกรรมดำเนินไปได้ด้วยดี (mentor) และคอยให้คำแนะนำ (ไม่ใช่สอน หรือบอกให้จำ)

จากการทำกิจกรรมการทายภาพสถานการณ์ ผู้สอนพบว่า เมื่อผู้เรียนใช้โครงสร้างประโยค “There be ...” ผู้เรียนมักจะใช้กริยา “be” ในรูปปัจจุบันหรืออดีต (is หรือ was) หรือ กริยาช่วยทั่วไป (might be) แทนกริยาช่วยที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต (might have been) ผู้สอนอาจอธิบายว่า

“There is a car crash.” ไม่ถูกต้อง เพราะ “is” ใช้บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเป็นปกติ และสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาในปัจจุบัน¹²

“There was a car crash.” ไม่ถูกต้อง เพราะ “was” ใช้บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจบแล้วในอดีต

“There might be a car crash.” ไม่ถูกต้อง เพราะ “might be” ใช้บรรยายเหตุการณ์ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในปัจจุบันหรืออนาคต

¹² ความหมายของกริยา “be” และกริยาช่วย “might” ดัดแปลงมาจากหนังสือ Chartbook: สรุปหลักไวยากรณ์อังกฤษ 1 (พิมพ์ครั้งที่ 13) โดย Azar, B.S.

นอกจากนี้ผู้สอนอาจจะทำให้ผู้เรียนระวังการใช้กริยาช่อง 3 เนื่องจากผู้สอนพบว่าผู้เรียนมีโอกาสใช้ผิดพลาดได้ อาทิผู้เรียนมักจะเติม “~ed” ทำยคำกริยาที่มีรูปไม่ปกติ (irregular verbs) เช่น ผู้เรียนใช้คำว่า “stealed” แทน “stolen” เป็นต้น ทั้งนี้ผู้สอนอาจจะบอกให้ผู้เรียนไปศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องนี้ด้วยตนเอง

นอกจากปัญหาดังกล่าว คำศัพท์ก็เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งในการทำกิจกรรมนี้ ในกรณีนี้ผู้สอนอาจจะอนุญาตให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมค้นคำศัพท์ได้ และถ้าในห้องเรียนมีคอมพิวเตอร์และสามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตได้ ผู้สอนก็สามารถอนุญาตให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์หรือ ออนไลน์ได้ เพื่อความสะดวกและรวดเร็วขึ้น หรือผู้สอนอาจจะบอกผู้เรียนให้พยายามใช้คำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว และไม่ยากเกินความสามารถ

จากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนมีการตอบสนองต่อกิจกรรมเกมทายภาพสถานการณ์เป็นอย่างดี กล่าวคือ ผู้เรียนชอบและสนุกสนานกับกิจกรรมนี้ อีกทั้งยังคิดว่ากิจกรรมนี้เป็นประโยชน์แก่พวกเขา จึงอยากที่จะเล่นเกมต่ออีก โดยถามผู้สอนว่ายังมีภาพอื่นๆ อีกหรือไม่ จะเห็นได้ว่าการนำภาพมาเป็นสื่อช่วยในการสอนไม่เพียงทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจและสนุกที่จะทำกิจกรรมมากขึ้น แต่ยังมีส่วนช่วยกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้และจดจำของผู้เรียน กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนใจและสนุก ผู้เรียนก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้เรื่องต่างๆ ทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากขึ้น และจดจำสิ่งที่เรียนได้เป็นอย่างดี และเมื่อต้องใช้ในสถานการณ์จริง ผู้เรียนก็จะสามารถเชื่อมโยงสถานการณ์ที่ได้พบกับสิ่งที่ได้เรียนไปและสามารถนำทักษะนั้นมาใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น

สรุป

เนื่องจากวิธีการสอนกริยาช่วยในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตที่เน้นรูปแบบ (grammatical forms) และความหมาย (semantic functions) ไม่เพียงพอต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์จริง การสอนตามแนวคิดเชิงรู้คิด (cognitive approach) ที่เน้นทั้งรูปแบบ (grammatical forms) ความหมาย (semantic functions) และการใช้ (pragmatic functions) ในสถานการณ์จริงหรือเสมือนจริง จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในห้องเรียนเพื่อให้การเรียนรู้และการสอนมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม เพื่อจูงใจผู้เรียน การนำเสนอวัสดุกราฟิกที่มีประสิทธิภาพมาประยุกต์ใช้กับการสอนกริยาช่วยดังกล่าวก็เป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้ในการนำวิธีการสอนดังกล่าวไปใช้ ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงผู้เรียน ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น และข้อจำกัดต่างๆ ดังกล่าวไว้ว่า “ไม่มีวิธีการสอนใดที่ดีที่สุด เทคนิคและวิธีการเป็นเพียงสิ่งที่ตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะ” (Dudley-Evans & Jo St John, 1998: 187) หากแต่ผู้สอนต้องสามารถเลือกใช้ ปรับเปลี่ยนและแก้ไขเฉพาะหน้า เพื่อให้การสอนดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากที่สุด ทั้งนี้ผู้สอนอาจจะใช้เทคนิคและวิธีหลายวิธีร่วมกัน (eclectic approach) โดยที่ ต้องเลือกประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุดเช่นกัน

บรรณานุกรม

- Adelson-Goldstein, J. (2008). Tips for using pictures in student-centered instruction. Retrieved October 7, 2008 from <http://www.oup.com/elt/teachersclub/articles/pictures?cc=global>
- Azar, B.S. (2000 a). Chartbook: สรุปหลักไวยากรณ์อังกฤษ 1 (พิมพ์ครั้งที่ 13). (บุญฤทธิ์ ตั้งคะภาณีย์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า
- Azar, B.S. (2000 b). Chartbook: สรุปหลักไวยากรณ์อังกฤษ 2 (พิมพ์ครั้งที่ 13). (บุญฤทธิ์ ตั้งคะภาณีย์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า
- Bowen, J. D., & McCreary, C. F. (1977). Teaching the English modal perfects. *TESOL Quarterly*, 11 (3), 283-301.
- Dudley-Evans, T., & Jo St John, M. (1998). *Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinary approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Durán, R., Alonso, P. & Sánchez, M. J. (2007). The study of modal verbs from a pedagogical perspective: An analysis of textbooks and grammars. *Revista de Lingüística y Lenguas Aplicadas*, 2, 29-37. Retrieved October 7, 2008 from http://www.upv.es/dla_revista/docs/art2007/articulo3_Ramiro_Pilar_MJesus.pdf
- Georgieva, M. (1993). A cognitive approach to the acquisition of English modals by Bulgarian learners. In B. Kettemann & W. Wieden (Eds.) *Current issues in European second language acquisition research*. Tübingen: Gunter Narr Verlag.
- Kennedy, G. (2002). Variation in the distribution of modal verbs in the British National Corpus. In R. Reppen, S. M. Fitzmaurice & D. Biber (Eds.), *Using corpora to explore linguistic variation*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Co.
- Leech, G. (2003). Modality on the move: The English modal auxiliaries 1961-1992. In R. Facchinetti, M. Krug & F. Palmer (Eds.), *Modality in Contemporary English*. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Palmer, F. R. (1979). *Modality and the English Modals*. London: Longman.
- Stempleski, S., Morgan, J.R., Douglas, N., & Johannsen, K.L. (2006). *World Pass Upper-Intermediate (Student Book)*. Boston: Thomson.
- Stempleski, S., Curtis, A., Morgan, J. R., Douglas, N., & Johannsen, K. L. (2006). *World Pass Upper-Intermediate (Teacher's Edition)*. Boston: Thomson.
- Walker, E., & Elsworth, S. (2000). *Grammar Practice for Upper Intermediate Students*. Essex: Longman.
- <http://ednet.kku.ac.th/~sumcha/212300/graphics/graphic.html>. Retrieved October 10, 2008
- <http://google.co.th/m/images?site=images>

การใช้การประเมินผล ตามสภาพจริง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยะนุช พุฒแก้ว

ความนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 4 มาตรา 22 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545: 13) ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ” การจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยการประเมินผลทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพเพียงจัดแบ่งกลุ่มหรือประเภทของผู้เรียนเท่านั้น แต่จะต้องสามารถค้นหาศักยภาพที่แท้จริงของผู้เรียนได้ด้วย เมื่อนำข้อค้นพบที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นได้เหล่านั้นไปพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานทางการศึกษาที่วางเป็นเกณฑ์ไว้แล้ว ก็จะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ และสามารถค้นหาสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อจะได้ขจัดให้หมดไป (นาตยา, มธุรส และ ศิริวิรัตน์, 2542)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยะนุช พุฒแก้ว

- ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ศศ.ด. (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ จະเซียงเทรา

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการจัดการศึกษาที่มุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เจริญเติบโตอย่างเต็มขีดความสามารถของแต่ละบุคคลดังกล่าวข้างต้นส่งผลให้แนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกัน ด้วยเหตุนี้ การประเมินผลการเรียนในปัจจุบันจะต้องมีประสิทธิภาพสูงกว่าการวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียน กล่าวคือต้องวัดความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การวิเคราะห์ การอนุมาน การแก้ปัญหา การปฏิบัติงาน การร่วมทำงานกลุ่มและการติดต่อสื่อสารความสามารถเหล่านี้ยากที่จะวัดโดยใช้ข้อทดสอบแบบมาตรฐาน แบบเลือกตอบแต่เพียงอย่างเดียว การประเมินผลทางเลือก (Alternative Assessment) อันหมายรวมถึงการประเมินผลตามสภาพจริงจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการวินิจฉัยเพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งเพื่อออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับการพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล (Hart, 1994)

ข้อมูลจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยของในประเทศและต่างประเทศสอดคล้องกันในประเด็นที่ว่า การประเมินผลตามสภาพจริงสามารถนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนในทิศทางที่สนองตอบต่อพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เนื่องจากเป็นวิธีประเมินผลที่ต้องการตอบสนองการประเมินความสามารถ ทักษะ ความคิดขั้นสูงที่ซับซ้อน การแก้ปัญหา การปฏิบัติจริง ตลอดจนความสามารถในการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน (Brown และ Hudson, 1998) คุณลักษณะเหล่านี้ไม่มีอยู่ในการวัดและประเมินผลรูปแบบเดิมที่คะแนนหรือผลจากการสอบจากการทำข้อทดสอบจะเป็นข้อมูลที่สะท้อนความจริงเพียงบางส่วนของผู้เรียนเท่านั้น ในสภาพที่แท้จริงผู้เรียนยังมีความรู้ ความสามารถ และทักษะอีกมากที่ไม่สามารถตรวจสอบได้ด้วยการใช้ข้อทดสอบ ดังนั้นจึงต้องใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่ครอบคลุมความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน นอกจากนี้ วิธีการประเมินผลตามสภาพจริงยังเป็นการประเมินผลเชิงบวกเพื่อค้นหาความสามารถ จุดเด่นและความก้าวหน้าของผู้เรียนแต่ละคน

รวมทั้งให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในจุดที่ต้องการพัฒนาให้สูงขึ้นเต็มตามศักยภาพ

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้บรรลุถึงคุณประโยชน์ของวิธีการประเมินผลตามสภาพจริงดังกล่าวข้างต้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยบุคลากรทางการศึกษาโดยเฉพาะผู้สอนซึ่งมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องถ่องแท้ ตลอดจนเห็นคุณค่าและตระหนักถึงความสำคัญในหลักการของวิธีการดังกล่าว คุณสมบัติเหล่านี้จะเอื้อให้ผู้สอนได้พัฒนาทักษะที่ตนเองจำเป็นต้องใช้ในการประเมินผู้เรียนและนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินไปปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลทางการศึกษา

ในการวัดและประเมินผลทางการศึกษา มีคำศัพท์สำคัญที่เกี่ยวข้อง 2 คำ คือคำว่า “การประเมินผล” (Assessment) และ “การประเมินค่า” (Evaluation) ซึ่งมักจะทำให้คนส่วนใหญ่นึกถึง “การทดสอบ” (Testing) ทั้งนี้เนื่องจากในช่วงประมาณครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา การประเมินผลและการประเมินค่ามักนิยมที่จะใช้แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) ด้วยเหตุนี้ คนส่วนมากจึงมีแนวโน้มที่จะคิดว่า การประเมินผล การประเมินค่า และการทดสอบ มีความหมายคล้ายคลึงกัน ซึ่ง Hart (1994) ได้ให้นิยามของคำศัพท์ทั้ง 3 คำ เพื่อให้มองเห็นความแตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

การประเมินผล (Assessment) หมายถึง กระบวนการของการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนเพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนรู้อะไรและทำอะไรได้บ้าง ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ตัวอย่างเช่น การสังเกตผู้เรียนขณะที่กำลังเรียน การตรวจสอบสิ่งที่ผู้เรียนสร้างขึ้น หรือการทดสอบความรู้และทักษะ ดังนั้นประเด็นคำถามสำหรับการประเมินผลคือ ผู้สอนจะใช้วิธีการอย่างไรจึงจะทราบได้ว่าผู้เรียนกำลังเรียนรู้อะไร

การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง กระบวนการในการประเมินค่าและตัดสินใจเกี่ยวกับข้อมูลที่

ได้จากการประเมินผล ที่จริงแล้วข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลไม่สามารถระบุได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถดีหรือไม่ แต่เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในชั้นเรียน ข้อมูลเหล่านี้จะมีความหมายก็ต่อเมื่อมีการตัดสินใจว่าข้อมูลดังกล่าวได้สะท้อนอะไรบางอย่างที่ผู้สอนให้ความสำคัญ ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนมีความรอบรู้ในเรื่องที่เรียนมากนักน้อยเพียงใด ประเด็นคำถามสำคัญในการประเมินค่าก็คือ ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้เรียนรู้หรือไม่

การทดสอบ (Testing) เป็นวิธีการหนึ่งของการประเมินผล แบบทดสอบแต่ละชุดที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับการวัดที่นำไปใช้เพื่อบันทึกไว้เป็นเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียน การทดสอบที่นิยมใช้ คือ แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) ชนิดมีคำตอบให้เลือก (Multiple-choice Test) การทดสอบมีบทบาทและอิทธิพลอย่างสูงเหนือการประเมินผลและการประเมินค่านับตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

ในระยะเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา นักการศึกษาได้ตระหนักว่า การประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถให้ข้อมูลที่ครอบคลุมเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีการที่ไม่สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การให้บทบาทและความสำคัญมากเกินไปกับแบบทดสอบมาตรฐานชนิดมีคำตอบให้เลือกได้ส่งผลกระทบในทางลบต่อหลักสูตร การสอนและการเรียนรู้ นักการศึกษาได้พยายามคิดค้นหาวิธีการอื่นๆ ที่เป็นทางเลือกสำหรับการประเมินผลผู้เรียนนอกเหนือจากการใช้แบบทดสอบมาตรฐานชนิดมีคำตอบให้เลือก ซึ่งทำให้เกิดวิธีการที่ใช้ในการประเมินผลหลายวิธีการ

ความหมายของการประเมินผลตามสภาพจริง

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลทางเลือกมีด้วยกันหลายคำ เช่น Alternative Assessment,

Authentic Assessment, Performance Assessment, Authentic Performance Assessment, Direct Assessment และ Holistic Assessment เป็นต้น การใช้ชื่อที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้กำหนด แต่ทุกชื่อจะมีความหมายเชื่อมโยงถึงการเคลื่อนไหวในเรื่องของการประเมินผลโดยมุ่งหมายส่งเสริม สนับสนุนการเรียนการสอนทั้งสิ้น ในตำราบางเล่มจะใช้คำดังกล่าวแทนกัน (Nitko, 1996) ในบางกรณีแม้คำศัพท์ที่ใช้จะแตกต่างกันตามจุดเน้นที่ต้องการ แต่คำศัพท์ที่ใช้เรียกภายใต้นิยามของการประเมินผลตามแนวคิดใหม่จะมีคุณลักษณะสำคัญที่ร่วมกันอยู่ 2 ประการ (Worthen, 1993) คือ

1. ใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการประเมินผลผู้เรียน จะไม่ใช่เฉพาะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดมีคำตอบให้เลือกเพียงอย่างเดียว
2. มีความหมายถึงการตรวจสอบโดยตรงต่อการปฏิบัติของผู้เรียน โดยงานที่ออกแบบมาเพื่อประเมินผลจะมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกับสิ่งที่ผู้เรียนต้องเผชิญในชีวิตจริง

สำหรับความหมายของคำว่า การประเมินผลตามสภาพจริง ได้มีนักการศึกษาและนักประเมินผลกล่าวไว้คล้ายๆ กัน ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539: 11) กล่าวถึงการประเมินผลตามสภาพจริงว่า “การประเมินผลตามสภาพจริงหมายถึง กระบวนการสังเกต การบันทึกและการรวบรวมข้อมูลจากงานที่นักเรียนทำ และวิธีการที่นักเรียนใช้ เพื่อเป็นพื้นฐานของการศึกษาผลกระทบนักเรียนเหล่านั้น การประเมินผลตามสภาพจริงจะไม่เน้นการประเมินเฉพาะทักษะพื้นฐาน แต่จะเน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อนในการทำงานของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาและการแสดงออกที่เกิดจากการปฏิบัติในสภาพจริงในการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้ค้นพบและผู้ผลิตความรู้ รวมทั้งเน้นพัฒนา การเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อสนองจุดประสงค์ของหลักสูตรและความต้องการของสังคม การประเมินผลตามสภาพจริงจะแตกต่างจากการประเมินผลการ

เรียนหรือการประเมินเพื่อรับรองผลงานแบบดั้งเดิม เพราะจะเน้นการให้ความสำคัญกับพัฒนาการและความต้องการช่วยเหลือและการประสบความสำเร็จของผู้เรียนแต่ละคน มากกว่าการประเมินผลการเรียนที่มุ่งให้คะแนนผลผลิตและจัดลำดับที่ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่ม และจะแตกต่างจากการทดสอบทั่วไป เนื่องจากจะเป็นการวัดผลโดยตรงในสภาพการแสดงออกจริงๆ ในเนื้อหาวิชา ซึ่งการทดสอบด้วยข้อสอบจะวัดได้เฉพาะความรู้และทักษะบางส่วนและเป็นการวัดโดยอ้อมเท่านั้น นอกจากนี้ การประเมินจากสภาพจริงจะมีความต่อเนื่องในการให้ข้อมูลในเชิงคุณภาพที่เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนได้ใช้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะกับแต่ละบุคคลได้”

ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ (2544: 76) กล่าวถึงการประเมินผลตามสภาพจริงว่า “เป็นการประเมินผลเพื่อดูความก้าวหน้าและพัฒนาการของผู้เรียนโดยวิธีการที่เป็นระบบ เป็นกระบวนการที่หลากหลาย ครอบคลุมการวัดผลทุกด้าน เป็นการประเมินผลรวมเพื่อให้อธิบายความสามารถที่แท้จริง ในการประเมินผลตามสภาพจริงสามารถประเมินผลได้หลายวิธี” วิธีการต่างๆ ที่ใช้ในการประเมินผลตามสภาพจริงจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ทั้งนี้ Wiggins (1990: 1) ได้กล่าวถึงการใช้ของผู้เรียนว่า “การประเมินผลมีความตรงตามสภาพจริงเมื่อตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้เรียนโดยตรงโดยผู้เรียนต้องใช้สติปัญญาอย่างคุ้มค่า” การปฏิบัติงานของผู้เรียนที่ใช้ในการประเมินผล จึงมิได้มีความหมายเพียงการทำงานให้สำเร็จเท่านั้น

ในประเด็นดังกล่าวข้างต้น Meyer (1992: 40) ได้ให้นิยามที่ชัดเจนว่า “การประเมินผลตามสภาพจริงนั้น ผู้เรียนไม่เพียงแต่ทำงานที่กำหนดให้สำเร็จแต่จะต้องทำสิ่งนั้นในบริบทที่เป็นชีวิตจริง คำว่า “ชีวิตจริง” อาจจะหมายถึงความเป็นจริงในฐานะของการเป็นผู้เรียนหรือตามความคาดหวังของผู้ใหญ่” ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับทัศนะของ Hart (1994: 9) ที่ว่า “การประเมินผลตามสภาพจริงเป็นการให้ผู้เรียนทำงานที่มีคุณค่า มีความสำคัญและมี

ความหมาย การประเมินผลดังกล่าวมีลักษณะคล้ายกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่ใช่การทดสอบแบบที่ยึดถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ การประเมินผลตามสภาพจริงต้องการให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิดขั้นสูงและใช้ความรู้ความสามารถหลายด้านเพื่อทำงานที่ใช้ในการประเมินผลนั้น ผู้สอนจะแจ้งมาตรฐานที่ใช้ในการตัดสินใจให้ผู้เรียนทราบ การประเมินผลอาจใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การสัมภาษณ์ การแก้ปัญหา หรือการใช้แฟ้มผลงาน เป็นต้น”

Puckett and Black (1994: 22) กล่าวถึงการประเมินผลตามสภาพจริงว่า “การประเมินผลตามสภาพจริงเป็นกระบวนการสังเกต การบันทึก และการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของผู้เรียนในแง่ของวิธีการทำงานและผลงาน ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลใช้สำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษาอันส่งผลต่อตัวผู้เรียน การประเมินผลตามสภาพจริงมีความแตกต่างจากการทดสอบตรงที่วิธีการดังกล่าวให้ความสำคัญกับความต้องการและการประสบผลสำเร็จของผู้เรียนแต่ละคนมากกว่าการเปรียบเทียบกับผู้เรียนคนอื่น อีกทั้งยังเป็นการวัดการปฏิบัติงานจริงโดยตรงในรายวิชาหนึ่งหรือเนื้อหาสาระหนึ่ง การประเมินผลตามสภาพจริงให้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ต่อเนื่องซึ่งผู้สอนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนแต่ละคน”

คำกล่าวข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าการประเมินผลตามสภาพจริงให้ความสำคัญกับการประเมินผล การปฏิบัติของผู้เรียนโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ Nitko (1996: 243) ที่ว่า “การประเมินผลตามสภาพจริงเป็นการประเมินผลผู้เรียนด้วยงานที่มีความหมายทางการศึกษาโดยตรงแทนที่จะเป็นโดยอ้อม ตัวอย่างเช่น การให้ผู้เรียนอ่านเรื่องราวต่างๆ แล้วเปรียบเทียบแนวคิดในมุมมองที่หลากหลาย ซึ่งเป็นลักษณะที่บุคคลผู้มีการศึกษาต้องอ่านข้อความต่างๆ อย่างคิดพิเคราะห์ ลักษณะดังกล่าวนี้มีความแตกต่างจากการอ่านบทความแล้วให้ผู้เรียนตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่องหรือเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง ซึ่งถือว่าเป็นการวัดโดยอ้อม”

ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่นักการศึกษา กล่าวถึงคือ ระดับของความสามารถที่ผู้เรียนต้อง แสดงให้เห็น Herman, Ashacher และ Winter (อ้างถึงใน Brown and Hudson, 1998: 654) ได้ แสดงทัศนะในประเด็นนี้ว่า "การประเมินผลตาม สภาพจริงเป็นการประเมินความสามารถระดับสูง และทักษะในการแก้ปัญหาของผู้เรียนในสถานการณ์ ที่ใกล้เคียงกับสภาพชีวิตที่เป็นจริง ผู้เรียนต้องสร้าง ผลงานหรือผลการปฏิบัติของตนเอง" นอกจากนี้ หน่วยงานหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งมีบทบาท เกี่ยวกับการประเมินผลผู้เรียน คือ National Center for Research on Evaluation, Standards, and Student Testing - CRESST (1999: 1) ให้นิยาม ของการประเมินผลตามสภาพจริงไว้อย่างครอบคลุม ว่า "การประเมินผลทางเลือก (รวมการประเมินผล ตามสภาพจริงหรือการประเมินผลการปฏิบัติได้ด้วย) เป็นการประเมินผลที่กำหนดให้ผู้เรียนตอบคำถาม แทนที่จะเลือกจากคำตอบที่จัดไว้ให้ ตัวอย่างของ การประเมินผลทางเลือกได้แก่ นิทรรศการ การสืบ สอบ การสาธิต คำตอบที่เขียนหรือพูดตอบ บันทึก ออเท็นและแฟ้มผลงาน โดยหลักการแล้ว การ

ประเมินผลทางเลือกกำหนดให้ผู้เรียนทำงานที่ ซับซ้อน ยุ่งยากและสำคัญให้เสร็จอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทำงานผู้เรียนก็นำความรู้เดิม สิ่งที่เคย เรียนรู้มาและทักษะที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการแก้ปัญหา จริงหรือปัญหาที่เกิดขึ้นตามสภาพจริง การ ประเมินผลทางเลือกเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ ของระบบการประเมินผล" ทั้งนี้ Shrum and Glisan (2000: 300) มีทัศนะว่า "การประเมินผลตามสภาพ จริงเป็นการประเมินผลงานที่ทำหายซึ่งเป็นแบบฉบับ ของสิ่งที่แต่ละบุคคลจะได้เผชิญในโลกแห่งความเป็น จริง"

Wiggins (1990) เป็นนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงและเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง ได้เปรียบเทียบวิธีการประเมินผลตามสภาพจริงกับ แบบทดสอบที่ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติแต่เดิมเพื่อทำ ให้ความหมายของคำว่า **"ความตรงตามสภาพ จริง"** (Authenticity) สามารถเข้าใจได้ง่ายและชัดเจน ขึ้น การพิจารณาเปรียบเทียบในประเด็นของรูปแบบ ของการประเมินผลและการนำไปใช้มีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

การประเมินผลตามสภาพจริง

(Authentic Assessment)

1. ต้องการให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ (Effective Performers) ในสิ่งที่ได้เรียนรู้มา
2. ให้ผู้เรียนได้ทำงานที่ท้าทายซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดี เช่น การทำวิจัย การเขียน การทบทวนและการอภิปรายเกี่ยวกับรายงานต่างๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมการพูดในเชิงวิเคราะห์เหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในขณะนั้นและการทำงานร่วมกับผู้อื่นในการได้วาทะ เป็นต้น
3. คาดหมายว่าผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานปฏิบัติหรือให้คำตอบที่มีเหตุผลสนับสนุน มีความประณีตละเอียดและเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์
4. มีความเที่ยงและความตรงโดยให้ความสำคัญและสร้างความเป็นมาตรฐานของหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมที่ใช้ตัดสินให้คะแนนผลงานต่างๆซึ่งมีความหลากหลาย
5. ตัดสินความตรงของการทดสอบโดยขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่ว่า การทดสอบนั้นเลียนแบบการทดสอบความสามารถในสภาพชีวิตที่เป็นจริงได้หรือไม่
6. มีลักษณะที่ท้าทายและมีบทบาทที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนในสภาวะการงานที่คลุมเครือซับซ้อนเช่นเดียวกับชีวิตจริงของบุคคลในวัยผู้ใหญ่

กล่าวโดยสรุป การประเมินผลตามสภาพจริงเป็นวิธีการประเมินผลที่ไม่ได้เน้นเฉพาะการใช้กระดาษและดินสอในการทดสอบเท่านั้น แต่ใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลายในการรวบรวมข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจและรู้จักผู้เรียนให้ชัดเจนที่สุดทั้งในด้านคุณลักษณะและความสามารถ วิธีการประเมินผลนี้จะเน้นการให้ผู้เรียนได้แสดงออกในสถานการณ์ที่มีความหมายต่อตนเองและเป็น

แบบทดสอบที่ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ

(Traditional Tests)

1. มักจะทดสอบว่าผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนมาแล้วได้หรือไม่
2. มีข้อจำกัดคือเป็นแบบทดสอบที่ใช้กระดาษและดินสอ หรือเป็นคำถามที่มีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียว
3. ให้ผู้เรียนเลือกคำตอบหรือเขียนคำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น
4. สร้างความเป็นมาตรฐานของข้อสอบแบบปรนัยโดยกำหนดคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียวสำหรับข้อสอบแต่ละข้อ
5. ตัดสินความตรงของแบบทดสอบชนิดมีคำตอบให้เลือกจากความสอดคล้องของข้อสอบกับสาระของหลักสูตร
6. มีลักษณะเป็นการฝึกซ้ำ ประเมินผลสิ่งที่มีลักษณะคงที่และเป็นประเด็นย่อยๆ ไม่ปะติดปะต่อกัน

สถานการณ์ที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งนี้ การประเมินผลตามสภาพจริงมีความตรงที่ได้จากการเลียนแบบการทดสอบความสามารถในการแสดงออกในสภาพชีวิตจริง

คุณลักษณะสำคัญของการประเมินผลตามสภาพจริง

การประเมินผลตามสภาพจริงมิได้กำหนดรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงให้ผู้สอนนำไปใช้เพื่อประเมินผลผู้เรียนได้ทันที ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนต้องทำความเข้าใจในเรื่องแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง วิเคราะห์คุณลักษณะสำคัญของการประเมินผลตามสภาพจริง องค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นกรอบแนวคิดให้ผู้สอนสร้างสรรค์วิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับนำไปประยุกต์ใช้ตามจุดประสงค์ของการประเมินผลที่กำหนดไว้ นักการศึกษาได้กล่าวถึงคุณลักษณะของการประเมินผลตามสภาพจริงไว้สอดคล้องกันสรุปได้ว่า การประเมินผลตามสภาพจริงประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญ 3 ด้าน (Hart, 1994; Puckett และ Black, 1994; Brown และ Hudson, 1998) ดังนี้

1. คุณลักษณะของกระบวนการประเมินผล มีดังนี้

1.1 เป็นวิธีการประเมินผลผู้เรียนทั้งในแง่ของกระบวนการการทำงานและผลผลิตหรือผลการปฏิบัติ ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลแสดงให้เห็นถึงการเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียนอย่างชัดเจนตามจุดประสงค์ของการประเมินผลที่กำหนดไว้

1.2 สามารถประเมินผลผู้เรียนได้จากสิ่งที่ปฏิบัติตามปกติในชั้นเรียน ทั้งนี้เพราะการประเมินผล การเรียนรู้และการสอนเกิดขึ้นอย่างสัมพันธ์ สอดคล้อง เชื่อมโยงและต่อเนื่องกันตลอดเวลาที่มีการเรียนการสอน ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นข้อมูลป้อนกลับให้ผู้สอนใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน

1.3 เปิดเผยลักษณะของงานหรือคำถามที่ใช้ในการประเมินผลแก่ผู้เรียนล่วงหน้า ลักษณะดังกล่าวแตกต่างจากการประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานซึ่งถือว่าแบบทดสอบเป็นเอกสารลับ ผู้เรียนจะได้เห็นก็เฉพาะเวลาสอบเท่านั้น

1.4 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้เรียนคนอื่น เพื่อให้มีประสบการณ์ เรียนรู้ ผักผ่อนและพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

1.5 เปิดโอกาสให้บุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้เรียนและผู้สอนสามารถมีบทบาทร่วมรับรู้ในกระบวนการประเมินผล รวมถึงการตัดสินผล บุคคลอื่นที่กล่าวถึงได้แก่ เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนร่วมสถานศึกษา ผู้ปกครองและบุคคลทั่วไป เป็นต้น

1.6 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทบทวนผลงานหรือผลการปฏิบัติของตนเอง ผักผ่อน และค้นคว้าเพิ่มเติม รวมทั้งรับข้อมูลป้อนกลับเพื่อปรับแก้ผลงานหรือผลการปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะการสอน การเรียนรู้และการประเมินผลมีความสัมพันธ์ สอดคล้องและส่งผลต่อกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.7 เป็นการประเมินผลที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจุดเด่นและจุดด้อยของผู้เรียน ซึ่งเป็นแนวทางให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องที่ตนมีและพัฒนาศักยภาพของตนเองสู่ระดับที่สูงขึ้น

1.8 เป็นการประเมินผลที่เน้นความก้าวหน้าของผู้เรียนแต่ละคนในแต่ละช่วงเวลาหนึ่ง มากกว่าการเปรียบเทียบกับผู้เรียนคนอื่น

1.9 เป็นการประเมินผลที่โปร่งใสโดยเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกสามารถตรวจสอบหรือขอรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินผลได้ทุกขั้นตอน

1.10 กำหนดให้ผู้เรียนมีเวลามากขึ้นในการทำงานให้สำเร็จ ซึ่งแตกต่างจากการประเมินผลด้วยแบบทดสอบมาตรฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องทำแบบทดสอบให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนด

2. คุณลักษณะของชิ้นงานหรือการปฏิบัติที่ใช้ในการประเมินผล มีดังนี้

2.1 เป็นงานหรือการปฏิบัติที่เป็นแบบฉบับของกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความหมายกับผู้เรียนเพราะมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับสภาพชีวิตจริงของผู้เรียน

2.2 สามารถทดสอบผู้เรียนได้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงมากกับสภาพชีวิตจริงซึ่งผู้เรียนต้องคิดและวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ ตลอดจนบูรณาการทักษะความรู้ที่มีเพื่อแก้ไขหรือจัดการกับปัญหาที่มีได้มีคำตอบหรือวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องเพียงประการเดียว

2.3 สามารถทดสอบทักษะการคิดขั้นสูงและทักษะการแก้ปัญหาของผู้เรียน มีข้อวัดเพียงระดับความรู้ และความจำ

2.4 ต้องการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติเพื่อสร้างสรรค์ผลงานหรือผลการปฏิบัติที่แสดงผลการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างชัดเจน

2.5 สามารถประเมินความสามารถของผู้เรียนในการบูรณาการความรู้และทักษะที่มีอยู่ในการทำงานที่มีความซับซ้อน ซึ่งแตกต่างจากการประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่ผู้เรียนเพียงแต่เลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้เท่านั้น

2.6 เป็นงานที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความแตกต่างกันของผู้เรียนในด้านต่างๆ ได้แก่ ความสามารถที่หลากหลาย วิธีการเรียนรู้ ภูมิหลังทางการศึกษาและวัฒนธรรม ทั้งนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้รูปแบบการเรียนรู้ ความถนัดและความสนใจของตนเองอย่างเต็มความสามารถ

3. มาตรฐานการให้คะแนน มีคุณลักษณะดังนี้

3.1 ให้คะแนนตามมาตรฐานการปฏิบัติที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ เป็นการประเมินผลแบบอิงเกณฑ์หรืออิงมาตรฐานการปฏิบัติมีใช้แบบอิงกลุ่ม

3.2 ใช้เกณฑ์การประเมินที่แสดงความสามารถด้านต่างๆ ของผู้เรียนที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการประเมิน มิใช่เป็นการมุ่งจับผิดผู้เรียน

3.3 สามารถเปิดเผยหลักเกณฑ์การตัดสินผลให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้

เรียนได้พัฒนาตนเองเพื่อมุ่งสู่มาตรฐานในระดับที่เป็นที่ยอมรับได้

3.4 ให้ความสำคัญกับการประเมินตนเองของผู้เรียนและใช้ข้อมูลที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินผล เนื่องจากเห็นว่าการประเมินตนเองของผู้เรียนจะเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.5 มีวิธีการตัดสินโดยคนมิใช่เครื่องกล เพราะมิได้มีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งแตกต่างจากการประเมินผลด้วยแบบทดสอบมาตรฐานชนิดมีตัวเลือกที่มีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียวและสามารถใช้เครื่องมือในการตรวจให้คะแนนได้

วิธีการที่ใช้ในการประเมินผลตามสภาพจริง

โดยทั่วไป เมื่อผู้สอนต้องการประเมินผลผู้เรียนจะใช้วิธีการประเมินผลด้วยแบบทดสอบเป็นหลัก ในการประเมินผลตามสภาพจริง การใช้แบบทดสอบเป็นเพียงหนึ่งในหลายวิธีการที่ใช้ประเมินผลผู้เรียน นักการศึกษาที่ศึกษา ค้นคว้า และวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง กล่าวถึงวิธีการที่ใช้ในการประเมินผล ซึ่งสามารถจัดกลุ่มเป็น 3 ประเภทกว้างๆ ตามลักษณะของข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลผู้เรียนด้วยวิธีการเหล่านั้น คือ

ประเภทที่ 1 การสังเกตหรือข้อมูลที่รวบรวมได้โดยผู้สอนเป็นหลัก

ประเภทที่ 2 ตัวอย่างการปฏิบัติหรือผลงานที่จับต้องได้ซึ่งเป็นหลักฐานชัดเจนที่แสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

ประเภทที่ 3 การทดสอบและกระบวนการที่มีลักษณะคล้ายการทดสอบหรือการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ณ เวลาและสถานที่ที่เฉพาะเจาะจง (ปิยะนุช, 2545: 40-58)

ประเด็นที่ควรพิจารณาในการนำวิธีการ ประเมินผลตามสภาพจริงไปใช้ในสถาน ศึกษา

1. การนำวิธีการประเมินผลตามสภาพจริงไปใช้ในสถานศึกษาจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมของบุคลากรที่เกี่ยวข้องและเริ่มต้นการใช้วิธีการประเมินผลอย่างค่อยเป็นค่อยไป มิฉะนั้นบุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงอาจเกิดความสับสนและมีข้อขัดแย้งในการปฏิบัติงาน รวมถึงต่อต้านการใช้นวัตกรรมดังกล่าว แนวทางการนำวิธีการประเมินผลตามสภาพจริงไปใช้ในสถานศึกษา ได้แก่ การเตรียมความพร้อมของบุคลากรที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง โดยบุคลากรต้องศึกษาและเรียนรู้เกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง ซึ่งถือเป็นการเริ่มต้นที่สำคัญเพราะจะช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจและนำไปสู่การยอมรับนวัตกรรมทางการศึกษานั้น

การใช้วิธีการประเมินผลตามสภาพจริงควรเป็นไปในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป ผู้สอนควรเริ่มต้นใช้วิธีการและเครื่องมือชนิดใดชนิดหนึ่งที่ตนมีความสนใจมากที่สุดและเริ่มต้นในบางเนื้อหาสาระที่ตนรู้สึกมั่นใจ การมีพื้นฐานประสบการณ์ในการใช้วิธีการประเมินผลด้วยวิธีการและเครื่องมือที่ผู้สอนสนใจจะช่วยให้มีมุมมองเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวกว้างขึ้น แนวทางการปฏิบัติต่อไปของผู้สอนคือ การออกแบบวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ประเมินผลโดยให้ผู้เรียนแสดงออกซึ่งความรู้ความสามารถของตนเองในการบูรณาการทักษะความรู้ที่ได้รับทั้งภายในรายวิชาเดียวกันและระหว่างรายวิชา

นอกจากนี้ การทบทวนการปฏิบัติงานของผู้สอนเกี่ยวกับการใช้การประเมินผลจะทำให้ผู้สอนมองเห็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนและการประเมินผลให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ผู้สอนทุกคนควรได้พบปะเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้การประเมินผลความรู้ ข้อมูลและการสนับสนุนที่ผู้สอนจะได้รับจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันนี้จะช่วยส่งเสริมความสามารถของผู้สอนในการประยุกต์ใช้แนวคิดและ

ทฤษฎีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Puckett และ Black, 1994)

2. ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการยอมรับแนวคิดและทฤษฎีของผู้สอนแสดงให้เห็นว่า วิสัยทัศน์เกี่ยวกับการประเมินผลของผู้สอนมีความแตกต่างกัน Kerr (1996) ศึกษาพบว่า ระดับความสนใจเกี่ยวกับนวัตกรรมทางการศึกษาของครูแต่ละคนมีความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลงวิธีการประเมินผลมีความแตกต่างกันสูงในครูแต่ละคน นอกจากนี้ Schumacher (1995) วิจัยพบว่า การทำให้ครูยอมรับนวัตกรรมด้านการประเมินผลจำเป็นต้องเปลี่ยนความเชื่อทางวัฒนธรรมที่ฐานราก กลวิธีที่ใช้ปรับวัฒนธรรมในสถานศึกษาเพื่อให้เกิดการยอมรับการประเมินผลด้วยการปฏิบัติคือ การฝึกอบรมครู การปรับส่วนอื่นๆ ของระบบให้ส่งเสริมการใช้การประเมินผลด้วยการปฏิบัติ รวมทั้งมุ่งเน้นวิธีการสอนที่สร้างสรรค์

3. จากงานวิจัยเรื่อง การนำนโยบายการประเมินผลด้วยการปฏิบัติไปใช้และผลกระทบที่เกิดขึ้น Keene (1995) พบว่าอุปสรรคและปัญหาของการนำนโยบายไปใช้ได้แก่ การฝึกอบรมครูไม่เพียงพอ ผลกระทบที่เกิดจากนโยบายการตัดสินใจผลการเรียนที่ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติแบบดั้งเดิม และครูไม่เข้าใจการเรียนการสอนที่ตรงตามสภาพจริงอย่างถ่องแท้

4. การทดลองใช้แผนกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลที่ผู้เขียนสร้างขึ้นและนำไปทดลองใช้ในงานวิจัยด้วยตนเองนั้นพบว่า เครื่องมื่อดังกล่าวส่งผลต่อผู้เรียนใน 3 ประเด็นสำคัญ คือ ประเด็นที่หนึ่ง ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะความรู้ ความสามารถ รวมทั้งเพิ่มพูนประสบการณ์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ประเด็นที่สอง ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลตามสภาพจริง รวมทั้งมองเห็นความเชื่อมโยงของประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับจากการเรียนการสอนกับการนำไปใช้ในชีวิตจริงนอกชั้นเรียน และประเด็นที่สาม ผู้เรียน

มองเห็นว่าวิธีการประเมินผลที่น่าไปใช้ มีความตรงตามสภาพจริง (ปิยะนุช, 2545: 184-189)

5. การนำแนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลตามสภาพจริงมาประยุกต์ใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้สู่ชั้นเรียนจริงนั้น ผู้สอนต้องตระหนักถึงความสำคัญของความสอดคล้อง เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันในทุกๆ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน อาทิเช่น จุดมุ่งหมายการเรียนรู้การสอน พื้นฐานทักษะ ความรู้เดิมของผู้เรียน ขั้นตอนกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งดำเนินไปอย่างเป็นธรรมชาติในส่วนของเนื้อหาสาระและทักษะในศาสตร์นั้นๆ สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนวิธีการวัดและประเมินผล อย่างไรก็ตาม ทุกองค์ประกอบดังกล่าวข้างต้นต้องอยู่บนพื้นฐานของทัศนคติและการคิดเชิงบวกที่ผู้สอนพึงสร้างและสื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงในประเด็นที่เกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลตามสภาพจริง

ผู้เขียนขอเสนอตัวอย่างการประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริงอันเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง การใช้การประเมินผลตามสภาพจริงของผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น (English for Communication and Information Retrieval) ในสถาบันราชภัฏ (ปิยะนุช, 2545) โดยจะกล่าวถึงแนวการเรียนการสอน แผนกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลของรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ดูภาคผนวก ก)

เครื่องมือดังกล่าวข้างต้นออกแบบโดยอาศัยข้อมูลจาก 3 แหล่งคือ

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง ในประเด็นที่เกี่ยวกับความหมาย คุณลักษณะ หลักการที่จำเป็น วิธีการที่ใช้ หลักเกณฑ์และวิธีการให้คะแนน

2. การวิเคราะห์หลักสูตรหมวดวิชาการศึกษาทั่วไปและหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นของสำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

3. การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

แผนกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลในงานวิจัยนี้มีทั้งหมด 8 แผน ข้อมูลที่แสดงในแต่ละแผนประกอบด้วยเนื้อหาสาระเกี่ยวกับชื่อของแผน ระยะเวลาที่ใช้ ภาพรวมของกิจกรรมการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ข) แผนทั้ง 8 แผน มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ครั้งที่	เนื้อหาสาระ	ผลการเรียนรู้	การประเมินผล
1 (3 คาบ)	ปฐมนิเทศรายวิชา	มีความรู้ ความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามแผนกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนที่วางไว้	—
2,3,4 (9 คาบ)	ชื่อ http://www._.com/ การใช้เทคโนโลยีร่วมสมัยเพื่อการเรียนรู้ การสืบค้นข้อมูลและการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย - การใช้อินเทอร์เน็ตทางเว็บไซต์ ipl.org (The Internet Public Library) - การใช้เครื่องมือช่วยสืบค้นเช่น Yahoo! - การใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์	ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนรู้ สืบค้นข้อมูลและพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ	—
5,6 (6 คาบ)	ชื่อ thailand.com ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับประเทศไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ในประเด็นต่างๆ เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี สถานที่ท่องเที่ยว เทศกาลสำคัญ โรงแรมที่พัก การคมนาคม เป็นต้น	1. สืบค้นข้อมูลและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์กับชาวต่างประเทศ ในประเด็นที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของตนเอง 2. นำเสนอข้อมูลและคำแนะนำที่สืบค้น	การประเมินผลครั้งที่ 1 *
7,8 (6 คาบ)	ชื่อ aboutjulia.com ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ตนชื่นชอบ เช่น ลักษณะบุคคล ประวัติส่วนตัว ชีวิตการทำงาน ผลงานที่สำคัญ เป็นต้น	1. สืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ในประเด็นต่างๆ เช่น ประวัตินักกีฬาที่ชื่นชอบ ข้อมูลส่วนตัว ผลงานที่สร้างชื่อเสียง 2. นำเสนอข้อมูลที่สืบค้นได้ในรูปของแผนภาพแนวคิด	การประเมินผลครั้งที่ 2 *
9,10 (6 คาบ)	ชื่อ jobs.com ข้อมูล ความรู้ และประเด็นสำคัญต่างๆ ที่เปิดโลกทัศน์ของผู้เรียนสู่เส้นทางเกี่ยวกับการงานและอาชีพ ตัวอย่าง เช่น อาชีพต่างๆ ในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ เส้นทางเข้าสู่งานอาชีพ รวมทั้งองค์กร หน่วยงาน สถาบันที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพ	1. สืบค้นข้อมูลที่หลากหลายเกี่ยวกับการงานและอาชีพ 2. นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการงานและ อาชีพที่สืบค้นได้	การประเมินผลครั้งที่ 3 *
11,12 (6 คาบ)	ชื่อ teachervision.com ข้อมูลวิชาการหรือความรู้ที่ทันสมัย ซึ่งจะช่วยพัฒนาศักยภาพในงานอาชีพ หรือพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองได้	1. สืบค้นข้อมูลวิชาการหรือความรู้ที่ทันสมัย 2. นำเสนอข้อมูลวิชาการหรือความรู้ที่ตนเองสืบค้นได้	การประเมินผลครั้งที่ 4 *

ครั้งที่	เนื้อหาสาระ	ผลการเรียนรู้	การประเมินผล
13,14 (6 คาบ)	ชื่อ shop.com ข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อ / ขาย สินค้าและบริการทางอินเทอร์เน็ต	1. สามารถซื้อ/ขายสินค้าและบริการที่ตนเองสนใจโดยผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต 2. ให้ข้อมูลและคำแนะนำแก่ผู้อื่นเกี่ยวกับการซื้อ/ขายสินค้าและบริการทางอินเทอร์เน็ต	การประเมินผล ครั้งที่ 5 *
15,16 (6 คาบ)	ชื่อ news.com ข้อมูล ข่าวสารที่เป็นเหตุการณ์ ปัจจุบัน เช่น ข่าวสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เป็นต้น	1. สืบค้นข้อมูล ข่าวสารที่เป็นเหตุการณ์ปัจจุบันจากอินเทอร์เน็ต 2. นำเสนอข้อมูล หรือข่าวสารที่สืบค้นได้	การประเมินผล ครั้งที่ 6 *

จากการศึกษา ค้นคว้า การคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ข้อมูลและประสบการณ์ตรง ที่ผู้เขียนได้จากการทำงานวิจัยเรื่อง การใช้การประเมินผลตามสภาพจริงของผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นในสื่อบ้านราชภัฏ สามารถสรุปสาระสำคัญได้ว่าการประเมินผลตามสภาพจริงจะบรรลุวัตถุประสงค์ได้นั้นต้องอาศัยปัจจัยต่างๆ มากมาย ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งก็คือผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

ในทุกศาสตร์และทุกระดับชั้น ต้องเล็งเห็นคุณค่าและตระหนักถึงความสำคัญในหลักการของวิธีการประเมินผลดังกล่าว กล่าวคือ ผู้สอนต้องพัฒนาคุณภาพการสอนของตนเอง และบุคลากรฝ่ายบริหารต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้อง ถ่องแท้ แนวทางดังกล่าวนี้จะส่งผลให้เกิดการจัดการความรู้เกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลตามสภาพจริงในบริบทสังคมไทย อันจะเป็นหนทางหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

.....

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539. การประเมินผลจากสภาพจริง (Authentic Assessment). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ. 2544. "การประเมินผลด้วยแฟ้มสะสมงาน (Portfolio Assessment)". น. 75-96. รวมบทความเกี่ยวกับ AUTHENTIC ASSESSMENT. สำนักงานทดสอบทางการศึกษา, กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ.
- นัตยา ปลืณนันทน์, มรุส จงชัยกิจ และ ศิริรัตน์ นิละคุปต์. 2542. การศึกษาตามมาตรฐาน แนวคิดสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- ปิยะนุช พุ่มแก้ว. 2545. การใช้การประเมินผลตามสภาพจริงของผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการสืบค้นในสถาบันราชภัฏ. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพมหานคร: บริษัท พรินทวาทกราฟฟิค จำกัด.
- Brown, J. D. and T. Hudson. 1998. "The Alternatives in Language Assessment". TESOL Quarterly. 32 (Winter 1998): 653-675.
- Hart, D. 1994. Authentic Assessment: A Handbook for Educators. California: Addison-Wesley Publishing Company.
- Keene, E. A. 1995. "The Implementation and Impact of a Statewide Performance Assessment Policy". Dissertation Abstracts International. 56 (October 1995): 1200
- Kerr, K. H. 1996. "Change through Alternative Assessment: Improving Student Performance". Dissertation Abstracts International. 57 (September 1996): 1025
- Meyer, C. A. 1992. "What's the Difference between Authentic and Performance Assessment". Educational Leadership. 49 (May 1992): 39-40.
- National Center for Research on Evaluation, Standards, and Student Testing – CRESST. 1999. "Alternative Assessment". CRESST Assessment Glossary. Available : <http://cresst96.cse.ucla.edu/CRESST/pages/glossary.html>, February 5, 2002.
- Nitko, A. J. 1996. Educational Assessment of Students. New Jersey: Prentice-Hall. Inc.
- Puckett, M. B. and J. K. Black. 1994. Authentic Assessment of the Young Child. New York: Macmillan College Publishing Company.
- Schumacher, M. J. 1995. "The Journey is the Reward: Information Skills, Performance Assessment, and School Culture Change". Dissertation Abstracts International. 56 (March 1995): 3441-A.
- Shrum, J. D. and E. W. Glisan. 2000. Teacher's Handbook : Contextualized Language Instruction. Boston: Heinle & Heinle.
- Wiggins, G. 1990. "The Case for Authentic Assessment. ERIC Digest". ERIC Database. Available : <http://ericae.net/edo/ED328611.htm>, January 30, 2002.

Worthen, B. R. 1993. "Critical Issues That Will Determine the Future of Alternative Assessment". Phi Delta Kappan. 74 (February 1993): 444-456.

.....

ภาคผนวก ก

แนวการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น

(English for Communication and Information Retrieval Course)

คำอธิบายรายวิชา

การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเพื่อการติดต่อและการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน โดยอาศัยการศึกษา สืบค้น ข้อมูลภาษาอังกฤษผ่านระบบสารสนเทศรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ระบบเครือข่ายสารสนเทศ เป็นต้น

จุดประสงค์

1. สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อและสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. สามารถใช้ระบบสารสนเทศรูปแบบต่างๆ ในการศึกษาเพื่อสืบค้นข้อมูลได้

เนื้อหา

1. การฟังและการพูดในชีวิตประจำวัน
 - 1.1 การทักทายและการกล่าวลา
 - 1.2 การแนะนำตนเองและผู้อื่น
 - 1.3 การให้คำแนะนำ
 - 1.4 การบรรยายลักษณะบุคคลและสิ่งของ
 - 1.5 การถามและการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่
 - 1.6 การถามและการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อ / ขายสินค้าและบริการ
2. การฟังและการพูดเพื่อการศึกษาและอาชีพ
 - 2.1 การถามและการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการงานและอาชีพ
 - 2.2 การฟังและการจับใจความข้อมูลวิชาการหรือความรู้
 - 2.3 การอธิบายประสบการณ์ เหตุการณ์และการเล่าเรื่อง
 - 2.4 การแสดงความคิดเห็น
3. การสืบค้นและการนำเสนอข้อมูลจากสารสนเทศ
 - 3.1 การสืบค้นและการนำเสนอข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือ ประกาศ โฆษณา เป็นต้น
 - 3.2 การสืบค้นและการนำเสนอข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น ซีดีรอม ระบบอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

แนวการจัดการเรียนการสอน

1. ใช้เทคโนโลยีร่วมสมัยเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษา
2. ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้
3. เน้นการนำเสนอผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อบุคคลอื่น
4. ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือในกลุ่มผู้เรียน

สื่อการเรียนการสอน

1. เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ตและโปรแกรม Microsoft PowerPoint
2. เครื่องถ่ายภาพวิดีโอ
3. เครื่องบันทึกเสียง
4. เครื่องฉายแผ่นใส
5. เอกสารประกอบการเรียนการสอน

การประเมินผล

ประเมินผลจากกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งสิ้น 6 ครั้ง ดังนี้

การประเมินผลครั้งที่ 1	จากกิจกรรมชื่อ thailand.com	20%
การประเมินผลครั้งที่ 2	จากกิจกรรมชื่อ aboutjulia.com	20%
การประเมินผลครั้งที่ 3	จากกิจกรรมชื่อ jobs.com	20%
การประเมินผลครั้งที่ 4	จากกิจกรรมชื่อ teachervision.com	20%
การประเมินผลครั้งที่ 5	จากกิจกรรมชื่อ shop.com	10%
การประเมินผลครั้งที่ 6	จากกิจกรรมชื่อ news.com	10%

ภาคผนวก ข

แผนการสอนชื่อ thailand.com

ครั้งที่: 5 และ 6

ระยะเวลาที่ใช้: 6 คาบ

ภาพรวมของกิจกรรมการเรียนรู้การสอน: ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษา ค้นคว้า สืบค้นและนำเสนอข้อมูลเพื่อให้ข้อมูลและคำแนะนำแก่ชาวต่างประเทศในประเด็นที่สำคัญ เช่น วัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี สถานที่ท่องเที่ยว เทศกาลสำคัญ โรงแรมที่พัก การคมนาคม เป็นต้น

จุดมุ่งหมาย: เมื่อจบบทเรียนนี้ผู้เรียนสามารถที่จะให้ข้อมูลและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์และน่าสนใจกับชาวต่างประเทศในประเด็นที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของตนเอง

สื่อการเรียนการสอน

1. เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ตและโปรแกรม Microsoft PowerPoint
2. เครื่องบันทึกภาพวิดีโอ
3. เครื่องฉายแผ่นใส
4. เอกสารประกอบการสอน

ขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ผู้สอนพูดถึงสถานการณ์ที่ตนเองต้องรับผิดชอบดูแลอาจารย์ชาวต่างประเทศ รวมทั้งผู้เรียนทุกคนในฐานะที่ศึกษาระดับอุดมศึกษาจำเป็นต้องสามารถให้ข้อมูลและคำแนะนำแก่ชาวต่างประเทศได้
2. ผู้เรียนช่วยกันระดมความคิดว่า ในสถานการณ์ที่กล่าวในข้อ 1 เราจะให้ข้อมูลและแนะนำเรื่องอะไรได้บ้าง ผู้สอนเขียนข้อเสนอแนะเหล่านั้นบนกระดานในลักษณะของแผนภาพแนวคิด
3. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการสอนซึ่งสืบค้นจากอินเทอร์เน็ตในเว็บไซต์ชื่อ thailand.com ผู้สอนใช้ข้อมูลนี้แนะนำชาวต่างประเทศ โดยพูดถึงความสำคัญของข้อมูลตามแผนภาพแนวคิดที่ตั้งแสดงในเอกสารประกอบการสอน
4. ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มตามความสมัครใจ กลุ่มละ 4 คน โดยมีภาระงานที่ต้องปฏิบัติดังนี้
 - 4.1 กำหนดประเด็นของข้อมูลที่จะสืบค้นเพื่อแนะนำและให้ข้อมูลแก่ชาวต่างประเทศ กลุ่มละ 4 ประเด็นเป็นอย่างน้อย โดยแสดงในรูปของแผนภาพแนวคิด
 - 4.2 สืบค้นหาข้อมูลตามประเด็นที่กำหนดขึ้น
 - 4.3 นำเสนอข้อมูลและคำแนะนำตามแผนภาพแนวคิดที่วางไว้ โดยใช้วิธีการนำเสนอผลงานด้วยวาจา

การประเมินผล: ประเมินผลจากการนำเสนอผลงานด้วยรูปแบบที่ผู้เรียนคิดริเริ่มสร้างสรรค์ขึ้น โดยสุ่มจับสลากรายชื่อผู้เรียนกลุ่มละ 1 คน เพื่อเป็นตัวแทนนำเสนอผลงานของกลุ่ม ผู้สอนจะแจ้งหลักเกณฑ์การตัดสินผลให้ทราบล่วงหน้าและตัดสินผลโดยบุคคล 3 ฝ่าย คือ ผู้สอน เพื่อนของผู้เรียน และผู้เรียนซึ่งจะประเมินผลตนเองจากการดูภาพวิดีโอที่บันทึกไว้ คะแนนที่ตัวแทนกลุ่มทำได้จะเป็นคะแนนสำหรับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

การศึกษาความสามารถในการเขียน เรียงความภาษาอังกฤษ เพื่อตอบคำถามความเรียง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

อาจารย์ถาวร ทิศาทองคำ

ความนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างมากในการประกอบอาชีพ และมีบทบาทในการดำเนินชีวิตในปัจจุบันทั้งในด้านการงานโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในแวดวงธุรกิจและการศึกษาต่อในระดับสูง (Langan, 2005: 3) หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีปทุม จึงมุ่งหวังที่จะสร้างบัณฑิตที่เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถทางด้านวิชาการ และมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ (มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2550: 317) การเป็นบัณฑิตของสาขาวิชาภาษาอังกฤษอย่างสมภาคภูมินั้น นักศึกษาควรจะต้องมีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงได้ในระดับดี

จากการวิจัยของวิชารัต (Wizard, 2006; อ้างอิงในจิตต์นิภา ศรีไสย์, 2549: 94) ระบุว่า การเขียนที่มีประสิทธิภาพเป็นพื้นฐานขั้นแรกที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ เนื่องจากการเขียนคือ การสื่อสารทางภาษารูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ดังที่ อิงอร อมาตยกุล (2535: 1) ได้ชี้ให้เห็นว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่ใช้แทนภาษาพูด และเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ถ่ายทอดวัฒนธรรม มรดกทางสติปัญญา ความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์สืบเนื่องต่อกันทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต อีกทั้งเป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการเขียนโดยมีการลำดับ

อาจารย์ถาวร ทิศาทองคำ

• ศศ. บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2536

• ศศ. ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2540

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ความคิดเป็นเรื่องราว (Arapoff, 1967: 119-120) นอกจากนี้ การเขียนเป็นกระบวนการส่งข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในเรื่องต่างๆ จึงมีความจำเป็นที่ผู้เขียนจะต้องทราบและเข้าใจในสิ่งที่ตนเขียนเป็นอย่างดี (Warren, 1985: 29) การเขียนยังเป็นที่ใช้วัดความเข้าใจในการเขียนเชิงวิชาการในเรื่องการนำเสนอเนื้อหาสาระ การคิดวิเคราะห์ และการพัฒนาความคิดอย่างมีเหตุผล การเขียนทำให้สามารถติดต่อสื่อสาร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความรู้สึก ความคิดของผู้เขียน ตลอดจนเผยแพร่ความสามารถทางวิชาการและเทคนิคต่างๆ (Lewis, 1995: 257-264) การติดต่อสื่อสารทั่วไปที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นต้องใช้ทักษะการเขียนเพราะเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักฐานแน่ชัดกว่าทักษะอื่นๆ

ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะหนึ่งในบรรดาทักษะทั้ง 4 ที่ต้องให้ความสำคัญเพราะการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาที่เขียนได้ง่ายขึ้น (Gould and Others, 1989: 57) นักศึกษาต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนาให้มีความสามารถในการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาที่จะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษจะต้องตระหนักถึงความสามารถของตนเองทางด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติจริงเมื่อก้าวสู่โลกของอาชีพที่มีอาจหลีกเลี่ยงการติดต่อสื่อสารโดยการเขียนได้ สำหรับผู้ที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ก็ต้องใช้ความสามารถทางด้านการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียงด้วยเช่นกัน เริ่มตั้งแต่การตอบแบบทดสอบความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศที่เรียกว่าโทเฟล (TOEFL หรือ Test of English as a Foreign Language) การเขียนเรียงความเพื่อสมัครเข้าศึกษาต่อในบางหลักสูตรที่คณะกรรมการหลักสูตรจะพิจารณาคุณสมบัติเบื้องต้นจากการเขียนเรียงความ และการเขียนวิทยานิพนธ์เป็นต้น เนื่องจากเรียงความนั้นแสดงถึงความสามารถทางการเขียน สถิติปัญญา ภูมิความรู้ และความสามารถของผู้เขียนที่จะศึกษาต่อหรือปฏิบัติ

งานต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และมีศักยภาพในการสร้างสรรค์งานได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ ยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจที่กระจ่างแจ่มแจ้งอันเรียกว่าปัญญาอีกด้วย

ในการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียงนั้น ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน (อิงอร อมาตยกุล, 2535: 8-9) การเขียนเรียงความถือเป็นการรายงานแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลต่างๆ ในรูปแบบที่ถูกต้องตามแบบแผน (ประหยัด ภูมิโคกรักษ์, 2543: 45) และมีความคิดพิจารณาที่ละเอียดรอบคอบพร้อมมูลในตัว สิ่งเหล่านี้นับเป็นส่วนสำคัญสำหรับผู้อ่านที่จะพิจารณาถึงความสามารถของผู้เขียน มีนักวิจัยหลายท่าน (รัตน เล็กพุก, 2537: 1; วิชชุดา สุธีสร, 2532: 1; Greenberg, 1981: 685-A) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษว่าสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินความสามารถทางด้านการเขียนได้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรียงความ พบว่าความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษายังไม่เป็นที่น่าพอใจ (อิงอร อมาตยกุล, 2535: 80-83; จิตต์นิภา ศรีไธย์, 2549: 88; วิบูล ไทยทอง, 2550: บทคัดย่อ; Kip, 1981: 211-A) และยังไม่พบงานวิจัยใดที่ศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงโดยตรง ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงนั้น แอชครอฟท์และเพ็ค (Ashcroft and Peck, 1994: 150-155) กล่าวว่า ผู้เขียนจะต้องรู้จักวิเคราะห์คำถามก่อน เนื่องจากการวิเคราะห์คำถามจะช่วยให้ผู้เขียนทราบว่าผู้ถามต้องการให้ตอบอะไร มีวัตถุประสงค์อะไร จะต้องเขียนอธิบายมากน้อยเพียงใด จะตอบโดยการเขียนบรรยาย ตอบแบบโต้แย้ง ตอบโดยการอธิบายข้อเท็จจริง หรือตอบในเชิงจินตนาการ (Lewis, 1995: 3) ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงประเด็นหลักคือ ต้องอาศัยความสามารถด้านการใช้ภาษา เช่น การใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม การใช้โครงสร้าง

สร้างของประโยคที่ถูกต้อง การสะกดคำที่ถูกต้อง แม่นยำ การเรียบเรียงคำถูกต้อง มีความเป็นแบบแผนของภาษาที่ใช้ รวมถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ นอกจากนี้ ยังต้องพิจารณาถึงรูปแบบการเขียน เช่น การย่อหน้า การเปิดเรื่อง การนำเสนอเรื่อง การแสดงความคิดเห็นเชิงโต้แย้ง และการสรุป อีกทั้งต้องแสดงถึงความเข้าใจคำถามชัดเจน มีความคิดเห็น มีการลำดับความคิดเห็นของผู้เขียนด้วย ดังนั้นการตรวจสอบความสามารถในการเขียน จึงควรใช้วิธีให้ผู้เรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง หากผู้เรียนเขียนตอบคำถามความเรียงได้ดี ย่อมแสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาเป็นอย่างดี กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีความสามารถในการสื่อสารโดยใช้วิธีการเขียนแบบอื่นๆ ที่มีประสิทธิภาพด้วย (อิงอร มาตยกุล, 2535: 2) ผลการวิจัยที่ได้เป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและอาจารย์ผู้สอน กล่าวคือ ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องทางการเขียน และช่วยให้ทราบว่าต้องปรับปรุงพัฒนาตนเองในประเด็นใด ในส่วนของผู้สอน ก็ได้ทราบถึงข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่และข้อบกพร่องของนักศึกษาซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้นักศึกษาสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงให้ดียิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าระดับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และ ส่วนประกอบของการเขียนอยู่ในระดับใด มีข้อบกพร่องดังกล่าวหรือไม่ และอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน ในด้าน

การเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน

2. เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2550 ในมหาวิทยาลัยที่สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน และเปิดสอนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 8 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยสยาม และมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำนวนนักศึกษาทั้งสิ้นรวม 544 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งเป็นพวกหรือเป็นชั้น (Stratified random sampling) (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2543: 111-122) จากจำนวนประชากรทั้งหมด 544 คน รวมนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 226 คน (Krejcie & Morgan, 1970: 607-610)

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน และใช้ข้อมูลเหล่านี้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการเขียน

2. ทำให้ทราบถึงระดับของปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน และใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษา ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน

แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับวิธีการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง

โรเจอร์ส (Rogers, 2004: 569-574) ได้เสนอวิธีการในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงที่ให้แสดงความคิดเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย (Agreeing/ Disagreeing Questions) ไว้เป็น 9 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำความเข้าใจคำถามความเรียง และรู้ว่าคำถามต้องการให้ตอบอะไร (Understand the essay question and know what it asks you to do) โดยต้องตีความคำถามให้ได้ว่าเป็นคำถามประเภทใด เป็นคำถามที่ให้แสดงความคิดเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย หรือเป็นคำถามประเภทอื่นเนื่องจากคำถามแต่ละประเภทมีวิธีการตอบที่แตกต่างกัน

ขั้นตอนที่ 2 ระดมความคิด (Generate ideas) ในประเด็นหลักและประเด็นสำคัญที่จะเขียนตอบ โดยเขียนเป็นรายการ (List) หรืออาจจะใช้วิธีการเขียนเป็นผังความคิด (Idea map)

ขั้นตอนที่ 3 ให้ข้อมูลสนับสนุนประเด็นสำคัญอย่างเพียงพอ (Use adequate support for main points) กล่าวคือ เมื่อคิดประเด็นสำคัญๆ ได้แล้วต้องมีรายละเอียดข้อเท็จจริง ประสบการณ์ และตัวอย่างสนับสนุน

ขั้นตอนที่ 4 เรียบเรียงความคิด (Organize ideas) เมื่อคิดและรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนแล้ว

ต้องเรียบเรียงความคิดเหล่านั้นตามลำดับความสำคัญของประเด็นที่จะนำเสนอ

ขั้นตอนที่ 5 เริ่มเขียนประเด็นหลักและเนื้อความสนับสนุน (Start the main point and defend it) โดยเริ่มเขียนจากประเด็นสำคัญที่สุดที่จะสนับสนุนใจความหลัก และเขียนเนื้อความสนับสนุนให้เพียงพอพร้อมยกตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 6 เขียนด้วยลายมือที่เรียบร้อยและอ่านได้ง่าย (Use neat and legible handwriting) แม้ว่าการตรวจให้คะแนนโดยทั่วไปจะไม่ให้คะแนนในส่วนนี้ แต่จะช่วยสร้างความประทับใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้อ่านได้

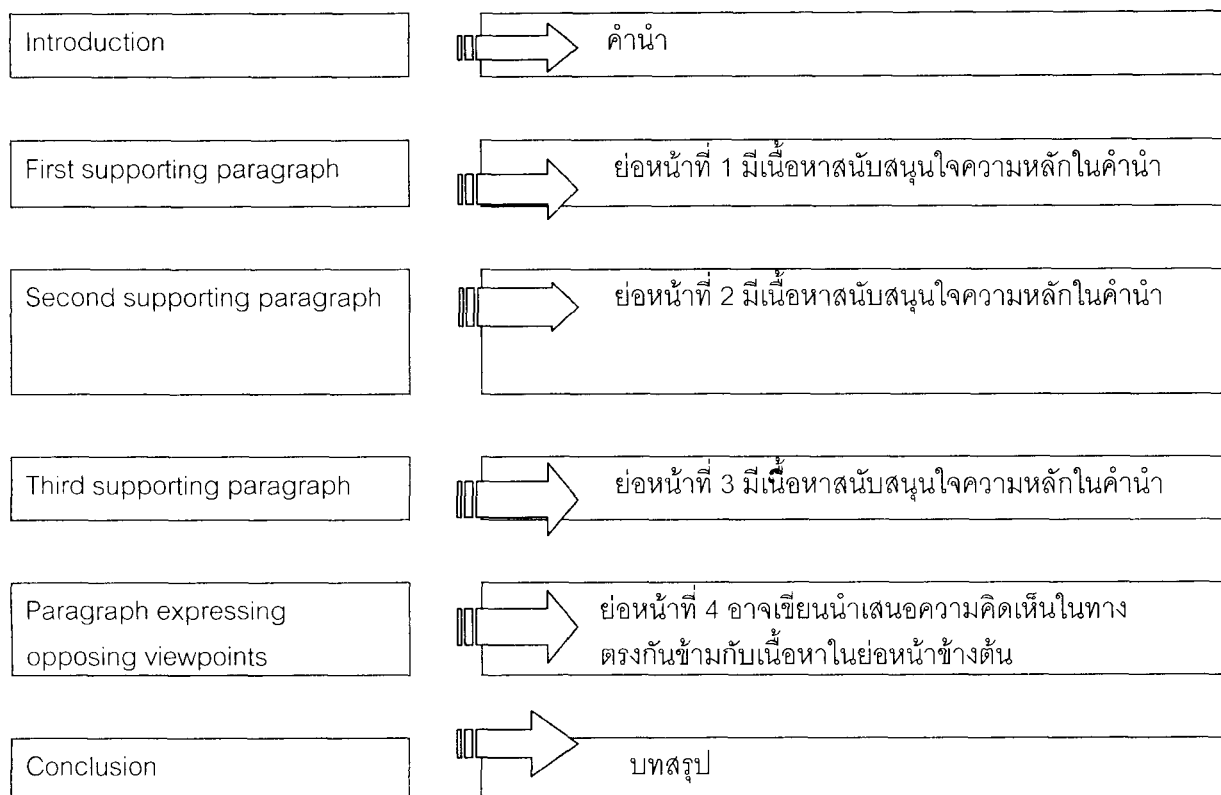
ขั้นตอนที่ 7 ใช้คำที่เหมาะสม และใช้ไวยากรณ์และรูปแบบของการเขียนเรียงความที่ถูกต้อง (Use appropriate words, correct grammar and essay form)

ขั้นตอนที่ 8 ใช้คำนำเข้าสู่ประเด็น คำศัพท์หรือวลีเชื่อมโยง (Introductory words, vocabulary or phrase signals) เพื่อช่วยในการเรียบเรียงความคิดและช่วยให้การนำเสนอเนื้อหา มีเอกภาพและราบรื่น

ขั้นตอนที่ 9 ตรวจทานเรียงความ (Check the essay) โดยพิจารณาในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องครอบคลุมถึงใจความหลัก ใจความสำคัญ ประโยคสนับสนุน ตัวอย่างสนับสนุน การใช้คำ โครงสร้างของประโยค การเรียงคำ การสะกดคำ ความเป็นแบบแผนของภาษาที่ใช้ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ เป็นต้น

วิธีตอบคำถามความเรียงของโรเจอร์ส (Rogers) ดังที่ได้กล่าวมาสอดคล้องกับวิธีการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของแลงแกน (Langan, 2005: 48-160) ซึ่งสามารถสรุปเป็นแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิแสดงย่อหน้าต่างๆ ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบตรวจสอบความเที่ยงตรงทางเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง
3. เกณฑ์การประเมินผลเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำกระดาษคำตอบที่ได้จากการตอบแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียง จากกลุ่มประชากรทั้งหมดมาดำเนินการตามวิธีการสุ่มแบบแบ่งเป็นพวกหรือแบ่งเป็นชั้น (Stratified random sampling)

จากนั้นนำกระดาษคำตอบของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาได้จำนวน 226 คน มาตรวจให้คะแนน โดยมีผู้วิจัยและผู้ตรวจร่วมกับผู้วิจัยอีก 1 คน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโททางภาษาอังกฤษและมีประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาไม่น้อยกว่า 10 ปี จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ ในการตรวจเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียงจะพิจารณา ที่ละส่วน คือ การเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน จากนั้น นำคะแนนแต่ละส่วนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งสองคนมาหาค่าเฉลี่ย และนำคะแนนเฉลี่ยมาหาค่าเฉลี่ยมีขมิ้มเลขคณิตคิดเป็นร้อยละและหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) จากนั้น จึงศึกษาปัญหาการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียงตามลักษณะที่กำหนดไว้ในกรอบของงานวิจัยที่

ละส่วนคือ การเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงด้วยการหาค่าทางสถิติมีดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระการใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียนอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 65.35$) ดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง

ที่	เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความสามารถ
1.	การเสนอเนื้อหาสาระ.	35	22.31 (64.74)	4.45	ดี
	1.1 ความสอดคล้องของเนื้อหาสาระของคำตอบกับคำถามความเรียง	5	3.52 (70.40)	0.77	
	1.2 การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ	5	3.21 (64.20)	0.84	
	1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหาสาระ	5	3.20 (64.00)	0.72	
	1.4 การเขียนประโยคใจความหลัก	5	3.16 (63.20)	0.69	
	1.5 การให้เหตุผลสนับสนุนประโยคใจความหลัก พร้อมยกตัวอย่างประกอบ	5	3.13 (62.60)	0.66	
	1.6 การเสนอเนื้อหาสาระที่มีความคิดที่แปลกใหม่	5	3.02 (60.40)	0.55	
	1.7 การเสนอเนื้อหาสาระที่มีความคิดเชิงสร้างสรรค์	5	3.01 (60.20)	0.53	
2.	การใช้ภาษา	25	17.20 (68.80)	2.95	ดี
	2.1 ความเหมาะสมของการใช้คำ	5	3.27 (65.40)	0.68	
	2.2 โครงสร้างของประโยคต่างๆ	5	3.28 (65.60)	0.75	
	2.3 การเรียงคำ	5	3.76 (75.20)	0.65	
	2.4 การสะกดคำ	5	3.76 (75.20)	0.68	
	2.5 ความเป็นแบบแผนของภาษาที่ใช้	5	3.13 (62.60)	0.57	
3.	รูปแบบของการเขียน	15	9.54 (63.60)	2.54	ปานกลาง
	3.1 การเขียนส่วนคำนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุป	5	3.40 (68.00)	0.93	
	3.2 การจัดย่อหน้า	5	3.32 (66.40)	0.94	
	3.3 การเขียนย่อหน้าแสดงความคิดเห็นในทางตรงกันข้าม	5	3.82 (76.40)	0.85	
4.	ส่วนประกอบของการเขียน	25	16.30 (64.00)	3.38	ดี
	4.1 ความกระชับของคำตอบ	5	3.21 (64.20)	0.57	
	4.2 ความสมบูรณ์ของคำตอบ	5	3.21 (64.20)	0.80	
	4.3 ความมีประสิทธิภาพ	5	3.07 (61.41)	0.66	
	4.4 การเขียนโดยรวม	5	3.20 (64.00)	0.67	
	4.5 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ รวมถึงการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่	5	3.39 (67.80)	0.78	
	รวม	100	65.35 (65.35)	12.63	ดี

2. ปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน ในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียนอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 34.65$) อย่างไรก็ตาม พบว่ามีข้อบกพร่องซึ่งเป็นปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงโดยเรียงตามลำดับมากที่สุดคือด้านรูปแบบการเขียน ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ ด้านส่วนประกอบของการเขียน และด้านการใช้ภาษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ด้านรูปแบบการเขียน (Writing format) มีข้อบกพร่องเรียงตามลำดับมากที่สุดคือ การเขียนขาดการจัดย่อหน้าที่ดี รองลงมาตามลำดับคือเขียนโดยขาดคำนำ เนื้อหา และบทสรุป

2.2 ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ (Content presentation) ส่วนที่พบมากที่สุดคือ การเสนอเนื้อหาสาระยังขาดความคิดเชิงสร้างสรรค์ ข้อบกพร่องที่รองลงมาตามลำดับคือ ไม่มีความคิดที่

แปลกใหม่ ขาดเหตุผลสนับสนุนใจความหลัก ขาดความมีเอกภาพและการเรียบเรียงเนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระของคำตอบไม่มีความสอดคล้องกับคำถามความเรียง

2.3 ด้านส่วนประกอบของการเขียน (Writing components) มีข้อบกพร่องเรียงตามลำดับความมากน้อย คือ การเขียนขาดความมีประสิทธิภาพ การเขียนโดยรวมยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ขาดความกระชับของคำตอบ ขาดความสมบูรณ์ของคำตอบ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ รวมถึงการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ยังไม่ถูกต้อง

2.4 ด้านการใช้ภาษา (Language use) ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ ความเป็นแบบแผนของภาษาที่ใช้ ข้อบกพร่องที่รองลงมาตามลำดับคือความเหมาะสมของการใช้ถ้อยคำ โครงสร้างของประโยคต่างๆ และการสะกดคำ นอกจากนี้ ในด้านการใช้ภาษายังพบปัญหาอื่นๆ เช่น การแบ่งพยางค์ของคำ การเขียนโดยใช้คำที่มีอิทธิพลมาจากภาษาไทย การเขียนคำย่อผิด และการเขียนโดยใช้วลีที่ผิดเป็นต้น ดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง

ที่	เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$ ของปัญหา	S.D.	ระดับปัญหาของการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียง
1.	การเสนอเนื้อหาสาระ	35	12.69 (36.26)	0.91	ต่ำ
	1.1 ความสอดคล้องของเนื้อหาสาระของคำตอบกับคำถามความเรียง	5	1.48 (29.40)	0.61	
	1.2 การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ	5	1.79 (35.80)	0.77	
	1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหาสาระ	5	1.80 (36.00)	0.81	
	1.4 การเขียนประโยคใจความหลัก	5	1.84 (36.80)	0.80	
	1.5 การให้เหตุผลสนับสนุนประโยค ใจความหลัก พร้อมยกตัวอย่างประกอบ	5	1.87 (37.40)	0.83	
	1.6 การเสนอเนื้อหาสาระที่มีความคิดที่แปลกใหม่	5	1.98 (39.60)	1.05	
	1.7 การเสนอเนื้อหาสาระที่มีความคิดเชิงสร้างสรรค์	5	1.99 (39.80)	0.98	

ที่	เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$ ของปัญหา	S.D.	ระดับปัญหาของการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียง
2.	การใช้ภาษา	25	7.80 (31.21)	0.89	ต่ำ
	2.1 ความเหมาะสมของการใช้คำ	5	1.73 (34.60)	0.74	
	2.2 โครงสร้างของประโยคต่างๆ	5	1.72 (34.40)	0.71	
	2.3 การเรียงคำ	5	1.24 (24.80)	0.91	
	2.4 การสะกดคำ	5	1.24 (24.80)	0.93	
	2.5 ความเป็นแบบแผนของภาษาที่ใช้	5	1.87 (37.40)	0.67	
3.	รูปแบบของการเขียน	15	5.46 (36.40)	1.53	ต่ำ
	3.1 การเขียนส่วนคำนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุป	5	1.60 (32.00)	0.65	
	3.2 การจัดย่อหน้า	5	1.68 (33.60)	0.67	
	3.3 การเขียนย่อหน้าแสดงความคิดเห็นในทางตรงกันข้าม	5	1.18 (23.60)	0.88	
4.	ส่วนประกอบของการเขียน	25	8.70 (34.80)	2.01	ต่ำ
	4.1 ความกระชับของคำตอบ	5	1.79 (35.80)	0.77	
	4.2 ความสมบูรณ์ของคำตอบ	5	1.79 (35.80)	0.77	
	4.3 ความมีประสิทธิภาพ	5	1.93 (38.59)	0.69	
	4.4 การเขียนโดยรวม	5	1.80 (36.00)	0.81	
	4.5 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ รวมถึงการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่	5	1.61 (32.20)	0.65	
	รวม	100	34.65 (34.65)	2.98	ต่ำ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน มีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียนได้ในระดับดี ($\bar{X} = 65.35$) เมื่อพิจารณารายละเอียดแล้วพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงได้ในระดับดีเนื่องจาก

1. การเสนอเนื้อหาสาระ (Content presentation) มีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาสาระของคำตอบกับคำถามความเรียง (Relevance to the essay question) มีการเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) อย่างเหมาะสม เนื้อหาที่น่าสนใจมีเอกภาพ (Content unity) มีการเขียนใจความหลัก

(Main idea) ที่ชัดเจน ให้เหตุผลสนับสนุนพร้อมยกตัวอย่างอย่างชัดเจน (Giving examples to support the main idea) มีการเสนอเนื้อหาที่มีความคิดแปลกใหม่ (Surprising ideas) และเป็นการนำเสนอเนื้อหาสาระที่มีความคิดเชิงสร้างสรรค์ (Creative ideas) ซึ่งการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงที่มีลักษณะของการนำเสนอเนื้อหาสาระดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดของอิงอร อมาตยกุล (2535: 95-103) ที่ระบุว่า ในการเขียนนำเสนอเนื้อหาสาระที่ดีนั้น เนื้อหาต้องสอดคล้องกับชื่อเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหาที่ดีเกิดจากการเรียบเรียงความคิด (Organize ideas) ที่เป็นระบบตามกลวิธีในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของโรเจอร์ส (Rogers, 2004: 569-574)

2. การใช้ภาษา (Language use) มีการใช้คำอย่างเหมาะสม (Appropriate words) และสื่อความหมายได้ตรงประเด็น โครงสร้างของประโยคต่างๆ (Sentence structures) ถูกต้อง ไม่เขียนประโยคที่มีความยาวต่อเนื่อง (Run-on sentences) เมื่อต้องการสื่อความหมายในประโยคเดียวกัน สามารถเขียนโดยใช้ประโยคความเดียว (Simple sentences) ประโยคความรวม (Compound sentences) และประโยคความซ้อน (Complex sentences) ตามแนวคิดของไทเนอร์ (Tyner, 1987: iii-iv) มีการเรียงคำ (Word order) ที่ถูกต้องสอดคล้องกับหลักการของพิกเกตและลาสเตอร์ (Pickett and Laster, 1993: 606-635) ที่เสนอว่า พื้นฐานความรู้เรื่องการใช้คำ (Basic knowledge of words) เป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งของการใช้ภาษาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง นอกจากนี้ การสะกดคำ (Spelling) และความเป็นแบบแผน (Formality) ของภาษาที่ใช้ในงานเขียนของนักศึกษาสอดคล้องกับมุมมองของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (ประยัต ภูมิโคกรักษ์, 2543: 51 อ้างอิงมาจาก Rattanavich, 1987: 55) และ May and May, 1999: 217-237)

3. รูปแบบการเขียน (Writing format) เป็นไปตามหลักการของริชาร์ด แพลทท์ และแพลทท์ (Richards, Platt, and Platt, 1995: 128-129) ที่ว่าการเขียนความเรียงที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีคำนำ (Introduction) เนื้อเรื่อง (Body) และบทสรุป (Conclusion)

4. ส่วนประกอบของการเขียน (Writing components) นักศึกษาได้เขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงโดยให้ความสำคัญกับความกระชับ (Conciseness) ของคำตอบ ความสมบูรณ์ของคำตอบ (Completeness) ความมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) การใช้ภาษาเชิงบวก (Positive language) ในการเขียน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Use of punctuations) และการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ (Use of capitalization) ที่ถูกต้องตามแนวคิดของ Thongra-ar (1998: 2-10) นอกจากนี้การวิจัยยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถาม

ความเรียงในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษารูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียนได้ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างศึกษาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก จึงได้เรียน ฝึกฝน และสะสมประสบการณ์ ตลอดจนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาในสาขาวิชาอื่นๆ

นอกจากนี้ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงในด้านต่างๆอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 34.65$) โดยเรียงตามลำดับความมากน้อยคือ ด้านรูปแบบการเขียน การเสนอเนื้อหาสาระ ส่วนประกอบของการเขียน และการใช้ภาษา ข้อบกพร่องดังกล่าวอาจเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ ดังนี้

1. รูปแบบการเขียน (Writing format) สาเหตุแรกเกี่ยวกับการจัดย่อหน้า (Problems of paragraphing) กล่าวคือ เขียนโดยไม่มีย่อหน้าหรือมีย่อหน้าแต่ไม่ได้สัดส่วนหรือสัดส่วนไม่เหมาะสม ขาดประโยคใจความสำคัญ (Topic sentence) ขาดความชัดเจนในการเชื่อมโยงความคิดเห็นที่สอดคล้องกับประโยคใจความหลัก (Main idea sentence) และขาดการใช้คำนำเข้าสู่ประเด็นคำศัพท์ หรือวลีเชื่อมโยง (Introductory words, vocabulary or phrase signals) อีกสาเหตุหนึ่งคือ การเขียนคำนำ เนื้อหาและบทสรุป (Problems of writing an introduction, body, and conclusion) กล่าวคือ การเขียนส่วนคำนำยังขาดข้อความที่จะนำสู่การอภิปราย (Thesis statement) ในแต่ละย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญ (Topic sentence) ที่ไม่ชัดเจน ประโยคใจความสำคัญขาดข้อความสนับสนุน (Supporting statements) ซึ่งจะเป็นรายละเอียด (Details) หรือข้อเท็จจริง (Facts) อาจมีบทสรุป (Conclusion) แต่ไม่สอดคล้องกับประเด็นที่นำเสนอและนักศึกษาบางคนเขียนโดยไม่มีบทสรุปเลย

จากสาเหตุดังกล่าวพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการเรียนการสอนรายวิชาการเขียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนให้นักศึกษามีทักษะในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงให้ได้ดีในด้านรูปแบบการเขียนนั้น อาจารย์ผู้สอน

จะต้องเน้นเป็นพิเศษว่าจะต้องเขียนให้มีคำนำ เนื้อหา และบทสรุป ซึ่งการเขียนคำนำที่ดีจะต้องประกอบด้วยประโยคใจความหลักหรือข้อความที่จะ นำสู่การอธิบายที่ชัดเจนและสอดคล้องกับคำถาม ความเรียง การเขียนเนื้อหาที่ดีในแต่ละย่อหน้า จะต้องประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญที่ชัดเจน มีข้อความสนับสนุนซึ่งเป็นรายละเอียดและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นสำคัญนั้นๆ อย่างเพียงพอ และมีบทสรุปที่สอดคล้องกับประเด็นที่นำเสนอในเนื้อหา ด้วย

2. การเสนอเนื้อหาสาระ (Content presentation) พบว่านักศึกษาบางคนนำเสนอเนื้อหา สาระที่ขาดความคิดเชิงสร้างสรรค์ (Lack of creative ideas) ไม่มีความคิดที่แปลกใหม่ (Lack of surprising ideas) ขาดเหตุผลและตัวอย่างที่สนับสนุนประโยค ใจความหลัก (Lack of clear examples to support the main idea) ขาดประโยคใจความหลัก (Lack of the main idea sentence) ขาดความมีเอกภาพ ของเนื้อหาสาระ (Lack of content unity) ขาดการ เรียบเรียงเนื้อหาสาระ (Lack of organization) ที่ดี และขาดความสอดคล้องของเนื้อหาสาระของคำตอบ กับคำถามความเรียง (Lack of relevance to the essay question)

ข้อบกพร่องดังกล่าวอาจเป็นผลจากการที่ นักศึกษาขาดประสบการณ์การนำเสนอเนื้อหาสาระ ในงานเขียน ขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการนำ เสนอเนื้อหาสาระที่จะทำให้งานเขียนมีลักษณะเชิง สร้างสรรค์ มีความคิดแปลกใหม่ มีประโยคใจความ หลัก มีเหตุผลสนับสนุน มีเอกภาพ มีการเรียบ เรียงเนื้อหาสาระที่ดี และมีความสอดคล้องระหว่าง คำตอบกับคำถามความเรียง ซึ่งประเด็นเหล่านี้จะ แสดงออกมาในงานเขียนได้ดีก็ต่อเมื่อนักศึกษาได้ เชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับความรู้ความเข้าใจของ ตนเอง ข้อบกพร่องที่พบเกี่ยวกับการเสนอเนื้อหา สาระในงานวิจัยชิ้นนี้สอดคล้องกับรายงานวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชา ภาษาอังกฤษสาขาวิชาวิทยาศาสตร์" ของสุภาณี ชินวงศ์ (2543: บทคัดย่อ) ที่พบว่า การเรียบเรียง เนื้อความเป็นปัญหาหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง

จากสาเหตุดังกล่าวอาจารย์ผู้สอนจะต้อง คำนึงถึงแนวทางที่จะช่วยให้นักศึกษามีความรู้ ความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาสาระให้ดียิ่งขึ้น โดย จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและสนับสนุน ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา หา ความรู้เพิ่มเติมให้แก่ตนเอง การเป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน โดยการสืบค้นข้อมูลต่างๆ จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตำรา วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือแถบวีดิทัศน์ ส่งเสริมให้นักศึกษารักการอ่าน สนใจฟัง และ พุดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่นๆ ในทาง สร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยพัฒนาให้นักศึกษามีความรู้ ความสามารถ มีวิสัยทัศน์ มีประสบการณ์ และมีความคิดอย่างมีเหตุผล

3. ส่วนประกอบของการเขียน (Writing components) ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงที่พบในส่วน นี้ ได้แก่ การเขียนขาดความมีประสิทธิภาพ (Lack of effectiveness) ขาดความกระชับของคำตอบ (Lack of conciseness) ขาดความสมบูรณ์ของคำตอบ (Lack of completeness) และการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ไม่ ถูกต้อง (Incorrect use of capitalization)

การเขียนขาดความมีประสิทธิภาพอาจเป็น เพราะนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ บุรุษสรรพนาม (Personal pronoun) เขียนโดยไม่ได้ วิเคราะห์ตัวผู้อ่าน ไม่ได้ให้ความสำคัญในการเขียน ว่าจะต้องมีความถูกต้อง (Correctness) ความ แม่นยำ (Accuracy) ของรายละเอียดต่างๆ และการ ใช้คำหรือวลีเชื่อมโยงในการเขียน

คำตอบที่นักศึกษาเขียนขาดความกระชับ มี สาเหตุมาจากการใช้คำที่ไม่เหมาะสม ใช้คำ ฟุ่มเฟือย และไม่ใช้คำย่อในโอกาสที่กระทำได้ เป็น ผลให้คำตอบขาดความกระชับ

สำหรับการเขียนที่ขาดความสมบูรณ์อาจเป็น เพราะนักศึกษาขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ในการ อ่านและการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบ คำถามความเรียง ทำให้ไม่สามารถเขียนเสนอความ คิดเห็นและเขียนคำตอบให้สมบูรณ์ได้

นอกจากนี้ นักศึกษายังมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ อาจจะเนื่องมาจากการที่นักศึกษาจดจำการเขียนที่ผิดๆ มาจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งพบเห็นได้บ่อยครั้งจากสื่อประเภทนี้ โดยที่นักศึกษาไม่สามารถวิเคราะห์ว่าสิ่งใดถูกหรือผิด จึงคิดว่าสิ่งที่พบเห็นมานั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องและนำมาใช้แบบผิดๆ

จากสาเหตุดังกล่าว การใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษหลายรูปแบบจะช่วยให้นักศึกษาได้เห็นและตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงให้มีส่วนประกอบของการเขียนที่ควรจะเป็น โดยอาจารย์ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญกับประเด็นต่างๆ ที่กล่าวมา สอนให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ และจัดโอกาสให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถทางการเขียนในด้านนี้ด้วย

4. การใช้ภาษา (Language use) ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน เช่น ใช้คำว่า “dad” แทนคำว่า “father” ใช้คำว่า “a guy” แทนคำว่า “a man” เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น ใช้คำว่า “started” แทนคำว่า “began” ใช้คำว่า “elect” แทนคำว่า “choose” ใช้คำว่า “develop” แทนคำว่า “improve” ใช้คำว่า “learn” แทนคำว่า “study” ทั้งนี้ อาจมีสาเหตุมาจากการไม่เข้าใจการใช้ภาษาอังกฤษดีพอ ไม่มีความถนัดและคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและการใช้คำ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ” ของโสภา ศรีสุข (2546: บทคัดย่อ) ที่พบว่า ความถนัดของภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ ทำให้นักศึกษาคิดว่าการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ในการสอนให้นักศึกษาใช้ภาษาอย่างมีแบบแผน ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมตรงกับความหมายที่ต้องการสื่อความ อาจารย์ผู้สอนจะต้องสอนให้นักศึกษารู้จักใช้พจนานุกรม และต้องฝึกให้นักศึกษาสังเกตความหมายของคำศัพท์จากบริบทของภาษาที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ นักศึกษายังใช้โครงสร้างของประโยคต่างๆ ไม่ถูกต้อง เช่น

* Those four English skills is help me communicate with foreigner. แทนที่จะเขียนเป็น

These four English skills help me to communicate with foreigners.

* It is the second language and it make us able to speak with people in the world. แทนที่จะเขียนเป็น

It is the second language, and it enables us to speak with people across the world.

* The language where is the most people use is English. แทนที่จะเขียนเป็น

The language that most people use is English.

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่า การเรียงคำไม่ถูกต้องก็เป็นข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษามีความคุ้นเคยไวยากรณ์ไทยที่โดยปกติจะวางคำขยายไว้หลังคำนาม เช่น “งานดี” ซึ่งแตกต่างจากไวยากรณ์อังกฤษที่โดยปกติจะวางคำขยายไว้หน้าคำนาม ดังนั้นหากต้องการเขียนว่า “งานดี” ต้องเขียนเป็น “a good job” ไม่ใช่ “a job good”

กล่าวโดยสรุป จากปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงที่พบในด้านรูปแบบการเขียน การเสนอเนื้อหาสาระส่วนประกอบของการเขียน และการใช้ภาษา แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาจะต้องมีข้อบกพร่องในการเขียนแบบอื่นๆ ด้วย เช่น การเขียนจดหมายภาษาอังกฤษ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ บันทึกข้อความ วาระการประชุม รายงานการประชุม เป็นต้น เนื่องจากต้องอาศัยหลักเกณฑ์ในการเขียนเหมือนกัน การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงให้ได้ในระดับดีนั้น ผู้เรียนต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ใฝ่รู้ใฝ่เรียน หมั่นฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอ

รู้จักคิดวิเคราะห์ปัญหา สาเหตุของปัญหา และแนวทางการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะด้านการสอน

อาจารย์ผู้สอนควรหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ปัญหาด้านรูปแบบการเขียน (Problems of writing format) อาจารย์ผู้สอนอาจแก้ไขโดยวิธีต่อไปนี้

1.1 นำตัวอย่างงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงที่ดีมาตัดแบ่งเป็นส่วนๆ คือคำนำ เนื้อหา และบทสรุป และนำส่วนที่ตัดแบ่งนั้นมาคละกัน จากนั้น ให้นักศึกษาทำกิจกรรมกลุ่มโดยอ่าน อภิปราย และตัดสินใจว่าส่วนใดควรเขียนเป็นย่อหน้าแรก และส่วนใดควรเขียนเป็นย่อหน้าถัดไป กิจกรรมดังกล่าวนี้อาจช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้และได้แนวความคิดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงได้ดี

1.2 จัดให้มีโครงการแข่งขันการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง และมีรางวัลให้แก่ผู้ชนะเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

2. ปัญหาด้านการนำเสนอเนื้อหาสาระ (Problems of content presentation) อาจารย์ผู้สอนอาจแก้ไขได้โดยวิธีต่อไปนี้

2.1 ส่งเสริมให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยการสืบค้นข้อมูลต่างๆ ในระบบอินเทอร์เน็ต โดยอ่าน หนังสือ ชมวิดีโอ ฟังเทปการบรรยายต่างๆ แล้วนำมาอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มวิสัยทัศน์และประสบการณ์ที่แปลกใหม่ซึ่งช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาวิธีการคิด และรู้จักคิดอย่างมีเหตุผลทำให้สามารถแสดงเหตุผลและความคิดที่แปลกใหม่ได้

2.2 สอนให้นักศึกษาทราบถึงขั้นตอนในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถาม

ความเรียง โดยให้นักศึกษามีโอกาสได้กำหนดคำถามด้วยตนเอง จากนั้นจัดให้มีการโต้เถียง (Debating) การอภิปราย (Discussion) การระดมความคิดเห็น (Brainstorming) เพื่อเป็นแนวทางในการตอบคำถามที่ได้กำหนดขึ้น และให้นักศึกษาช่วยกันเขียนโครงเรื่อง (Outline) ที่จะนำเสนอเนื้อหาสาระเพื่อตอบคำถามความเรียงที่กำหนดขึ้นในประเด็นใดบ้าง ประเด็นใดสำคัญที่สุด และประเด็นใดสำคัญรองลงมา นักศึกษาจะต้องเรียบเรียงประเด็นต่างๆ ตามลำดับความสำคัญก่อนที่จะนำเสนอ

3. ปัญหาด้านส่วนประกอบของการเขียน (Problems of writing components) อาจารย์ผู้สอนอาจพิจารณาแก้ไขดังนี้

3.1 ให้นักศึกษาเริ่มจากการฝึกเขียนในระดับประโยค (Sentence level) เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจว่าการเขียนที่มีความกระชับ มีความสมบูรณ์ มีประสิทธิภาพ มีการใช้ภาษาเชิงบวก มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และมีการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ที่ถูกต้องนั้นเป็นอย่างไร

3.2 สอนหลักการเขียนให้กระชับ สมบูรณ์ มีประสิทธิภาพ มีการใช้ภาษาเชิงบวก หลักการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ และจัดให้นักศึกษามีโอกาสฝึกทำแบบฝึกหัดในประเด็นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

4. ปัญหาด้านการใช้ภาษา (Problems of language use) อาจารย์ผู้สอนอาจพิจารณาแก้ไขโดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

4.1 อธิบายให้นักศึกษาเข้าใจถึงความหมายของคำในบริบท (Context) ที่แตกต่างกัน คำที่มีความหมายไม่เหมือนกันในบริบทที่ต่างกัน และคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

4.2 หาตัวอย่างเรียงความภาษาอังกฤษที่ดี แต่อาจมีข้อบกพร่องด้านการใช้อาษาอยู่บ้างมาให้นักศึกษาหาข้อบกพร่อง วิเคราะห์ และวิพากษ์วิจารณ์ร่วมกันในชั้นเรียน

จะเห็นได้ว่า ปัญหาของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงแต่ละด้าน ควรได้รับความเอาใจใส่อย่างรอบคอบและตรงประเด็น จึงจะช่วยให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาทักษะการเขียนได้ถูกทิศทาง แม้ว่าปัญหาด้านการเขียนเป็นปัญหาที่อาจจะต้องใช้เวลาในการแก้ไข เพราะมีรายละเอียดต่างๆ ที่ค่อนข้างซับซ้อน นอกจากนี้ นักศึกษาบางคนอาจมีข้อบกพร่องมากมายในงานเขียนของตนเอง จึงอาจทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่าย ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจึงควรสร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น มีกำลังใจ มีความเอาใจใส่และมุ่งมั่นที่จะฝึกเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงให้มีข้อบกพร่องในด้านต่างๆ น้อยที่สุด ซึ่งจะส่งผลดีต่อตัวนักศึกษาเองภายหลังจากสำเร็จการศึกษา และช่วยให้นักศึกษามีความพร้อมเพื่อก้าวสู่โลกของอาชีพหรือการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับนักศึกษา

การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงให้ได้ดีนั้น นักศึกษาควรปฏิบัติดังนี้

1. ควรหมั่นหาความรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ชนิดของคำ โครงสร้างประโยค และหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2550 ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ชมพันธ์ุ ฤกษ์ธร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ให้ความช่วยเหลือ แนะนำเป็นอย่างดี

.....

2. ควรฝึกฝนตนเองให้เป็นคนรักการอ่าน การฟัง และการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมถึงการแสวงหาความรู้ความเข้าใจเพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่างๆ เช่น ห้องสมุด ร้านหนังสือ สื่ออินเทอร์เน็ต เทปวีดิทัศน์ และสื่อผสมมัลติมีเดีย เป็นต้น

หากนักศึกษาได้ปฏิบัติตามคำแนะนำดังกล่าว การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงที่เคยเป็นเรื่องยากก็จะง่ายขึ้น และนักศึกษาจะเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงได้ดีขึ้นทั้งในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบของการเขียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั่วประเทศ

2. ควรมีการศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาโท และปริญญาเอกของสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ

บรรณานุกรม

- จิตต์นิภา ศรีไธย์. (2549). "นวัตกรรมการสอนเขียนเรียงความระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย," *วารสารครุศาสตร์*. ปีที่ 35 ฉบับที่ 2 ตุลาคม-ธันวาคม 2549, หน้า 84-97.
- ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. (2543). *การพัฒนาชุดการสอนมินิคอร์สวิชาการอ่านภาษาอังกฤษธุรกิจที่ยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลักเพื่อเสริมสร้างความสามารถและเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- รัตนา เล็กพุก. (2537). *การเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วิบูล ไทยทอง. (2550). *การพัฒนาการสอนเรียงความแบบใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: โรงเรียนเมืองสุราษฎร์ธานี*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สุราษฎร์ธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี. อัดสำเนา.
- วิชุดา สุธีสร. (2532). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบแนะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ศรีปทุม, มหาวิทยาลัย. (2550). *ระเบียบการและหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีปีการศึกษา 2550*. กรุงเทพมหานคร: อาร์เอสพริ้นติ้ง.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2543). *การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาณี ชินวงศ์. (2543). "การศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์." [ออนไลน์] วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บทความย่อจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/763> [เข้าถึง 18 กันยายน 2550]
- โสภา ศรีสุข. (2547). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวัดอุดมรังสี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อิงอร อมาตยกุล. (2535). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการศึกษา 1*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- Arapoff, Nancy. (1967). "Writing: A Thinking Process," *English Teaching Forum*. 1: 33-39; June.
- Ashcroft, K. and Peck, L. F. (1994). *Managing Teaching and Learning in Further and Higher Education*. Hong Kong: The Falmer Press.
- Greenberg, Karen Lynn. (1981). "The Effects of Variations in Essay Questions on the Writing Performance of College Freshmen," *Dissertation Abstracts International*. 685-A; August.
- Gould, Eric, and Others. (1989). *The Art of Reading Contexts for Working*. New York: McGraw-Hill.

- Kip, Hartvigsen M. (1981). "A Comparative Study of Quality and Syntactic Maturity Between In-Class and Out-Class Writing Samples of Freshmen at Washington State University", *Dissertation Abstracts International*. 211-A; November.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). "Determining sample size for research activities." *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610.
- Langan, John. (2005). *College Writing Skills. Sixth Edition*. New York: McGraw-Hill.
- Lewis, R. (1995). *How to Write Essays*. London: Collins Educational.
- May, Claire Arevalo, and May, Gordon S. (1999). *Effective Writing*. Fifth Edition. New Jersey: Prentice-Hall, 1999.
- Pickett, Nell Ann, and Laster, Ann A. (1993). *Technical English: Writing, Reading, and Speaking*. Sixth Edition. New York: Harper Collins College Publishers.
- Rattanaovich, Saowalak. (1987). "The Effect of Using Top-Level Structure: Instructional Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English to Thai Students," *Project Report SEAMED: RELC Fellowship Grants*. Singapore: Toppan Printing Co., Ltd., November 1987.
- Richards, J. C., and Platt, J., and Platt, H. (1995). *Longman Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics*. Essex: Longman Press.
- Rogers, Bruce. (2004). *TOEFL CBT Insider the Super Guide*. Soul: Lingua Forum, Inc.
- Thongra-ar, R. (1998). *A Self-Study Text Secretarial English*. Bangkok: Ramkhamhaeng University Press.
- Tyner, Thomas E. (1987). *College Writing Basics: A Progressive Approach*. Belmont: Wadsworth Publishing Company.
- Warren, Thomas L. (1985). *Technical Writing: Purpose, Process, and Form*. Belmont: Wadsworth, Inc.

ภาคผนวก ก

แบบตรวจสอบความเที่ยงตรงทางเนื้อหา (Content-validity Form)

ของ

**แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง
โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง หรือค่า IOC (Index of Congruence)**

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อคำถามความเรียงต่อไปนี้ซึ่งจะใช้วัดความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในหัวข้อวิจัยเรื่อง “การศึกษาศักยภาพความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน” กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในคอลัมน์ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

Instructions: What do you think of the following essay questions? They will be used to evaluate essay writing abilities in English for a research project entitled “A Study of Essay Writing Abilities in English to Answer an Essay Question of the Fourth Year Undergraduate of English Major Students in Private Tertiary Education Institutions.” Put a ✓ in the column that matches your opinion.

No.	คำถามความเรียง (Essay Question)	เห็นด้วย (Agree)	ไม่เห็นด้วย (Disagree)	ไม่แน่ใจ (Not sure)
1.	“Taking English major will help me get a good job after my graduation.” Do you agree or disagree with the statement?			
2.	“Universities in big cities are the best places to study.” Do you agree or disagree with the statement?			
3.	“People always want more than what they have already or something new and different. They are never satisfied with what they have already.” Do you agree or disagree with the statement?			
4.	“Employees of businesses should be hired for their whole lives when they get jobs.” Do you think that policy is justified, or not?			
5.	“Some people believe that it harms a friendship when one borrows money from a friend.” Do you agree or disagree with the statement?			

หมายเหตุ: คำถามความเรียงข้อที่มีค่า IOC (Index of Congruence) สูงสุดจะนำไปทดลองใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 30 คน (ศิริพงษ์ เสงี่ยมาน. 2547: 46; Yamane. 1970: 886-887) และตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธีสอบซ้ำ ทั้งระยะห่างระหว่างการสอบครั้งที่ 1 และการสอบครั้งที่ 2 เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์อีกครั้ง ทั้งนี้ ค่า IOC (Index of Congruence) จะต้องไม่ต่ำกว่า 0.5

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียง

Time: 1 hour

Question:

"Taking an English major will help me get a good job after my graduation." Do you agree or disagree with the statement?

Length of your answer: At least 1 ½ pages

The answer will be evaluated with respect to:

1. Content presentation: Relevance to the essay question, organization, content unity, main idea or thesis statement, supporting statements, surprising ideas, and creative ideas
2. Language use: Appropriate words, sentence structures, word order, spelling, and formality
3. Writing format: Introduction, body, conclusion, paragraphing, and opposing views
4. Writing components: Conciseness, completeness, effectiveness, and positive language, and the use of punctuation and capitalization

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษา

"Taking English Major will help me get a good job after my graduation."

I strongly agree that taking English Major will help me get a good job after my graduation. People usually choose to major in English because they love literature, reading and writing. It will help them get a great job after their graduations.

Physics majors become physicists, psychology majors become psychologists and history majors become historians. What do English majors become? Englishists? Englishologists? However, I do believe that English Majors are more than that. English is the international language. English Majors also have a chance to help make a difference on a global level.

Why is English such a useful major to get a good job? For one thing, the close study of literature trains students to think critically and communicate effectively. English majors analyze texts - poems, stories, novels, essays, and other literary works - and find new ways to understand them. This analytic skill can be applied practically on the job, as well as the superior writing skills that English majors are famous for.

Many English majors also possess creative,

flexible minds that can offer fresh approaches to situations in several workplaces. As English is the universal language, those who understand the language well enough to teach it abroad are in high demand.

There are several programs that offer opportunities for English graduates to teach English in countries all over the world, so an English degree with a concentration in teaching ESL can open doors to exciting cross-cultural experiences.

In my opinion, Taking English majors is the best way to get success in my life. What are you interested in? Is it science? Music? Computers? Health? Business? Sports? --- Today's media - such as the Internet, television, and the press - give you almost unlimited access to knowledge about your favorite subjects. After all, we live in the information age, don't we?

There's only one problem. Most of this knowledge is in English. That's over a billion (1,000,000,000) pages of information! It's amazing that learning just one language gives you access to almost all knowledge on the internet.

In 1997, 95% of the articles in the Science Citation Index were written in English. Only about 50% of them were from English-speaking countries like the

USA or Britain. English is the key to the world of science.

In the other hand, we like to call English "the language of communication." It seems all the people in the world have agreed to use English to talk to each other. Top employers recognize in English majors the ability to analyze problems, to sift through evidence, and to speak and write coherently. That experience prepares English majors for a variety of careers in the arts, in education, in business, or in communications.

That's why, I do believe that taking English Major will help me get a great job after my graduation.

การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ วัดความสามารถทางวิชาการ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำหรับโครงการนานาชาติ

รองศาสตราจารย์ ดร. สุพัฒน์ สุกมลสันต์

ความนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน เช่น ประมาณร้อยละ 30 ของผู้ใช้ในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือประมาณ 313 ล้านคนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นข้อมูล และภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ผู้ซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้มากที่สุดในโลกด้วย (Internet World Stat, 2006; Vistawide, 2006) นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญสำหรับการศึกษาค้นคว้าของนิสิตและนักศึกษาทั่วไปอีกด้วย

เนื่องจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมไทยในการช่วยสร้างบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถที่ตอบสนองความต้องการของสังคม ซึ่งปัจจุบันนี้ต้องการบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในสาขาต่างๆ ในระดับสากลมากขึ้น ดังนั้นคณะวิชาต่างๆ จึงเปิดโครงการนานาชาติขึ้นเป็นจำนวนมาก และใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน ด้วยเหตุนี้ โครงการต่างๆ เหล่านี้จึงให้ความสำคัญต่อความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากขึ้น และมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีแบบทดสอบที่ดีเพื่อใช้ในการสอบคัดเลือกบุคคลดังกล่าวเข้าสู่โครงการเหล่านั้น

อนึ่ง เนื่องจากในสหรัฐอเมริกา คณะกรรมการสอบคัดเลือกนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา [College Entrance Examination Board (CEEB) หรือ College Board] ใช้แบบทดสอบวัดความถนัดทางวิชาการ

รองศาสตราจารย์ ดร. สุพัฒน์ สุกมลสันต์

เป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความชำนาญด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การทดสอบทางภาษา สถิติเพื่อการวิจัย วิธีวิทยาการวิจัยทางภาษาศาสตร์และการศึกษา การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการวิจัยและเพื่อช่วยการเรียนการสอน มีผลงานทางวิชาการหลายเล่ม และเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันการศึกษาหลายแห่ง

(Scholastic Aptitude Test) หรือ SAT ในการสอบคัดเลือก ส่วนในประเทศไทย โครงการนานาชาติหลายโครงการกำหนดให้นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มุ่งหวังเข้าเรียนในโครงการต้องสอบแบบทดสอบวัดความถนัดทางวิชาการเช่น SAT เหมือนกัน ดังนั้น เพื่อช่วยนักเรียนลดค่าใช้จ่ายในการสอบแบบทดสอบดังกล่าวซึ่งมักมีราคาสูง ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะสร้างแบบทดสอบชื่อ CU-AAT (Chulalongkorn University Academic Aptitude Test for Internal Programs) ขึ้น เพื่อให้เป็นแบบทดสอบที่มีความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) เทียบเท่ากับแบบทดสอบ SAT

อย่างไรก็ตาม หลังจากได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของแบบทดสอบ SAT จึงทราบว่าภายหลัง ค.ศ. 2005 หรือปี พ.ศ.2548 แนวคิดเดิมของแบบทดสอบ SAT เปลี่ยนไปเพราะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีข้อติดขัดต่อผู้สอบที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ เพศ และเชื้อชาติแตกต่างกัน รวมทั้งข้อวิจารณ์ที่ว่าแบบทดสอบ SAT มักวัดเชาวน์ปัญญา จึงทำให้ผู้สร้างแบบทดสอบเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของแบบทดสอบเพื่อทดสอบความสามารถด้านการใช้เหตุผลที่พัฒนาแล้ว (Developed reasoning abilities) แทนที่จะเป็นด้านความถนัดทางวิชาการ และเรียกชื่อแบบทดสอบใหม่นี้ว่า Scholastic Assessment Test (แบบทดสอบวัดความสามารถทางวิชาการ) แต่ยังคงเรียกชื่อย่อแบบทดสอบนี้เหมือนเดิมคือ The SAT หรือ SAT I : Reasoning Test (Achievers Point, 2008) ดังนั้น เพื่อให้แบบทดสอบชุดใหม่ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีเนื้อหาสอดคล้องกับแบบทดสอบดังกล่าวนี้นี้ ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบ Chulalongkorn University Academic Assessment Test for International Programs (CU-AAT) หรือ “แบบทดสอบวัดความสามารถทางวิชาการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสำหรับโครงการนานาชาติ” แทนชื่อเดิม และแนวคิดเดิม โดยมุ่งทดสอบความสามารถด้านการใช้เหตุผลที่พัฒนาแล้ว ที่จำเป็นต้องใช้ในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา แทนที่จะมุ่งทดสอบความถนัดทางวิชาการตามแนวคิดเดิม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทางวิชาการสำหรับโครงการนานาชาติ (CU-AAT) ให้มีคุณภาพและได้มาตรฐานจำนวน 3 ชุด
2. เพื่อสร้างตารางเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบดังกล่าวกับคะแนนแบบทดสอบ SAT ของสหรัฐอเมริกา

ขอบข่ายของการวิจัย

1. สร้างและพัฒนาแบบทดสอบ CU-AAT จำนวน 3 ชุด ให้มีเนื้อหาและรูปแบบในการวัดเช่นเดียวกับแบบทดสอบ SAT ที่จัดสร้างโดย ETS (Educational Testing Service) ของสหรัฐอเมริกา
2. แบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดมีข้อทดสอบ 116 ข้อ ซึ่งรายละเอียดดังกล่าวอยู่ในหัวข้อเครื่องมือเพื่อการวิจัย
3. รูปแบบการเทียบคะแนนใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถไม่เท่าเทียมกันและมีข้อทดสอบร่วม (Common-Item Nonequivalent Groups Design)
4. แบบทดสอบ SAT ที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการเทียบคะแนนคือแบบทดสอบ SAT ใหม่ที่ใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 ซึ่งไม่ได้มุ่งทดสอบเรื่องความถนัดทางวิชาการ และ CU-AAT ที่จะสร้างขึ้นก็ไม่ได้มุ่งทดสอบเรื่องความถนัดทางวิชาการเช่นเดียวกัน แต่ว่าแบบทดสอบทั้งสองนี้มุ่งทดสอบความสามารถทางด้านการใช้เหตุผลที่มีความสำคัญต่ออนาคตและนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา

5. การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้นำคะแนนส่วนที่เป็นคณิตศาสตร์ และการเขียนเรียงความมาศึกษาด้วย เพราะว่าคณิตศาสตร์ไม่ใช่ส่วนที่ผู้วิจัยสนใจ และการให้คะแนนข้อทดสอบเรียงความไม่เป็นปรนัย
6. การศึกษาครั้งนี้ประสงค์จะเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบทั้ง 2 ในแนวนอน(Horizontal Equating) เท่านั้น
7. การเปลี่ยนมาตรวัด (Scale Transformation) ของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 2 และ 3 ไปเป็นของมาตรวัดของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 ใช้วิธีค่าเฉลี่ยของความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (Mean and Mean Method)
8. การเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 กับ SAT ใช้วิธีสมการถดถอย (Regression Equating Method) โดยอาศัยสมการทำนายคะแนนจากแบบทดสอบ CU-AAT ไปยังคะแนน SAT
9. การเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 2 และ 3 กับชุดที่ 1 ใช้วิธี ICC (Item Characteristic Curve Method) แบบใช้ 3-Parameter และใช้คะแนนจริง (True Score Equating Technique)
10. กลุ่มผู้สอบแบบทดสอบ CU-AAT ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเพิ่งสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้สอบที่เป็นนักเรียนทุกคนมีความตั้งใจในการสอบแบบทดสอบ CU-AAT เนื่องจากสมัครมาสอบตามคำประกาศเชิญชวนโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น และต่างก็ทราบว่าทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการคัดเลือกให้ไปสอบแบบทดสอบ SAT ฉบับจริงภายหลังการสอบครั้งนี้ด้วย
2. แบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด เป็นแบบทดสอบคู่ขนานเชิงเนื้อหา เพราะว่ามีสร้างจากตารางกำหนดรายละเอียดของข้อทดสอบเดียวกัน และโดยผู้สร้างคนเดียวกัน
3. เนื่องจากกลุ่มผู้สอบแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1, 2 และ 3 สมัครใจมาสอบ และไม่ได้ทดสอบความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนสอบ CU-AAT จึงอาจถือได้ว่ากลุ่มผู้สอบทั้ง 3 กลุ่มมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่แตกต่างกัน และถือเป็นกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มอย่างง่าย

ข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้

1. แบบทดสอบ CU-AAT ที่สร้างขึ้นแต่ละชุดไม่สมบูรณ์ในตัวเอง เพราะว่าขาดส่วนที่เป็นด้านคณิตศาสตร์
2. เนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องเวลา และงบประมาณในการดำเนินการ ทำให้จัดสอบแบบทดสอบ CU-AAT กับกลุ่มตัวอย่างผู้สอบจำนวนมากหลายครั้งไม่ได้ ดังนั้นข้อทดสอบ (Test Item) จำนวนหนึ่งคงยังมีความบกพร่อง และค่าพารามิเตอร์อาจเป็นค่าที่ยังไม่คงที่
3. กลุ่มตัวอย่างที่มาสอบแบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดมีจำนวนน้อยกว่า 1,000 คน และยังไม่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากรทั้งหมด จึงอาจทำให้ค่าพารามิเตอร์ของข้อทดสอบมีความคลาดเคลื่อนอยู่บ้าง

4. ปัจจุบันยังไม่มีข้อสรุปที่แน่นอนและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปเกี่ยวกับขนาดของกลุ่มตัวอย่างผู้สอบความยาวของข้อทดสอบรวม และลักษณะของข้อทดสอบรวม ปัจจัยเหล่านี้อาจมีผลต่อความถูกต้องในการเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบ

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการสำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้สอบ กลุ่มผู้สอบ (Testees) หรือพลวิจัย (Subjects) หมายถึงนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเพิ่งสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สมัครมาสอบแบบทดสอบ CU-AAT
2. แบบทดสอบวัดสมรรถภาพ (Proficiency Test) หมายถึงแบบทดสอบที่มีเนื้อหาสาระที่สำคัญสำหรับการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และเนื้อหาเหล่านี้ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งโดยเฉพาะ และแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมุ่งเน้นเนื้อหาด้านการใช้เหตุผลที่พัฒนาแล้วโดยอาศัยภาษาอังกฤษเป็นสื่อ
3. แบบทดสอบ SAT (Scholastic Assessment Test) หมายถึงแบบทดสอบวัดความสามารถทางวิชาการที่มุ่งทดสอบความสามารถในการใช้เหตุผลที่พัฒนาแล้ว (Developed reasoning abilities) และจัดสร้างโดย ETS (Educational Testing Service) โดยการว่าจ้างของคณะกรรมการสอบคัดเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา (College Board) และเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบมี 5 ตัวเลือก มีจำนวน 116 ข้อ ปัจจุบันนี้เรียกว่า SAT I : Reasoning Test ซึ่งโดยปกติประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนภาษา (Verbal Part) และส่วนคณิตศาสตร์ (Mathematics Part) แต่การศึกษาครั้งนี้ครอบคลุมเฉพาะส่วนแรกเท่านั้น
4. แบบทดสอบ CU-AAT (Chulalongkorn University Academic Assessment Test for International Programs) หมายถึงแบบทดสอบวัดความสามารถทางวิชาการที่มุ่งทดสอบความสามารถในการใช้เหตุผลที่พัฒนาแล้วที่ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้น โดยมีรูปแบบ จำนวนข้อ และความมุ่งหมายเพื่อทดสอบเนื้อหาเดียวกันกับแบบทดสอบ SAT
5. การเทียบคะแนน (Test Equating) หมายถึงกระบวนการทางสถิติในการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบของแบบทดสอบต่างชุดกัน แต่มุ่งทดสอบความรู้ และความสามารถอย่างเดียวกัน แล้วแปลงคะแนนให้อยู่ในหน่วยเดียวกัน ก่อนนำคะแนนของแบบทดสอบต่างชุดมาเทียบกันในแนวนอน
6. แบบทดสอบที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน (Qualified and Standardized Test) หมายถึงแบบทดสอบที่ประกอบด้วยข้อทดสอบที่มีค่าความตรงรายข้อในระดับที่ยอมรับได้ หรือมีนัยสำคัญค่าความยากอยู่ในระดับค่อนข้างยาก ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับยอมรับได้ ค่าโอกาสในการเดาถูกเท่ากับหรือน้อยกว่าค่าพารามิเตอร์ของประชากร ค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง และเป็นแบบทดสอบที่เหมาะสมสำหรับผู้สอบที่มีความรู้ความสามารถในระดับสูงกว่าปกติทั่วไป โดยค่าสถิติต่างๆ ดังกล่าวนี้ได้ผ่านการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างผู้สอบมาแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าหน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้จะได้รับ

1. สถาบันภาษาจะได้แบบทดสอบที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานจำนวน 3 ชุด เพื่อใช้ในการสอบคัดเลือกผู้ที่สมัครเรียนโครงการนานาชาติของคณะต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. สถาบันภาษาสามารถจัดเก็บแบบทดสอบดังกล่าวไว้ในธนาคารข้อทดสอบเพื่อเป็นต้นฉบับสำหรับสร้างแบบทดสอบแก่ผู้ที่ต้องการขอใช้บริการต่อไปได้
3. สถาบันภาษาได้พัฒนาศักยภาพของอาจารย์ในการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานทุกขั้นตอน
4. ศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สามารถนำแบบทดสอบ CU-AAT ดังกล่าวมาให้บริการทดสอบแก่คณะต่างๆ ที่มีโครงการนานาชาติเพื่อรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าศึกษาต่อ หรือให้บริการแก่นักเรียนที่ต้องการทดสอบความพร้อมของตนเองว่าจะสามารถศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในโครงการนานาชาติของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้หรือไม่
5. ประเทศสามารถประหยัดงบประมาณได้จำนวนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนักเรียนสามารถสอบแบบทดสอบคู่ขนานกับแบบทดสอบที่เป็นของต่างประเทศซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูงมากได้ในราคาประหยัด และในขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาไทยในการประหยัดเงินตราของประเทศด้วย

การดำเนินการวิจัย

ก. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเพิ่งสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศจำนวนประมาณ 325,645 คน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2549)

กลุ่มตัวอย่างหรือพลวิจัย (Subjects) ได้แก่กลุ่มผู้สอบที่สมัครใจมาสอบแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1, 2 และ 3 จำนวน 224, 253 และ 285 คนตามลำดับ เนื่องจากบุคคลเหล่านี้สมัครใจมาสอบเอง และได้มีการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษก่อนการทดสอบ CU-AAT ดังนั้น จึงเชื่อว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีความรู้และความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และถือเป็นกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มอย่างง่าย

ข. เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เครื่องมือเพื่อการวิจัยครั้งนี้ได้แก่แบบทดสอบ CU-AAT จำนวน 3 ชุด และแบบทดสอบ SAT ฉบับที่จัดสอบโดย College Board เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2551

1. **แบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุด** เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 5 ตัวเลือก ประกอบด้วยส่วนสำคัญดังนี้

ก. ส่วนที่ 1: การเขียน มีทั้งหมด 49 ข้อ ใช้เวลาสอบ 50 นาที ประกอบด้วย

1. การหาข้อผิดพลาด (Error Identification) จำนวน 18 ข้อ
2. การปรับปรุงประโยค (Improving Sentences) จำนวน 25 ข้อ
3. การปรับปรุงอนุচ্ছেต (Improving Paragraphs) จำนวน 6 ข้อ

ข. ส่วนที่ 2: การอ่าน มีทั้งหมด 67 ข้อ ใช้เวลาสอบ 70 นาที ประกอบด้วย

1. การทำประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion) จำนวน 19 ข้อ
2. การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ จำนวน 20 ข้อ
3. การอ่านเชิงเปรียบเทียบ จำนวน 28 ข้อ

2. **แบบทดสอบ SAT** เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 5 ตัวเลือก ประกอบด้วยส่วนสำคัญดังนี้

ก. ส่วนที่ 1: การเขียน มีทั้งหมด 49 ข้อและ 1 เรื่อง ใช้เวลาสอบ 60 นาที ประกอบด้วย

1. การหาข้อผิดพลาด (Error Identification) จำนวน 18 ข้อ
2. การปรับปรุงประโยค (Improving Sentences) จำนวน 25 ข้อ
3. การปรับปรุงอนุচ্ছেต (Improving Paragraphs) จำนวน 6 ข้อ
4. การเขียนเรียงความ 1 เรื่อง

ข. ส่วนที่ 2: คณิตศาสตร์ มีทั้งหมด 54 ข้อ ใช้เวลาสอบ 70 นาที ประกอบด้วย

1. คณิตศาสตร์ทั่วไป (General Mathematics) ที่มีตัวเลือก จำนวน 44 ข้อ
2. คณิตศาสตร์ทั่วไปที่ผู้สอบคำนวณหาคำตอบเอง จำนวน 10 ข้อ

ค. ส่วนที่ 3: การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ (Critical Reading) มีทั้งหมด 67 ข้อ ใช้เวลาสอบ 70 นาที ประกอบด้วย

1. การทำประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion) จำนวน 19 ข้อ
2. การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ จำนวน 20 ข้อ
3. การอ่านเชิงเปรียบเทียบ จำนวน 28 ข้อ

อนึ่ง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้แนะนำคะแนนส่วนที่เป็นคณิตศาสตร์ และการเขียนเรียงความมาศึกษาด้วย เพราะว่าคณิตศาสตร์ไม่ใช่ส่วนที่ผู้วิจัยสนใจ และการให้คะแนนข้อทดสอบเรียงความไม่เป็นปรนัย

การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบ

1. ศึกษาส่วนประกอบ แนวคิด และพัฒนาการของแบบทดสอบ SAT โดยเฉพาะฉบับที่มีการเปลี่ยนแปลงล่าสุดในปี 2548
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจากตำราและอินเทอร์เน็ต เช่น Bachman (1992), Bachman and Palmer (1990), Pike (1979) และ Alderson (2000) เป็นต้น
3. ศึกษาข้อวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ เกี่ยวกับแบบทดสอบ SAT จากบทความต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต เช่น เรื่องความมีอคติต่อสังคมและเศรษฐกิจ เพศ และเชื้อชาติ เป็นต้น
4. ศึกษาการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อตามแบบประเพณีนิยม (Classical Models) แบบการตอบสนองต่อข้อทดสอบ (Item Response Theory Models) และวิธีการเทียบคะแนนแบบต่างๆ จากตำราที่เกี่ยวข้อง เช่น Lord (1980) และ Kolen and Brennan (2004) เป็นต้น
5. ศึกษาการใช้โปรแกรมสำเร็จต่างๆ ที่ต้องใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เช่น โปรแกรม CTIA และ Rasch (สุพัฒน์ สุขมลสันต์, 2542) และโปรแกรม IRTEQ (Han, 2007) รวมทั้งโปรแกรม SPSS Version 17.0 (SPSS, 2008) เป็นต้น

6. จัดสร้างตารางลักษณะเฉพาะของข้อทดสอบ (Test Item Specification Table) ของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 จากการวิเคราะห์เนื้อหาของแบบทดสอบ SAT จากอินเทอร์เน็ต และตำราเรียนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
7. สร้างแบบทดสอบ CU-AAT คู่ขนานเชิงเนื้อหาอีก 2 ชุดคือ ชุดที่ 2 และชุดที่ 3 จากตารางลักษณะเฉพาะของข้อทดสอบเดียวกัน
8. นำแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดไปให้เจ้าของภาษาซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมานานกว่า 10 ปี ตรวจแก้ภาษาให้ถูกต้อง
9. ประกาศเชิญชวนนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาป๋ามาสมัครสอบแบบทดสอบ CU-AAT โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ในวันเสาร์ที่ 5 มีนาคม 2551 และระบุว่าผู้สอบทุกคนมีโอกาสดำรับการสุ่มเลือกไปสอบแบบทดสอบ SAT ฉบับจริงจำนวนประมาณ 50 คน โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น
10. จัดสอบแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด ในวันเสาร์ ที่ 5 มีนาคม 2551 ที่ตึกมหิตลธิเบศร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างเวลา 8.30-12.00 น. โดยจัดให้มีข้อทดสอบรวมจำนวน 25 ข้อในลักษณะข้อทดสอบร่วมภายใน (Internal Common Items)
11. นำกระดาษคำตอบของแบบทดสอบทั้ง 3 ชุดมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อแบบประเพณีนิยม แบบ Rasch Model และแบบ 3-Parameter ตามทฤษฎีการตอบสนองต่อข้อทดสอบ (Item Response Theory) เพื่อประมวผล และหาคุณภาพแบบทดสอบ
12. ใช้โปรแกรม SPSS คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลการสอบแบบทดสอบ CU-AAT Form 1 กับคะแนนผลการสอบแบบทดสอบ SAT เพื่อหาค่าความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) ของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นใหม่
13. เรียงลำดับคะแนนของผู้สอบแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และสุ่มเลือกผู้สอบจำนวน 50 คนที่มีคะแนนไม่ซ้ำกัน แล้วประกาศให้บุคคลเหล่านี้มาติดต่อเพื่อสมัครสอบแบบทดสอบ SAT ที่จัดสอบในวันที่ 12 มิถุนายน 2551 ณ สถานที่สอบที่ผู้สอบเลือกเอง
14. เก็บรวบรวมคะแนนสอบ CU-AAT และ SAT ของผู้สอบทั้ง 50 คน
15. ใช้โปรแกรม IRTEQ และ SPSS ประมวผลและเปลี่ยนมาตรวัดค่าพารามิเตอร์ของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 2 และ 3 ไปเป็นค่ามาตรวัดของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1
16. ใช้โปรแกรม SPSS เพื่อเทียบคะแนนของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 กับคะแนนของแบบทดสอบ SAT โดยวิธีสมการถดถอย (Regression Equating Method)
17. ใช้โปรแกรม IRTEQ เพื่อเปลี่ยนมาตรวัดของค่าพารามิเตอร์ต่างๆ ของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 2 และ 3 ให้เทียบเท่ากับมาตรวัดของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 โดยวิธีใช้ค่าเฉลี่ยของความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (Mean and Mean Method)
18. เทียบคะแนนของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 2 และ 3 กับคะแนนของแบบทดสอบชุดที่ 1 ด้วยวิธี ICC (Item Characteristic Curve Method) แบบใช้ 3-Parameter และคะแนนจริง (True Scores)
19. สร้างตารางเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดกับคะแนนแบบทดสอบ SAT

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญ 2 ประเด็น คือ

1. คุณภาพที่ดีของแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด

ก. ผลการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ 3 วิธี

จากการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ 3 วิธี คือ แบบประเพณีนิยม (Classical Model) แบบราช (Rasch Model) และแบบสามพารามิเตอร์ (3-Parameter Logistic Model) โดยใช้โปรแกรม CTIA (Classical Test Item Analysis) โปรแกรม Rasch และโปรแกรม Xcalibre (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2542) ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1: ลักษณะที่สำคัญโดยสรุปของแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด

ที่	ค่าสถิติที่สำคัญ	แบบทดสอบ CU-AAT		
		ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3
1	ค่าความยาก (p) โดยเฉลี่ย	0.390	0.393	0.357
2	ค่าความยาก (Δ) โดยเฉลี่ย	14.168	14.726	15.106
3	ค่าอำนาจจำแนก (d) โดยเฉลี่ย	0.225	0.299	0.279
4	ค่าความตรงรายข้อ (r_{pb}) โดยเฉลี่ย	0.244	0.244	0.236
5	ค่าความเที่ยงแบบ KR ₂₀	0.834	0.846	0.823
6	ค่าความเที่ยงแบบ KR ₂₁	0.797	0.835	0.815
7	ค่าความเที่ยงแบบ Cronbach's Alpha	0.834	0.846	0.823
8	ค่าความเที่ยงแบบ Split-half	0.817	0.786	0.754
9	ค่าอำนาจจำแนก (α) โดยเฉลี่ย	0.91	0.99	0.88
10	ค่าความยาก (β) โดยเฉลี่ย	1.80	1.89	2.05
11	ค่าโอกาสในการเดาถูก (c) โดยเฉลี่ย	0.14	0.15	0.14
12	ค่าความสามารถที่แท้จริง (θ) ของผู้สอบโดยเฉลี่ย	-1.14	-1.17	-1.33
13	จำนวนข้อทดสอบที่ใช้ได้กับผู้สอบทุกระดับความสามารถ	62 (53.44%)	65 (56.03%)	71 (61.21%)
14	จำนวนข้อทดสอบที่ใช้ได้กับผู้สอบบางระดับความสามารถ	54 (46.56%)	51 (43.97%)	45 (38.79%)
15	สารสนเทศในการสอบที่คาดหวังไว้	12.366	12.160	9.606
16	สารสนเทศในการสอบโดยเฉลี่ย	13.321	14.404	12.196
17	เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้มีความสามารถที่แท้จริง (θ)	1.0-2.0	1.0-2.0	1.0-2.0

ตารางที่ 1 แสดงว่าโดยสรุปแล้วแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด มีลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. มีความยากโดยเฉลี่ยในระดับค่อนข้างยาก กล่าวคือ $p = 0.357-0.393$ หรือ $\beta = 1.80 - 2.05$ ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของแบบทดสอบ SAT ที่ College Board ของสหรัฐอเมริกาต้องการเพราะไม่ประสงค์ให้ผู้สอบจำนวนมากได้คะแนนเต็มเนื่องจากมีปัญหาในการจำแนกระดับความสามารถของผู้สอบแบบทดสอบดังกล่าว (College Board, 2005)
2. มีอำนาจจำแนกรายข้อโดยเฉลี่ยในระดับยอมรับได้ กล่าวคือ $d = 0.225-0.299$ หรือ $\alpha = 0.88 - 0.99$
3. มีโอกาสในการเดาถูกในระดับดี กล่าวคือ $c = 0.14-0.15$ ซึ่งต่ำกว่าหรือเท่ากับที่ควรจะเป็นของประชากรคือ $c = 0.15$
4. มีข้อทดสอบ (Test Item) ที่ดีที่สามารถใช้ได้กับผู้สอบทุกระดับความสามารถจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ของข้อทดสอบทั้งหมด คือประมาณร้อยละ 53.44-61.21 และมีข้อทดสอบที่สามารถใช้ได้ดีกับผู้สอบบางระดับความสามารถ จำนวนประมาณร้อยละ 40 กล่าวคือระหว่าง 38.79-46.56 แสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วแบบทดสอบ CU-AAT เป็นแบบทดสอบที่ข้อทดสอบจำนวนมากอยู่ในระดับดีมาก และข้อทดสอบอีกประมาณร้อยละ 40 เป็นข้อทดสอบที่ดี
5. มีความตรงรายข้อโดยเฉลี่ยในระดับดี คือ $r_{pb} = 0.236-0.244$
6. มีความเที่ยงแบบต่างๆ อยู่ระหว่าง 0.754-0.846 ซึ่งอยู่ในระดับดีและดีมาก (DIIA, 2003)
7. แบบทดสอบทั้ง 3 ชุดมีสารสนเทศในการทดสอบโดยเฉลี่ย (Average Test Information) สูงกว่าสารสนเทศในการทดสอบที่คาดหวังไว้ (Expected Test Information)
8. แบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด เหมาะสมที่สุดที่จะใช้ทดสอบผู้สอบที่มีระดับความสามารถโดยเฉลี่ยในระดับ $\theta = 1.0-2.0$ กล่าวคือในระดับที่สูงกว่าระดับปานกลางเล็กน้อย หรือระดับค่อนข้างเก่ง

ข. ความตรงร่วมสมัยของแบบทดสอบ CU-AAT กับแบบทดสอบ SAT

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้สอบแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 กับคะแนนของผู้สอบแบบทดสอบ SAT ด้วยโปรแกรม SPSS Version 17.0 ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 2: ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลการสอบแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 กับ SAT

แบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1	แบบทดสอบ SAT
---	0.882 *
	(n =50)

* $p < 0.05$

ผลการศึกษาในตารางที่ 2 ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างคะแนนผลการสอบแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 กับแบบทดสอบ SAT ของกลุ่มผู้สอบจำนวน 50 คน = 0.882

และมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.05$) แสดงว่าแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 มีความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) กับแบบทดสอบ SAT ในระดับดีมาก (DIIA, 2003)

เนื่องจากแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดสร้างจากตารางลักษณะเฉพาะของข้อทดสอบเดียวกันและโดยผู้สร้างคนเดียวกัน จึงถือได้ว่าเป็นแบบทดสอบคู่ขนานเชิงเนื้อหา ดังนั้น เมื่อแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1 มีความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบ SAT ในระดับสูงมาก จึงอนุมาน (infer) ได้ว่า แบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 2 และ 3 น่าจะมีความตรงร่วมสมัยกับแบบทดสอบ SAT ในระดับที่สูงมากเช่นเดียวกัน

ดังนั้น โดยสรุปแล้วจากค่าสถิติต่างๆ ที่ปรากฏในตารางที่ 1 และ 2 แสดงว่าแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดเป็นแบบทดสอบคู่ขนานเชิงเนื้อหาที่ดี และเหมาะสมสำหรับนำไปใช้ต่อไปได้

2. ตารางเทียบคะแนนแบบทดสอบ CU-AAT กับ SAT

ผลวิจัยครั้งนี้สามารถสร้างตารางเทียบคะแนนระหว่าง แบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1, 2 และ 3 กับแบบทดสอบ SAT ตามรายละเอียดที่ปรากฏในตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3: ตารางเทียบคะแนนแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1, 2 และ 3 กับ SAT

คะแนน CU-AAT ชุดที่ 1, 2, 3	คะแนน SAT	คะแนน CU-AAT ชุดที่ 1, 2, 3	คะแนน SAT	คะแนน CU-AAT ชุดที่ 1, 2, 3	คะแนน SAT	คะแนน CU-AAT ชุดที่ 1, 2, 3	คะแนน SAT
1, 1, 1	8	30, 47, 41	32	59, 81, 71	56	88, 102, 101	80
2, 2, 2	9	31, 49, 43	33	60, 82, 71	57	89, 102, 102	81
3, 3, 3	9	31, 51, 44	34	61, 83, 71	58	90, 103, 102	82
4, 4, 4	10	33, 52, 45	34	62, 84, 72	59	91, 103, 102	83
5, 5, 5	11	34, 53, 46	35	63, 84, 73	60	92, 104, 103	84
6, 6, 6	12	35, 55, 47	36	64, 85, 73	60	93, 104, 104	85
7, 7, 7	13	36, 56, 49	37	65, 86, 74	61	94, 105, 104	86
8, 8, 8	14	37, 58, 50	38	66, 87, 75	62	95, 106, 105	86
9, 9, 9	14	38, 59, 52	39	67, 88, 75	63	96, 106, 106	87
10, 10, 10	15	39, 60, 53	39	68, 88, 77	64	97, 107, 106	88
11, 11, 11	16	40, 61, 55	40	69, 88, 77	65	98, 107, 106	89
12, 12, 12	17	41, 63, 58	41	70, 89, 77	65	99, 108, 107	90
13, 13, 13	18	42, 63, 59	42	71, 90, 78	66	100, 108, 107	91
14, 14, 14	19	43, 65, 60	43	72, 91, , 79	67	101, 109, 108	91
15, 15, 15	19	44, 66, 61	44	73, 92, 80	68	102, 109, 108	92
16, 16, 16	20	45, 67, 62	44	74, 93, 82	69	103, 110, 109	93
17, 17, 17	21	46, 68, 63	45	75, 93, 82	70	104, 110, 109	94
18, 18, 18	22	47, 70, 63	46	76, 94, 83	70	105, 110, 110	95
19, 23, 19	23	48, 71, 63	47	77, 95, 84	71	106, 111, 110	96
20, 26, 21	24	49, 72, 64	48	78, 96, 87	72	107, 111, 110	96
21, 29, 24	24	50, 72, 64	49	79, 96, 88	73	108, 112, 111	97
22, 32, 26	25	51, 73, 65	50	80, 97, 89	74	109, 112, 111	98
23, 34, 28	26	52, 74, 67	50	81, 97, 90	75	110, 113, 112	99
24, 36, 30	27	53, 75, 68	51	82, 98, 91	75	111, 113, 112	100
25, 38, 32	28	54, 77, 68	52	83, 98, 91	76	112, 114, 113	101
26, 40, 34	29	55, 77, 69	53	84, 99, 91	77	113, 114, 113	101
27, 42, 36	29	56, 78, 70	54	85, 100, 94	78	114, 115, 114	102
28, 44, 37	30	57, 80, 70	55	86, 100, 95	79	115, 115, 114	103
29, 46, 39	31	58, 81, 70	55	87, 101, 100	80	116, 115, 114	104

หมายเหตุ ตัวเลขที่ซ้ำกันในตารางที่ 3 เกิดจากการปัดเศษทศนิยม

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจ 2 ประเด็น คือ

1. ทำไมแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด จึงมีค่าความเที่ยงในระดับดีและดีมากเท่านั้น แทนที่จะอยู่ในระดับดีเยี่ยม

การที่จะกล่าวว่าแบบทดสอบควรมีค่าความเที่ยงสูงมากขนาดเท่าใดนั้น จะต้องพิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ความยาวของแบบทดสอบ จำนวนตัวเลือกในแบบทดสอบ วัตถุประสงค์ของการทดสอบ ผลกระทบจากการทดสอบ ตลอดจนขนาดและลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพราะปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ ยกตัวอย่างเช่น แบบทดสอบทางจิตวิทยาที่มีความยาวประมาณ 100 ข้อและใช้เพื่อตัดสินลักษณะของสภาพจิตของผู้เข้ารับการสอบจำนวนมากควรมีค่าความเที่ยงในระดับสูงมาก คือมีค่ามากกว่า 0.90 เช่น 0.95 เป็นต้น แต่สำหรับแบบทดสอบทั่วไปที่ครู-อาจารย์สร้างขึ้น (Teacher-made Test) ปกติแล้วมีค่าความเที่ยงประมาณ 0.60 ก็นับว่าใช้ได้แล้ว (Rudner and Schafer, 2001; Coladarci and Others, 2000)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสามารถจัดสอบแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดกับกลุ่มตัวอย่างได้เพียงครั้งเดียวด้วยข้อจำกัดเรื่องเวลา และงบประมาณในการดำเนินการ และพบว่าแบบทดสอบทั้ง 3 ชุดมีค่าความเที่ยงแบบ KR₂₀ และ Cronbach's Alpha ซึ่งถือว่าเป็นค่าความเที่ยงที่ถูกต้องและไม่มีอคติ (Wikipedia, 2008) ระหว่าง 0.823–0.846 จึงนับได้ว่าเป็นค่าความเที่ยงที่สูงในระดับที่ดีมาก (DIIA, 2003; OEA, 2005) แต่หากพิจารณาค่าความเที่ยงแบบต่างๆ รวมด้วย ผู้วิจัยพบว่ามีความระหว่าง 0.754–0.846 ซึ่งโดยสรุปแล้วอยู่ในระดับดีและดีมาก (DIIA, 2003)

อนึ่ง การที่แบบทดสอบทั้ง 3 ชุด มีค่าความเที่ยงในระดับดีมากเท่านั้น อาจเป็นเพราะปัจจัยต่างๆ ต่อไปนี้ (TU, 2007)

1. กลุ่มตัวอย่างไม่มีความสามารถหลากหลายเท่าที่ควรเพราะจากการสังเกตค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจาย (Coefficient of Variation) ของคะแนนสอบแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุด พบว่ามีค่าระหว่าง 25%–35% เท่านั้น การที่กลุ่มตัวอย่างไม่มีความสามารถหลากหลายเท่าที่ควรอาจเป็นเพราะการสอบครั้งนี้เกิดจากการประกาศเชิญชวนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สนใจมาสมัครสอบเองจึงเป็นไปได้ว่านักเรียนที่มาสมัครสอบไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีของประชากรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กล่าวคือการกระจายของคะแนนสอบแบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดไม่มีลักษณะเป็นโค้งปกติ ทั้งนี้สามารถสังเกตได้จากค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโค้ง (Kurtosis) มีค่า 1.75–1.80 และ 1.25–1.40 แทนที่จะมีค่าใกล้เคียงกับ 0 ซึ่งหมายถึงคะแนนมีการกระจายเป็นโค้งปกติ

2. แบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดมีค่าอำนาจจำแนก (d) โดยเฉลี่ยในระดับน่าพอใจหรือยอมรับได้เท่านั้น แทนที่จะมีค่าอำนาจจำแนกในระดับสูงมากกว่านี้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างไม่มีความหลากหลายมากเท่าที่ควรดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ค่าความแปรปรวน (variance) ในการสอบไม่สูงมากเท่าที่ควร จึงทำให้ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดยังไม่สูงมาก ด้วยเหตุนี้ แบบทดสอบจึงมีค่าความเที่ยงไม่สูงในระดับดีเยี่ยม กล่าวคือ สูงกว่า 0.90 (DIIA, 2003)

3. แบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดมีค่าความยากโดยเฉลี่ยในระดับค่อนข้างยาก กล่าวคือ $p = 0.357-0.393$ หรือ $\beta = 1.80-2.05$ จึงทำให้การกระจายของคะแนนสอบแต่ละชุดไม่เป็นโค้งปกติ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากความเบ้ และค่าความโค้งดังได้กล่าวแล้ว จึงอาจเป็นผลให้แบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดมีค่าความเที่ยง

ในระดับดีและดีมากเท่านั้น แต่หากจะพิจารณาว่าผู้วิจัยต้องการสร้างแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดนี้ให้มีระดับความยากมากกว่าระดับปานกลางเล็กน้อยเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนาของผู้สร้างแบบทดสอบ SAT (Wikipedia, 2008) การที่แบบทดสอบ CU-AAT มีค่าความเที่ยงระดับดีและดีมาก (ประมาณ 0.80) ก็ถือว่าคุ้มค่ากับการเสียบบางอย่างดังกล่าวแล้ว

2. ทำไมแบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดจึงมีค่าความตรงรายข้อโดยเฉลี่ยในระดับดีเท่านั้นแทนที่จะเป็นระดับดีมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างผลการตรวจแบบทดสอบแต่ละข้อกับคะแนนรวมของแบบทดสอบแต่ละชุดโดยธรรมชาติแล้วไม่สูงมากเพราะว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวมีลักษณะของส่วนย่อย (คือผลการตอบถูกหรือผิดของข้อทดสอบแต่ละข้อ) กับส่วนรวมใหญ่ (คือคะแนนรวมของผลทดสอบมีจำนวนมากข้อ) ค่าความสัมพันธ์มักจะต่ำ ดังนั้น เกณฑ์ทั่วไปในการพิจารณาค่าความตรงรายข้อ (Item Validity) ของแบบทดสอบคือ 0.30 ซึ่งอยู่ในระดับดี (OEA, 2005) หรือน้อยกว่าในกรณีที่เป็นแบบทดสอบที่เพิ่งพัฒนาขึ้น เช่น อาจจะเป็น 0.20–0.30 เป็นต้น (Lord, 1980) ดังนั้น เกณฑ์หนึ่งที่ใช้ในการคัดเลือกข้อทดสอบคือความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบรายข้อกับคะแนนรวม ซึ่งได้แก่ค่า r_{pb} ในกรณีที่การกระจายของคะแนนรวมไม่เป็นโค้งปกติ (เช่นในกรณีการศึกษาครั้งนี้) หรือค่า r_{bis} ในกรณีที่การกระจายของคะแนนรวมของผู้สอบทั้งหมดเป็นปกติ จากการศึกษาผลวิเคราะห์ข้อทดสอบของแบบทดสอบ CU-AAT ชุดที่ 1, 2 และ 3 เฉพาะตัวเลือกที่เป็นคำตอบที่ถูกพบว่าค่าดังกล่าวโดยมากจะมีนัยสำคัญที่ระดับ $p = 0.05$ (เมื่อ $n > 120$ และ $t\text{-value} \geq 1.96$) ดังนั้น แสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วค่าความตรงของแบบทดสอบ CU-AAT ทั้ง 3 ชุดสูงในระดับดี และมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ด้วย ซึ่งหมายความว่า ข้อทดสอบแต่ละข้อโดยเฉลี่ยแล้วสามารถวัดสิ่งที่ต้องการได้อย่างมีนัยสำคัญ

2. เนื่องจากแบบทดสอบ CU-AAT แต่ละชุดโดยเฉลี่ยเป็นข้อทดสอบที่ค่อนข้างยากสำหรับกลุ่มตัวอย่างตามวัตถุประสงค์ของผู้สร้าง (Wikipedia, 2008) ดังนั้นจึงอาจทำให้ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อมีไม่มากเท่าที่ควรเมื่อเทียบกับผลการสอบของกลุ่มผู้สอบที่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ดังนั้น จึงอาจทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบรายข้อกับคะแนนรวมต่ำกว่าที่ควร ดังที่ปรากฏในการศึกษาครั้งนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

ก. ข้อเสนอแนะเพื่อนำแบบทดสอบไปใช้

1. ผู้ที่จะนำแบบทดสอบ CU-AAT ไปใช้ควรใช้เพื่อทำการทดสอบคัดเลือก (Screening Test) กับกลุ่มผู้สอบในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือผู้ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษหลากหลายและเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ เช่น มีขนาดประมาณ 1,000 คน ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสที่จะเป็นตัวแทนที่ดีของประชากร และเพื่อจะได้ทำให้ค่าสถิติต่างๆ มีความคงที่และถูกต้องมากยิ่งขึ้น
2. ในกรณีที่สามารถดำเนินการได้ดังข้อเสนอแนะข้อที่ 1 ข้างต้น ผู้นำแบบทดสอบไปใช้ควรจะวิเคราะห์แบบทดสอบรายข้ออีกครั้งทั้งแบบประเพณีนิยม แบบ Rasch และแบบ 3-Parameter แล้วนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบกับผลที่ปรากฏในรายงานวิจัยครั้งนี้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด และควรยึดผลการวิเคราะห์ที่มีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่กว่า และเป็นตัวแทนที่ดีของประชากรเป็นเกณฑ์
3. ศูนย์ทดสอบและประเมินผลของสถาบันภาษา หรือศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่นำแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นนี้ไปใช้ ควรทำการวิเคราะห์ข้อทดสอบทุกครั้ง เพื่อ

ปรับปรุงแก้ไขข้อทดสอบ และคุณภาพของแบบทดสอบให้มีมาตรฐานสูงขึ้นเสมอ

4. หากหน่วยงานที่นำแบบทดสอบ CU-AAT ไปใช้มีงบประมาณมากพอ ควรจะศึกษาเรื่องการเทียบคะแนนสอบระหว่างแบบทดสอบนี้กับแบบทดสอบ SAT อีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใช้แบบทดสอบนี้ไประยะเวลาหนึ่ง เช่น 3-5 ปี เพราะว่าแบบทดสอบ SAT ที่ใช้เป็นเกณฑ์อาจมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเนื้อหา และวิธีการทดสอบอีกก็ได้ เนื่องจากแบบทดสอบ SAT มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในการสอบอยู่เสมอ
5. การใช้ตารางเทียบคะแนนจากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้ใช้หรือผู้ให้บริการเทียบคะแนนควรคำนึงไว้เสมอว่าการเทียบคะแนนทุกวิธีมามีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (Standard Error of Estimate) ซึ่งอาจมีค่ามากกว่าหรือน้อยกว่าค่าที่ปรากฏก็เป็นได้

ข. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบการเทียบคะแนนวิธีอื่นๆ เช่น วิธีตามแนวคิดของทฤษฎีการทดสอบแบบประเพณีนิยมแบบต่างๆ กับวิธีตามแนวคิดของทฤษฎีการตอบสนองต่อข้อทดสอบแบบต่างๆ อีกครั้ง รวมทั้งการกำหนดเงื่อนไขอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ความยาวและความยากของข้อทดสอบร่วม ลักษณะของข้อทดสอบร่วม และขนาดกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อค้นหาว่าวิธีการเทียบคะแนนลักษณะใดจึงจะทำให้ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการประมาณค่ามีน้อยที่สุด ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการเทียบคะแนนต่อไปในอนาคต รวมทั้งเป็นการพัฒนาศาสตร์ด้านการเทียบคะแนนแบบทดสอบต่างชุดที่มีเงื่อนไขแตกต่างกันด้วย
2. เนื่องจากปัจจุบันนี้มีโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ และการเทียบคะแนนจำนวนมาก ดังนั้นควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้โปรแกรมเหล่านี้ว่า มีข้อดีและข้อเสียอย่างไร หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของผู้ที่จะใช้โปรแกรมเหล่านี้ต่อไปในอนาคต

.....

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). **สถิติการศึกษา**. Retrieved from http://www.MOE.org.th/edu_stat49/edu02.pdf/ on December 15, 2007.
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. (2542) **การวิเคราะห์ข้อทดสอบและการตัดเกรดด้วยคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพฯ: บริษัท วิทยพัฒน์ จำกัด.
- Achievers Point. (2008). **What is SAT?** Retrieved from <http://www.achieverspoint.com/sat/sat.htm> on July 5, 2008.
- Alderson, J. C. (2000). **Assessing Reading**. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Bachman, L. F. (1992). **Fundamental Considerations in Language Testing**. Oxford: Oxford University Press.
- Bachman, L. F. and Palmer, A. S. (1990). **Language Testing in Practice**. Oxford: Oxford University Press.
- Coladarci, T. and Others. (2000). **Teacher-based judgments of academic achievement: A review of literature**. *Review of Educational Research*, 3, 297-313.
- College Board. (2005). **The SAT**. Retrieved from <http://www.collegeboard.com/SAT.pdf> on June 4, 2008.
- DIIA. (2003). **Test Item Analysis and Decision Making**. Division of Instructional Innovation and Assessment, University of Texas at Austin. Retrieved from <http://www.utexas.edu/academic/diia> on June 8, 2004.
- Han, K. T. (2007). **WinGen: Windows Software that Generates IRT Parameters and Item Responses**. Retrieved from <http://www.umass.edu/remf/software/wingen/modelsR.html> on October 5, 2008.
- Internet World Stat. (2006). **Internet Users by Language**. Retrieved from <http://www.internetworldstats.com/stats7.htm> on August 7, 2006.
- Kolen, M.J. and Brennan, R.L. (2004). **Test Equating, Scaling, and Linking: Methods and Practices** (2nd Edition). Springer.
- Lord, F.M. (1980) **Applications of Item Response Theory to Practical Testing Problems**, Hillsdale, NJ.: Lawrence Erlbaum.
- OEA, (2005). **SAT: Scholastic Aptitude Test**. Retrieved from http://www.washington.edu/oea/services/testing_center/exams/sat.html on June 10, 2008.
- Pike, L. W. (1979). **An evaluation of alternative item formats for testing English as a foreign language**. *TOEFL Research Report 2*. Princeton, NJ: Educational Testing Service.
- Rudner, L.M. and Schafer, W.D. (2001). **Reliability**. ERIC Digest. Retrieved from <http://www.ericdigests.org/2002-2/reliability.htm> on July 15, 2008.
- SPSS (2008). **SPSS Version 17.0 User's Manual**

- TU. (2007). **Test and Item Analysis**. School of Medicine, Tulane University. Retrieved from http://www.som.tulane.edu/ome/helpful_hints/test_analysis.pdf on June 5, 2008.
- Vistawide. (2006). **World Languages and Cultures**. Retrieved from http://www.vistawide.com/languages/language_statistics.htm on August 7, 2006.
- Wikipedia. (2008). **SAT**. Retrieved from <http://en.wikipedia.org/wiki/SAT> on July 7, 2008.

